

ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืม
กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืม
กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

DEMAND FOR PERSONAL MONEY FOR SPENDING PLAN OF NURSING STUDENTS
BORROW STUDENT LOAN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Master of Arts Program in Public and Private Management
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2015
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ความต้องการถือเงินส่วนบุคคล เพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา” เสนอโดย นางสาวเหมวลา เชิดชูพันธ์เสรี เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพชัย พสุนนท์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก)

...../...../.....

57601736: สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

คำสำคัญ: ความต้องการถือเงินส่วนบุคคล / การวางแผนการใช้จ่ายเงิน / กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

हेมวลา เชดชูพนธ์เสรี: ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของ
นักศึกษาศพบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ผศ. ดร. ชีระวัฒน์
จันท์ก. 139 หน้า.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคล และแบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาศพบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการใช้จ่ายเงิน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาศพบาลที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร เก็บโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความต้องการถือเงินส่วนบุคคล ดำเนินการจัดกระทำข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย และสถิติอ้างอิงได้แก่การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาศพบาลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยนักศึกษาทั้งหมดได้รับเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา รวมทั้งมีรายได้จากผู้ปกครอง และทุนการศึกษาอื่นๆ นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีการออมเงิน และมีรายรับไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย นักศึกษามีพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินแต่ละเดือนในด้านต่างๆได้แก่ ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ค่าใช้จ่ายส่วนตัว ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าฟุ่มเฟือย ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา รวมถึงค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิงและพักผ่อน ในการศึกษาแบบแผนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income) เมื่อเปรียบเทียบกับรายจ่ายทั้งหมด พบว่าได้สมการถดถอยเท่ากับ $3.467.66 - 2.26X$ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.83 ซึ่งหมายความว่าหากรายจ่ายเพิ่มขึ้น 1 บาท จะส่งผลให้เงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ลดลง 2.26 บาท

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

57601736: MAJOR: PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMENT

KEYWORDS: DEMAND FOR PERSONAL MONEY / SPENDING PLAN / STUDENT LOAN

HEMVALA CHIRDCHUPUNSEREE: DEMAND FOR PERSONAL MONEY FOR SPENDING PLAN OF NURSING STUDENTS BORROW STUDENT LOAN. THESIS ADVISOR: ASST. PROF. THIRAWAT CHUNTUK, Ph.D. 139 pp.

The purposes of this research were study demand for personal money and its pattern of nursing students borrow student loan in a private university for spending plan. Two hundred population were specific sampling in 1st - 4th year nursing students of private university in Bangkok. Data collection used a questionnaire and using computer program. Descriptive (Frequency, Percentage and Mean) and inferential statistics (Simple linear regression) were used to analyze data.

The results showed that most of nursing students were female. All of students were received the living of funds for educational loans as well as income from parents and other scholarships. Many students who have no savings and income was not sufficient to cost. In addition, the students were spending money each month on various aspects including the expenses in daily life, the personal expenses, luxury goods, education and the entertainment. The demand for personal money in the study was disposable income of nursing students. The pattern of personal funds to purchase real (Disposable Income) compared to the difference between the all expenses. It was found that the regression equation is $3,467.66 - 2.26X$ and a correlation coefficient is -0.83 , which means that if the all expenses increase one baht. This resulted in the amount of disposable income will be decreased approximately 2.26 baht.

Program of Public and Private Management
Student's signature
Thesis Advisor's signature

Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2015

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ จะสำเร็จลุล่วงไปไม่ได้หากปราศจากคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ชี้แนะแนวทางให้ผู้วิจัยสามารถทำศึกษาได้ครบถ้วนถูกต้องทุกกระบวนการ ในโอกาสนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพชัย พสุนนท์ ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก กรรมการสอบ และผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตามลำดับ ที่คอยให้คำปรึกษาแนะนำ แก่ผู้วิจัย ช่วยให้ผู้วิจัยเกิดการเรียนรู้ ทำให้การวิจัยในครั้งนี้สำเร็จสมบูรณ์ ทั้งนี้ความรู้ที่ได้จากการ ศึกษาวิจัยจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์ ดร.วัฒน์ย์ ปานจินดา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขศิริ ประสมสุข ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเรื่องมือในการ วิจัย สำหรับการทำให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา-มารดา และสามีผู้ซึ่งคอยให้กำลังใจ สนับสนุนและดูแลจน สามารถบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ได้ในที่สุด

ท้ายที่สุดนี้คุณค่าหรือประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแต่พระคุณ บิดา มารดา ครูอาจารย์ที่อบรมสั่งสอน แนะนำ ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจอย่างดียิ่งเสมอมา

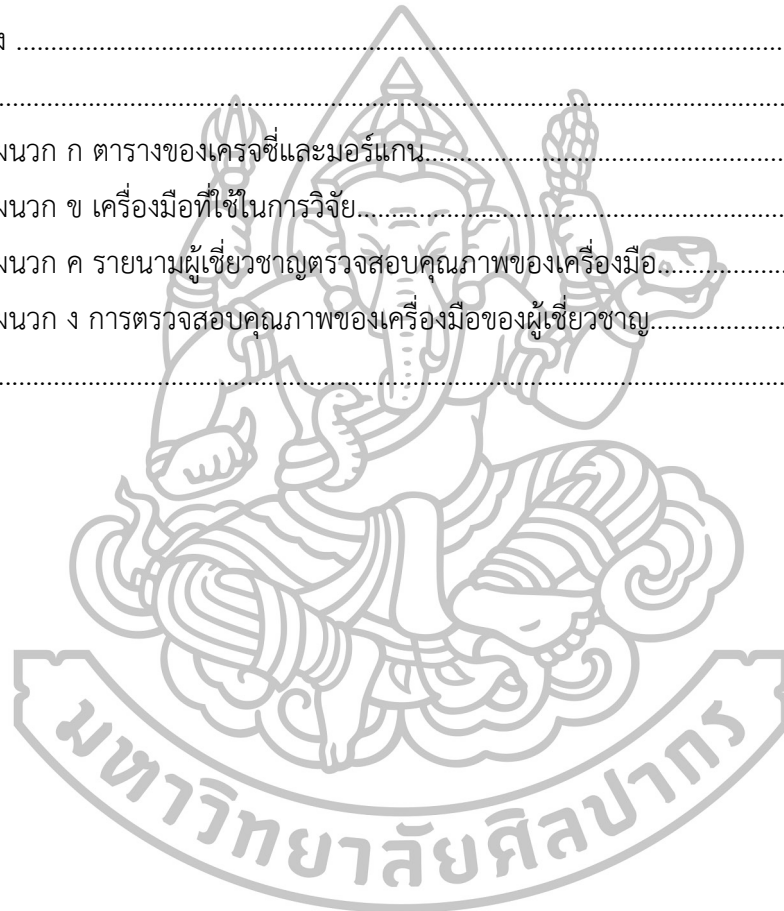

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่ได้รับ	8
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	10
กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) (Student Loan).....	10
ทฤษฎีการเงิน: ความต้องการถือเงิน ของ John Maynard Keynes (1936).....	16
ทฤษฎีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.....	19
ทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior Theory).....	29
ทฤษฎีความต้องการ.....	36
ทฤษฎีเกี่ยวกับการออม.....	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย	62
ประชากรที่ใช้ในการศึกษา.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ.....	63
การเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำข้อมูล.....	63

สารบัญ

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	66
4 ผลการศึกษา.....	70
5 สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	108
รายการอ้างอิง	116
ภาคผนวก	122
ภาคผนวก ก ตารางของเครื่องซีและมอร์แกน.....	123
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	125
ภาคผนวก ค รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	130
ภาคผนวก ง การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ.....	132
ประวัติผู้วิจัย	139

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	หลักเกณฑ์การคัดกรองผู้กู้ยืม ปีการศึกษา 2559.....	14
2	ขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาประจำปีการศึกษา 2558.....	15
3	สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	55
4	ข้อมูลส่วนบุคคลในด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษาของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน.....	70
5	ข้อมูลส่วนบุคคลในด้านแหล่งที่มาของรายได้ การออมเงินและความเพียงพอ ของการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน.....	71
6	พฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ แต่ละเดือนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน.....	72
7	ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม ในด้านเทคโนโลยี แฟชั่น ท่องเที่ยว.....	73
8	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืม กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ.....	75
9	รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม.....	86
10	จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI).....	97
11	ผลการวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรที่ศึกษา.....	107

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย	6
2	แผนยุทธศาสตร์กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาพ.ศ. 2558.....	11
3	ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและหน้าที่ในการดำเนินงานของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา.....	12
4	ความต้องการถือเงินตามแนวคิดของ John Maynard Keynes.....	17
5	วัตถุประสงค์ของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.....	20
6	หลักการพื้นฐานในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.....	21
7	กระบวนการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.....	22
8	ขอบเขตของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.....	24
9	ช่วงอายุ (Life Cycle) ของบุคคล.....	25
10	การบริโภคตามลักษณะของสินค้า.....	30
11	แบบจำลองพฤติกรรมผู้บริโภคตาม S-R theory.....	32
12	ลำดับความต้องการของมนุษย์ตามแนวคิดของมาสโลว์.....	37
13	ความคิดพื้นฐาน 3 ระดับที่ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ตามทฤษฎีการจูงใจของฟรอยด์...	40
14	การหารายได้ส่วนบุคคลกรณีที่ 1.....	64
15	การหารายได้ส่วนบุคคลกรณีที่ 2.....	65
16	การหารายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาล.....	65
17	การหาจำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI).....	66

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) มียุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ "สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง" ดังนั้นในการพัฒนาประเทศจึงเป็นการนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่ พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม กรอบแนวคิดการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มีแนวคิดที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 - 10 โดยยังคงยึดหลักการปฏิบัติตาม "ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง" และขับเคลื่อนให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกภาคส่วน ทุกระดับ ยึดแนวทางการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่มี "คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา" มีการเชื่อมโยงทุกมิติของการพัฒนาอย่างบูรณาการ ทั้งมิติตัวคน สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมและการเมือง เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันให้พร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในระดับบุคคล ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555) โดยแนวคิดสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาได้ในทุกสายอาชีพ รวมถึงวิชาชีพ ดังเช่นแพทย์ พยาบาล ตลอดจนนิสิต นักศึกษา หรือประชาชนทั่วไป

พยาบาลเป็นวิชาชีพที่ให้บริการแก่บุคคลทุกกลุ่มวัย ในระดับบุคคล ครอบครัวและชุมชนทั้งในภาวะปกติและเจ็บป่วย เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพสมบูรณ์และมีคุณภาพชีวิตที่ดีจากพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. 2528 ได้ให้ความหมายของ "การประกอบวิชาชีพการพยาบาล" ไว้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่การพยาบาลต่อบุคคล ครอบครัว และชุมชนโดย

- 1) การสอน การแนะนำการให้คำปรึกษาและการแก้ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย
- 2) การกระทำต่อร่างกายและจิตใจของบุคคล รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อม เพื่อการแก้ปัญหาความเจ็บป่วยการ

บรรเทาอาการของโรค การลุกลามของโรค และการฟื้นฟูสภาพ 3) การกระทำตามวิธีที่กำหนดไว้ใน การรักษาโรคเบื้องต้น และการให้ภูมิคุ้มกันโรค 4) ช่วยเหลือแพทย์กระทำการรักษาโรค ทั้งนี้โดย อาศัยหลักวิทยาศาสตร์และศิลปะการพยาบาลในการประเมินสภาพ การวินิจฉัย ปัญหาการวางแผน การปฏิบัติและการประเมินผล (พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์, 2528) ปัจจุบันวิชาชีพพยาบาลประสบปัญหาการขาดแคลนอย่างหนัก จากข้อมูลของสภาการพยาบาลที่มีการ ศึกษาการคาดประมาณความต้องการพยาบาลในระยะ 10 ปีข้างหน้าพบว่า ในระหว่างปีพ.ศ. 2553 - 2562 ประเทศไทยจะมีความต้องการพยาบาลในอัตราส่วนพยาบาล 1 คนต่อประชากร 400 คน หรือ คิดเป็นจำนวนประมาณ 163,500 - 170,000 คน (Srisuphan, W., and Sawaengdee, K., 2012)

จากปัญหาการขาดแคลนพยาบาลวิชาชีพ ส่งผลให้ในปัจจุบันมีสถาบันอุดมศึกษาเปิดสอน หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต เพื่อผลิตพยาบาลให้เพียงพอต่อความต้องการ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ในประเทศไทยดังเช่น สถาบันอุดมศึกษารัฐบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก วิทยาลัยพยาบาลสังกัดหน่วยงานอื่นๆ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข รวมถึงสถาบันอุดมศึกษา เอกชนซึ่งมีจำนวนมากถึง 23 แห่ง ทำการเรียนการสอนที่ผสมผสานความรู้ในศาสตร์สาขาการศึกษา ทั่วไป สาขาวิชาชีพการพยาบาลและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยจัดให้สอดคล้องกับความต้องการของ สังคมและสภาวะโลกที่เปลี่ยนแปลง นอกจากนี้พบว่าการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีค่าใช้จ่ายในแต่ละภาคการศึกษาที่ค่อนข้างสูงขึ้นกับหลักสูตร ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นๆ จึงพบว่านักศึกษาในปัจจุบันมีการกู้เงินเพื่อการศึกษาจากกองทุน ต่างๆ โดยเฉพาะเงินกู้ยืมที่ได้รับจากภาครัฐเช่นกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เข้ามามีบทบาท ในการช่วยเหลือภาระค่าใช้จ่ายของนักศึกษาค่อนข้างมากในปัจจุบัน (Srisuphan, W., and Sawaengdee, K., 2012)

ทั้งนี้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ทำการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) กระทรวงการคลัง นอกเหนือจากการได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาอื่นๆ รวมทั้งนักศึกษา พยาบาลด้วยเช่นกัน จากการศึกษาถึงปัญหาและความต้องการบริการให้การปรึกษาของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดย มุสลินท์ โต๊ะกานี (2552) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาทางการเงิน ทำให้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในระดับอุดมศึกษา เนื่องจาก ค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นทั้งในด้านการเรียน การทำกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ รวมถึงค่าใช้จ่ายส่วนตัว จากการอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งมีการใช้จ่ายเกี่ยวกับเรื่องการแต่งตัว และเทคโนโลยีที่ทันสมัยซึ่งมีราคาสูง อีกทั้งค่านิยมของวัยรุ่นที่ยึดติดกับวัตถุนิยม จึงก่อให้เกิดปัญหาทางการเงินขึ้น จึงพบว่ามี นักศึกษากู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) กระทรวงการคลัง เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 67.04 รวมถึงผลการศึกษาของ วรเวศม์ สุวรรณระดา และ สมประวิณ มั่นประเสริฐ (2552) พบว่าครัวเรือนต้องเสียค่าใช้จ่ายที่สูง โดยเฉพาะในผู้ที่ศึกษาระดับอุดมศึกษา

และในนักศึกษาในระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่พบว่าได้ก่อหนี้สินผ่านกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาของภาครัฐเพิ่มมากขึ้น

กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ.2541 เป็นหน่วยงานของรัฐภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการคลัง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 จนถึงปีการศึกษา 2556 มีจำนวนผู้กู้ยืมทุกกลุ่มทั้งสิ้น 4,366,959 คน จำนวนเงินที่ให้กู้ยืม 453,815,971,492 บาท ปัจจุบันพบว่ามีนักศึกษาผิดชำระหนี้ กยศ. เมื่อถึงกำหนดเป็นจำนวนมากถึง 2,758,510 ราย รวมถึงมีผู้กู้ที่ค้างชำระหนี้จำนวน 1,747,906 ราย ซึ่งจัดเป็นปัญหาที่สำคัญ โดยในจำนวนผู้กู้ที่ค้างชำระหนี้ นั้น ถูกกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ดำเนินคดีแล้ว 590,657 ราย อยู่ระหว่างไกล่เกลี่ยก่อนฟ้อง 108,765 ราย (วิศิษฐ์ ชวนพิพัฒน์พงศ์ และ ปกรณ์ พึ่งเนตร, 2557) นอกจากนี้พบว่าสาเหตุสำคัญของผู้ที่ไม่มาชำระหนี้ คือ ไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน นอกจากนี้ในบางรายแม้มีเงิน มีงานทำ แต่ตั้งใจไม่มาชำระหนี้ ทั้งนี้พบว่าสถิติสาขาที่มีผู้ค้างชำระมากที่สุดได้แก่ สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ อยู่ที่ประมาณร้อยละ 72 และยังพบว่าในกลุ่มสาขาสาธารณสุขได้แก่ อาชีวแพทย์และพยาบาล ซึ่งมีงานทำแน่นอนกลับไม่ยอมชำระหนี้ โดยพบว่ากลุ่มแพทย์และพยาบาล ค้างชำระมากถึงร้อยละ 51 และ 57 ตามลำดับ (ภคพงศ์ อุดมกัลยารักษ์, 2558)

จากผลการสำรวจของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2556) เกี่ยวกับภาวะการมีงานทำของบัณฑิตจบใหม่ พบว่าวิชาชีวะพยาบาล ซึ่งเป็นหนึ่งในอาชีพกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีงานทำสูงสุดร้อยละ 100 และเป็นอาชีพที่ได้ค่าตอบแทนต่อเดือนเป็นลำดับที่ 13 รองจากวิชาชีพอื่นๆ โดยได้รับเงินเดือนเฉลี่ย 17,977.80 บาท แต่พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาทางการเงิน เหมือนกับนักศึกษาอื่นๆทั่วไป ทั้งนี้ที่เกิดขึ้นขณะเรียนจากการกู้ยืมเงินรัฐบาลหรือทุนจากหน่วยงานภาคเอกชน รวมถึงพฤติกรรมในการใช้จ่ายและการบริโภคของฟุ่มเฟือยเช่นเดียวกับนักศึกษาคณะอื่นๆ นอกจากนี้นักศึกษาพยาบาลยังขาดความรู้ในการจัดการและวางแผนทางการเงิน เนื่องจากไม่มีการสอนหรือให้ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับความรู้เรื่องทางการเงิน โดยเฉพาะด้านการจัดการด้านการเงิน ในหลักสูตรการเรียนการสอนของนักศึกษาพยาบาลเลย ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาและเสียโอกาสในการวางแผนทางการเงินของตนเองเพื่อให้มีชีวิตที่ดีในอนาคต

ดังนั้นความรู้เรื่องทางการเงิน (Financial Literacy) จึงจัดได้ว่าเป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญ และจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตอย่างยิ่ง ซึ่งในประเทศไทยพบว่ายังไม่ได้รับการพัฒนามากเท่าที่ควร โดยเฉพาะในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลซึ่งสามารถช่วยให้การจัดการในด้านการเงินของแต่ละบุคคลเป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนด และช่วยให้ประสบความสำเร็จในอนาคตอย่างที่ตั้งใจไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้การให้ความสำคัญกับการวางแผนการเงินเสมือนเป็นกิจกรรมในชีวิตประจำวัน

เพื่อให้มีชีวิตที่ดีและมีความสุข ในอนาคตข้างหน้า โดยผลการวิจัยของสถาบันคีนันแห่งเอเชีย (2558) ซึ่งได้ทำการสำรวจความรู้เรื่องทางการเงินทั่วประเทศ พบว่าประชากร 3 กลุ่มหลัก ที่มีคะแนนความรู้เรื่องทางการเงินอยู่ในระดับต่ำที่สุด ได้แก่ กลุ่มนักเรียนนักศึกษา กลุ่มแรงงานที่มีรายได้น้อย และกลุ่มเกษตรกร ทั้งนี้ประชากรกลุ่มเสี่ยงทั้ง 3 กลุ่ม มีได้เพียงแค่ขาดความรู้เรื่องทางการเงินเท่านั้น แต่ยังขาดทักษะความรู้ เรื่องคณิตศาสตร์พื้นฐานและการคิดอย่างมีตรรกะเพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถด้านการบริหารจัดการทางการเงินส่วนบุคคล และสร้างความตระหนักรู้ทางการเงิน โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนนักศึกษา ซึ่งมีจำนวนประมาณ 12 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 17-18 ของประชากรทั้งหมด นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา รวมถึงนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยมากกว่าร้อยละ 40 มีคะแนนความรู้เรื่องทางการเงินอยู่ในระดับต่ำ และประสบปัญหาทางการเงินเนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจ นอกจากนี้มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมทางสังคมที่ส่งเสริมพฤติกรรมการบริโภคนิยมและการเลียนแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้จ่ายประเภทสินค้าฟุ่มเฟือย เช่น โทรศัพท์แบบสมาร์ทโฟน เครื่องสำอาง กระเป๋าและของใช้ที่มีราคาแพง ซึ่งในบางกลุ่มโดยเฉพาะนิสิตนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยยังนำเงินกู้ยืมทางการศึกษามาใช้ซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยหรือใช้จ่ายโดยไม่ก่อประโยชน์ จนทำให้ไม่สามารถชำระเงินกู้ยืมดังกล่าวได้

นอกจากนี้ พรภัทร อินทรวรพัฒน์, สิริรัตน์ เชษฐสุมน และ ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2557) ได้ศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษา พบว่านักศึกษาก่อหนี้สินจากอิทธิพลของรายได้คาดการณ์หลังสำเร็จการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือค่าครองชีพ ความคาดหวังในอรรถประโยชน์จากการศึกษา พฤติกรรมแบบบริโภคนิยม ทศนคติต่อสถานะเศรษฐกิจ ความกดดันทางการเงิน รายได้ของครอบครัว ทศนคติเชิงบวกต่อการก่อหนี้สิน อำนาจซื้อของนักศึกษาทั้งหมดทั้งสิ้น ปริมาณเงินออมโดยรวมและรายได้ต่อเดือนตามลำดับ จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้เกิดการจัดการทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการมีทศนคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินและขาดความตระหนักรู้ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ทั้งนี้สุขใจ น้ำผุด, อนุชานฎา เจริญจิตรกรรม และสมนึก วิวัฒน์ (2557) ได้กล่าวไว้ว่าบุคคลต้องมีการวางแผนการเงินที่ดี มีประสิทธิภาพ ได้แก่ การตั้งเป้าหมายทางการเงินที่ชัดเจน การจัดทำงบประมาณและควบคุมการใช้จ่าย และมีการปฏิบัติตามแผนอย่างเคร่งครัด จริงจัง เพื่อให้เป้าหมาย ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเงินของบุคคลบรรลุผลสำเร็จได้

จะเห็นได้ว่าปัญหาที่เกิดในเรื่องทางการเงินส่วนใหญ่ของนักศึกษา ล้วนมีสาเหตุมาจากพฤติกรรมการบริโภคนิยมในสังคมมีมากขึ้น รวมถึงทศนคติเชิงบวกต่อการก่อหนี้สิน ที่มองเห็นว่าเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการกู้ยืมเงินกองทุนเพื่อการศึกษา หรือทุนการศึกษา รวมทั้งการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการหรือการวางแผนทางการเงินของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งเป็นกลุ่ม

นักศึกษาที่ไม่มีการเรียนการสอนอยู่ในหลักสูตรการศึกษา และอยู่ในระยะของวัยรุ่นที่อาจขาดวิจารณญาณในการตัดสินใจในการใช้จ่ายและการวางแผนการใช้จ่ายเงิน (พรภัทร อินทรพรพัฒน์, สิรีรัตน์ เชษฐสุมน และ ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล, 2557)

จากสถานการณ์ดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาในเรื่อง “ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา” เพื่อศึกษาความต้องการถือเงินและแบบแผนของการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาลมหาวิทยาลัยเอกชนที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการวางแผนการใช้จ่ายเงินส่วนบุคคล รวมทั้งใช้เป็นแนวทางพัฒนา ส่งเสริมให้ความรู้แก่เยาวชน นิสิตนักศึกษาในการจัดการทางการเงินอย่างเหมาะสม เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคตข้างหน้า

คำถามการวิจัย

1. นักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน มีความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินเป็นอย่างไร
2. แบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชนเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการใช้จ่ายเงิน
2. เพื่อศึกษาแบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา” ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาค้นคว้าความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ในการวิจัยได้ศึกษาการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันในการบริโภค และภาษีสังคมในด้านต่างๆ ได้แก่ เทคโนโลยี แฟชั่นและการท่องเที่ยว ของนักศึกษา

พยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน โดยการประยุกต์จากทฤษฎีการเงินของเคนส์ : ความต้องการถือเงิน (John Maynard Keynes, 1936)

2. ขอบเขตด้านประชากร

ในการศึกษานี้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรปกติ ในปีการศึกษา 2559 ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร มีประชากรจำนวน 385 คน

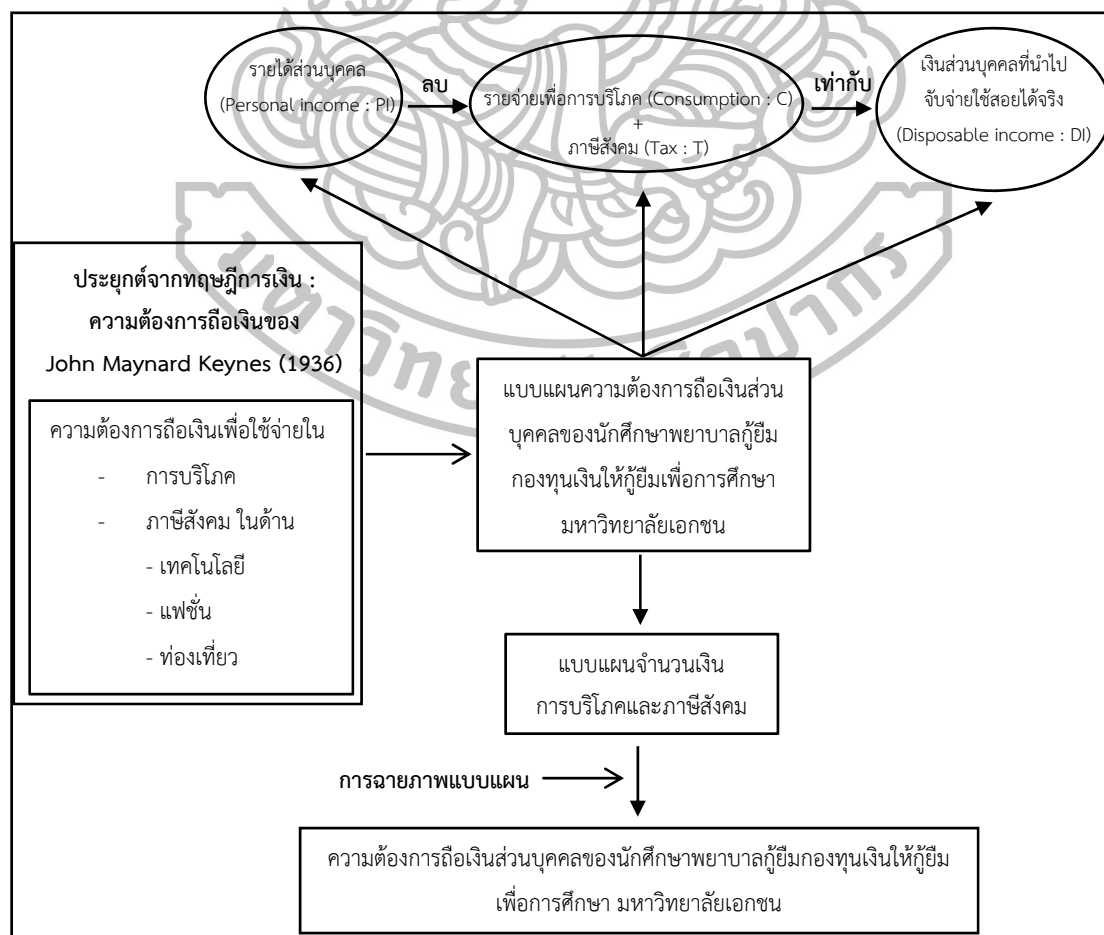
กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เก็บโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) จำนวน 200 คน โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกคือ นักศึกษาพยาบาลที่กู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาไปด้วย

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาของการเก็บข้อมูลในการศึกษาช่วงเดือนธันวาคม 2558 - กุมภาพันธ์ 2559

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความต้องการถือเงิน** หมายถึง ปริมาณเงินสดทั้งสิ้นที่บุคคลต้องการถือไว้ในขณะใดขณะหนึ่ง ในการศึกษานี้ความต้องการถือเงินหมายถึง การถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันในการบริโภค และภาษีสังคมของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน โดยการประยุกต์จากทฤษฎีการเงิน : ความต้องการถือเงิน ของ John Maynard Keynes (1936)
2. **รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI)** หมายถึง รายได้ส่วนบุคคลที่นักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ ซึ่งในการศึกษาเป็นแหล่งรายได้จากผู้ปกครอง รายได้จากการกู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และ/หรือรายได้จากเงินทุนการศึกษา ก่อนการหักรายจ่ายในการบริโภค และภาษีสังคม
3. **การบริโภค (Consumption : C)** หมายถึง การใช้ประโยชน์จากสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของบุคคล ในการศึกษาการบริโภคหมายความถึงทั้งการบริโภคสินค้าไม่คงทนและการบริโภคสินค้าคงทนของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน
4. **การบริโภคสินค้าไม่คงทน (Nondurable goods consumption)** หมายถึงการบริโภคสิ่งของชนิดใดชนิดหนึ่งแล้วสิ่งของชนิดนั้นจะสิ้นเปลืองหรือใช้หมดไป ได้แก่ การบริโภคอาหารน้ำ เครื่องดื่ม ยารักษาโรค เป็นต้น
5. **การบริโภคสินค้าคงทน (Durable goods consumption)** หมายถึงการบริโภคสิ่งของอย่างใด อย่างหนึ่งโดยสิ่งของนั้นยังคงใช้ได้อีก ได้แก่ การอาศัยบ้านเรือน หอพัก การใช้รถยนต์ เป็นต้น
6. **ภาษีสังคม (Tax : T)** หมายถึง รายจ่ายเพื่อการเข้าสังคม หรือการสร้างเครือข่ายทางสังคม ในการศึกษานี้ เป็นรายจ่ายของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ที่ใช้จ่ายในด้านเทคโนโลยี แฟชั่น และการท่องเที่ยว
7. **ภาษีสังคมด้านเทคโนโลยี** หมายถึง รายจ่ายเพื่อการเข้าสังคม หรือการสร้างเครือข่ายทางสังคม ประเภทอุปกรณ์เทคโนโลยีการสื่อสาร เช่น ค่าบริการมือถือ ค่าอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์มือถือ/คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน
8. **ภาษีสังคมด้านแฟชั่น** หมายถึง รายจ่ายเพื่อค่านิยมในสินค้าที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสนิยมตามยุคตามสมัย ได้แก่ เครื่องแต่งกายตามสมัย เครื่องประดับ เครื่องสำอาง

รวมถึงบริการด้านสุขภาพและความงาม ของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน

9. **ภาษีสังคมด้านการท่องเที่ยว** หมายถึง รายจ่ายเพื่อความบันเทิงและพักผ่อน ในการท่องเที่ยว เช่น ดูหนัง ร้องคาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ รวมถึงการท่องเที่ยวต่างจังหวัด ของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน
10. **เงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI)** หมายถึง รายได้สุทธิของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน สามารถนำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง ซึ่งเกิดจากการนำรายได้ส่วนบุคคลหักรายจ่ายในการบริโภค และภาษีสังคม
11. **การวางแผนการเงิน** หมายถึง การจัดการเงินเป็นไปอย่างมีระบบ มีผลให้บุคคลสามารถบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการภายใต้เงื่อนไขเฉพาะของแต่ละบุคคล
12. **นักศึกษาพยาบาล** หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาในคณะพยาบาลศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง เขตกรุงเทพมหานคร ที่กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาในกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) รวมถึงได้กู้ยืมเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาไปด้วย
13. **กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.)** หมายถึง กองทุนเพื่อให้เงินกู้ยืมแก่นักเรียน นักศึกษาซึ่งมาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย สำหรับศึกษาต่อตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จนถึงระดับปริญญาตรีในประเทศ ทั้งสายสามัญและสายอาชีวะ
14. **เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา** หมายถึง เงินกู้ยืมที่จ่ายเข้าบัญชีของนักเรียน นักศึกษา ผู้กู้ยืมเงิน ซึ่งใช้เป็นค่าครองชีพ หมายถึงค่าที่พักและค่าใช้จ่ายส่วนตัว ของนักเรียน นักศึกษา โดยเป็นการให้กู้ยืมเต็มตามวงเงินที่กำหนดไว้ให้ในแต่ละรายและในแต่ละระดับชั้นการศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบถึงแบบแผนการถือเงินส่วนบุคคล ในด้านความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันในการบริโภค และภาษีสังคมของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร และสามารถนำข้อมูลจากแบบแผนการถือเงินที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการวางแผน นโยบายการจัดการทางการเงินของนักเรียน นักศึกษา ในโรงเรียน สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย รวมทั้งการจัดการด้าน

เงินทุนสนับสนุนในด้านการศึกษา ค่าใช้จ่ายต่างๆที่เกิดขึ้นระหว่างการศึกษที่รัฐสามารถจัดหาและให้การสนับสนุนแก่นักเรียน นักศึกษา ในสถานศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

- นำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาไปใช้ในการวางแผนส่งเสริมและสนับสนุนการให้ความรู้และทักษะในการจัดการทางการเงินและการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลที่มีความสำคัญในปัจจุบัน และกระตุ้นให้ผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐและภาคเอกชน จนถึงระดับสังคม โรงเรียน มหาวิทยาลัย รวมถึงระดับครอบครัว ได้เห็นความสำคัญ ในการปลูกฝังทัศนคติและความตระหนักรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินและการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษาเพื่อเป็นการช่วยลดปัญหาด้านการเงินที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและในอนาคตได้ รวมทั้งยังส่งผลให้บุคคลเกิดความมั่งคั่งและสามารถรับความเสี่ยงต่างๆ ที่อาจจะเกิดระหว่างการดำเนินชีวิต ซึ่งแม้นักศึกษาจะเรียนจบมาทำงานมีรายได้แล้ว อาจไม่สามารถจัดการด้านการเงินของตนเองได้ ดังนั้นควรให้ความสำคัญของการวางแผนการเงิน เนื่องจากบุคคลคือหน่วยย่อยที่สุดในระบบการหมุนเวียนของกระแสเงินสดทั้งระบบ หากทุกคนมีการจัดการด้านการเงินที่ดี ก็จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศดำเนินไปได้ดีเช่นเดียวกัน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาล กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) (Student Loan)
2. ทฤษฎีการเงิน : ความต้องการถือเงิน ของ John Maynard Keynes (1936)
3. ทฤษฎีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล
4. ทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior Theory)
5. ทฤษฎีความต้องการ
6. ทฤษฎีเกี่ยวกับการออม
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

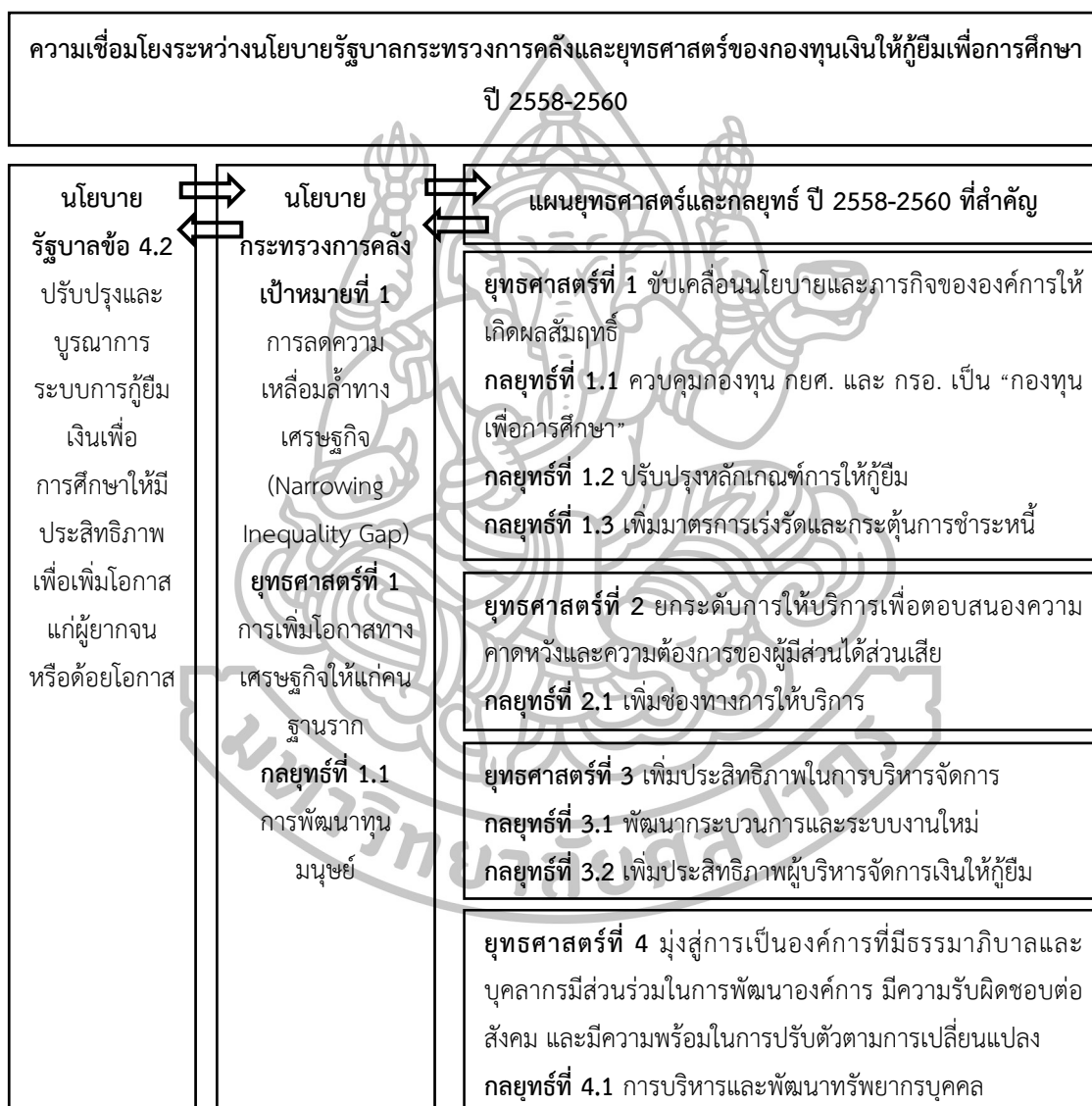
1. กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) (Student Loan)

กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2538 และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2539 ให้เริ่มดำเนินการกองทุนใน ลักษณะเงินทุนหมุนเวียนตามนัยมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. 2491 ต่อมารัฐบาล ได้พิจารณาเห็นความสำคัญของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อศึกษามากขึ้น จึงได้มีการประกาศใช้ พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 มีผลให้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยอยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงการคลัง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กู้ยืมเงินแก่นักเรียน หรือนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ เพื่อเป็นค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และ ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างศึกษา

กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ดำเนินการให้กู้ยืมตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 โดยให้เงินกู้ยืมแก่นักเรียนนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งสายสามัญ และสายอาชีพ จนถึงระดับปริญญาตรี กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อศึกษานับเป็นกลไกสำคัญของรัฐบาล ที่ให้การสนับสนุนการขยายโอกาสและพัฒนาการศึกษาของประเทศ เพื่อให้เยาวชนไทยได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพได้มาตรฐานอย่างเท่าเทียมกัน มีวิสัยทัศน์คือ “เป็นองค์การที่ให้โอกาสทางการศึกษา เพื่อพัฒนาสังคมไทยให้ยั่งยืน” โดยมีพันธกิจขององค์กรในด้านต่างๆ ได้แก่ 1) ให้กู้ยืมกับ

นักเรียน นักศึกษา ที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ หรือศึกษาในสาขาที่เป็นความต้องการหลักและมีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ 2) การพัฒนาองค์การสู่ความเป็นเลิศด้านการให้บริการโดยใช้หลักบริหารจัดการที่ดี

ปัจจุบันแผนยุทธศาสตร์กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาพ.ศ.2558 มีเป้าประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพด้านการให้กู้ยืม การบริหารหนี้ และการดำเนินงาน โดยมีทิศทางการดำเนินงานที่สอดคล้องกับแนวนโยบายรัฐบาลและกระทรวงการคลัง ดังภาพที่ 2

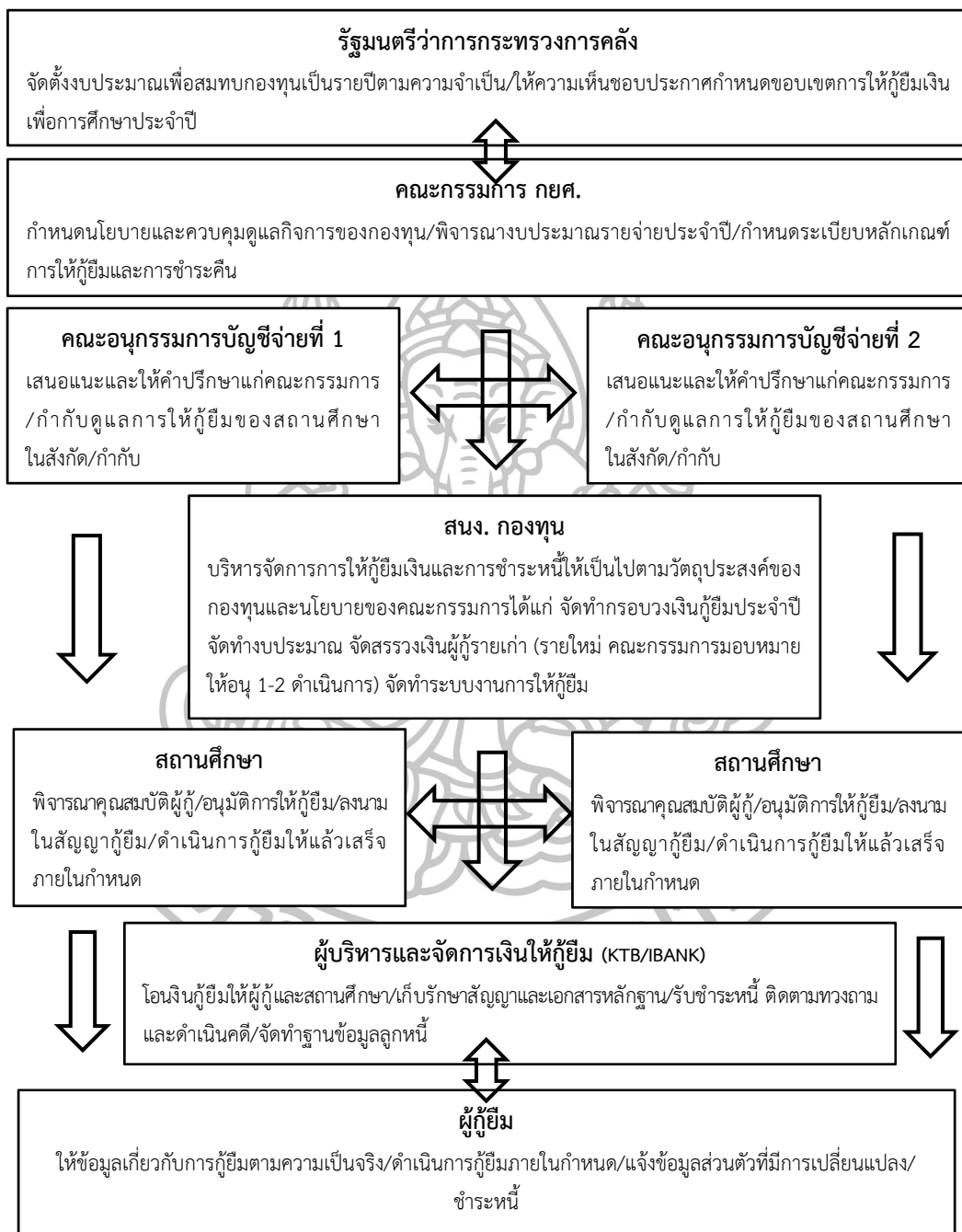

ภาพที่ 2 แผนยุทธศาสตร์กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาพ.ศ. 2558

ที่มา: กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2559.

เข้าถึงได้จาก <http://www.studentloan.or.th/list.php?cid=1327>

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง คณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และ สถานศึกษา ล้วนเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและหน้าที่ในการดำเนินงานของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อ การศึกษา แสดงดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและหน้าที่ในการดำเนินงานของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา
ที่มา: กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม
2559. เข้าถึงได้จาก <http://www.studentloan.or.th/list.php?cid=1327>

ทั้งนี้ในส่วนขอบเขตของการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา นักเรียนและนักศึกษาที่มีสิทธิกู้ยืมเงิน ตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ.2541 ต้องมีคุณสมบัติและหลักเกณฑ์การ คัดกรองผู้กู้ยืมโดยเป็นผู้มีสัญชาติไทยและเป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ กำหนด ซึ่งผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ หมายความว่า ผู้ที่มีรายได้ต่อครอบครัวไม่เกิน 200,000 บาทต่อปี โดยรายได้ต่อครอบครัว พิจารณาตามหลักเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งโดย 1) รายได้รวมของนักเรียนหรือ นักศึกษาผู้ขอกู้ยืม รวมกับรายได้ของบิดามารดา ในกรณีที่บิดา มารดาเป็นผู้ใช้อำนาจปกครอง 2) รายได้รวมของนักเรียนหรือนักศึกษาผู้ขอกู้ยืม รวมกับรายได้ของผู้ปกครอง ในกรณีที่ผู้ใช้อำนาจ ปกครองมิใช่บิดา มารดา 3) รายได้รวมของนักเรียนหรือนักศึกษาผู้ขอกู้ยืม รวมกับรายได้ของคู่สมรส ในกรณีที่ผู้ขอกู้ยืมได้ทำการสมรสแล้ว

นอกจากนี้คุณสมบัติอื่นของผู้กู้ ให้เป็นตามที่คณะกรรมการกำหนด ได้แก่ นักเรียน นักศึกษา ผู้กู้ต้องเป็นผู้ที่มีผลการเรียนดีหรือผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลของสถาบันการศึกษา รวมถึงควร เป็นผู้ที่มีความประพฤติดี ไม่ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาชั้นร้ายแรง หรือไม่เป็นผู้ที่มีความ ประพฤติเสื่อมเสีย เช่น หมกมุ่นในการพนัน เสพยาเสพติดให้โทษ ดื่มสุราเป็นอาจिनหรือเที่ยวเตร่ใน สถานบันเทิงเริงรมย์เป็นอาจिन เป็นต้น และเป็นผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนตามระเบียบหรือประกาศการ สอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษาที่อยู่ในสังกัดการควบคุม หรือกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวง หรือส่วนราชการอื่นๆ ทบวงมหาวิทยาลัย รัฐวิสาหกิจ นักเรียน นักศึกษาต้องไม่เป็นผู้ที่ทำงานประจำในระหว่างศึกษา หรือไม่เคยเป็นผู้สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาใดๆ มาก่อน ไม่เป็นหรือเคยเป็นผู้ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษา ถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ไม่เป็น บุคคลล้มละลาย รวมทั้งผู้กู้ต้องมีอายุในขณะที่ขอกู้ โดยเมื่อนับรวมกับระยะเวลาปลอดหนี้ 2 ปี และ ระยะเวลาผ่อนชำระอีก 15 ปี รวมกันแล้วต้องไม่เกิน 60 ปี

นอกจากนี้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ได้ประกาศหลักเกณฑ์การคัดกรองผู้กู้ยืม ของปีการศึกษา 2559 ไว้ดังตารางที่ 1

ในส่วนหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการจ่ายเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา เงินกู้ยืมที่จ่ายเข้าบัญชีของ สถานศึกษา ได้แก่ ค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ได้แก่ ค่าเล่าเรียน หมายความว่า รวมถึง ค่าเล่าเรียน ค่าบำรุงการศึกษา ค่าหน่วยกิตและค่าธรรมเนียมการศึกษา ที่จ่ายตามภาคหรือ ปีการศึกษาที่สถานศึกษาเรียกเก็บ ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่สถานศึกษา เรียกเก็บตามที่ต้นสังกัดหรือสภากอมนุมัติให้เรียกเก็บได้นอกเหนือจากค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายที่ เกี่ยวข้องกับการศึกษา เงินกู้ยืมที่จ่ายเข้าบัญชีของนักเรียน นักศึกษา ผู้กู้ยืมเงิน ได้แก่ ค่าครองชีพซึ่ง

หมายถึงค่าที่พักและค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียน นักศึกษา โดยเป็นการให้กู้ยืมเต็มตามวงเงินที่กำหนดไว้ให้ในแต่ละรายและในแต่ละระดับชั้นการศึกษา

ตารางที่ 1 หลักเกณฑ์การคัดกรองผู้กู้ยืม ปีการศึกษา 2559

ระดับการศึกษา	ผู้กู้รายใหม่/ผู้กู้รายเก่าเปลี่ยนระดับการศึกษา	ผู้กู้รายเก่าเลื่อนชั้นปี
ม.ปลาย	ผู้ขอกู้ยืมสามารถเลือกใช้ คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPAX) ไม่น้อยกว่า 2.00 หรือใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมประจำปี การศึกษาก่อนหน้าที่จะขอกู้ยืมที่ไม่น้อยกว่า 2.00	ผลการเรียน ผู้ขอกู้ยืมสามารถเลือกใช้ คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPAX) ไม่น้อยกว่า 2.00 หรือใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมประจำปีการศึกษาก่อนหน้าที่จะขอกู้ยืมที่ไม่น้อยกว่า 2.00
ปวช.	-	การเข้าร่วมโครงการที่มีประโยชน์ต่อสังคมและสาธารณณะ
ปวท./ปวส.	-	
อนุปริญญา /ปริญญาตรี	ผลการเรียน ผู้ขอกู้ยืมสามารถเลือกใช้ คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPAX) ไม่น้อยกว่า 2.00 หรือใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมประจำปี การศึกษาก่อนหน้าที่จะขอกู้ยืมที่ไม่น้อยกว่า 2.00 การเข้าร่วมโครงการที่มีประโยชน์ต่อสังคมและสาธารณณะ ผู้กู้ต้องแสดงหลักฐานการเข้าร่วมโครงการที่มีประโยชน์ต่อสังคมและสาธารณณะในปี การศึกษาก่อนหน้าปี การศึกษาที่จะขอกู้ยืม ซึ่งโครงการฯ ที่ผู้ขอกู้ยืมเข้าร่วมจะต้องไม่เป็นส่วนหนึ่งของผลการเรียนและต้องไม่ได้รับค่าตอบแทนในการเข้าร่วมโครงการฯ	ผู้กู้ต้องแสดงหลักฐานการเข้าร่วมโครงการที่มีประโยชน์ต่อสังคมและสาธารณณะ 36 ชั่วโมงในปี การศึกษาก่อนหน้าที่จะขอกู้ยืม ซึ่งโครงการฯ ที่ผู้ขอกู้ยืมเข้าร่วมจะต้องไม่เป็นส่วนหนึ่งของผลการเรียนและต้องไม่ได้รับค่าตอบแทนในการเข้าร่วมโครงการฯ

ที่มา: กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2559. เข้าถึงได้จาก <http://www.studentloan.or.th/list.php?cid=1327>

ทั้งนี้การให้กู้ยืมเงินให้กู้ยืมได้ไม่เกินขอบเขตของแต่ละรายการที่กำหนดไว้ ตามประกาศคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เรื่อง กำหนดขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาประจำปีการศึกษา 2558 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาประจำปีการศึกษา 2558

ระดับการศึกษา/สาขาวิชา	ค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายที่ เกี่ยวเนื่องกับการศึกษา บาท/ราย/ปี	ค่าครองชีพ บาท/ราย/ปี	รวม บาท/ราย/ปี
1. มัธยมศึกษาตอนปลาย	14,000	13,200	27,200
2. ประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)	21,000	26,400	47,400
3. ปวท./ปวส.			
3.1 พาณิชยกรรมหรือบริหารธุรกิจ ศิลปหัตถกรรมหรือศิลปกรรม เกษตรกรรมหรือ เกษตรศาสตร์ ประมง สิ่งทอ คหกรรมหรือ คหกรรมศาสตร์ และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	25,000	26,400	51,400
3.2 ช่างอุตสาหกรรมหรืออุตสาหกรรม เทคโนโลยี สารสนเทศการสื่อสาร ทัศนศาสตร์ และวิทยาศาสตร์สุขภาพ	30,000	26,400	56,400
4. อนุปริญญา/ปริญญาตรี			
4.1 สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์			
4.1.1 สาขาที่ขาดแคลนและ/หรือเป็นความ ต้องการของตลาดแรงงานได้แก่ บัญชี เศรษฐศาสตร์ สารสนเทศ นิติศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรม โลจิสติกส์ อุตสาหกรรม บริการ ธุรกิจอุตสาหกรรม และธุรกิจการบิน	60,000	26,400	86,400
4.1.2 สาขาอื่นๆ นอกจาก 4.1.1	50,000	26,400	76,400
4.2 ศิลปกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์	70,000	26,400	96,400
4.3 วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	70,000	26,400	96,400
4.4 เกษตรศาสตร์	70,000	26,400	96,400
4.5 สาธารณสุขศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ เภสัชศาสตร์	90,000	26,400	116,400
4.6 แพทยศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์	200,000	26,400	226,400

ที่มา: กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม

2559. เข้าถึงได้จาก <http://www.studentloan.or.th/list.php?cid=1327>

เกณฑ์ในการชำระหนี้ค้ำเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเป็นไปตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 และระเบียบคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาว่าด้วย การชำระเงินกู้ยืมค้ำเงินกองทุน พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยผู้กู้ยืมเงินที่มีหน้าที่ชำระเงินกู้ยืมค้ำเงินกองทุน ได้แก่ 1) ผู้กู้ยืมเงินที่สำเร็จการศึกษาหรือเลิกการศึกษาแล้วเป็นเวลา 2 ปี นับจากปีที่สำเร็จการศึกษาหรือเลิกศึกษา (ครบระยะเวลาปลอดหนี้) 2) กรณีผู้กู้ยืมเงินที่ไม่กู้ต่อเนื่องติดต่อกัน 2 ปี และไม่แจ้งสถานภาพให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมทราบ จะถือว่าเป็นผู้ครบกำหนดชำระหนี้และมีหน้าที่ต้องชำระหนี้ค้ำเงินกองทุน

ทั้งนี้หลักเกณฑ์การชำระหนี้ของผู้กู้คือผู้กู้ยืมเงินต้องชำระเงินกู้ยืม พร้อมทั้งดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดร้อยละ 1 ต่อปี โดยต้องคืนให้กองทุนให้เสร็จสิ้นภายใน 15 ปี นับแต่วันที่ต้องเริ่มชำระหนี้ ให้ผู้กู้ยืมเงินชำระหนี้งวดแรก ภายในวันที่ 5 กรกฎาคม หลังจากครบระยะเวลาปลอดหนี้ โดยให้ชำระหนี้ค้ำเงินเฉพาะเงินต้นในอัตราร้อยละ 1.5 ของวงเงินที่ได้กู้ยืม การชำระหนี้งวดต่อไปให้ผู้กู้ยืมเงินชำระเงินต้นคืน ตามอัตราผ่อนชำระที่กองทุนกำหนด พร้อมด้วยดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดในอัตราร้อยละ 1 ต่อปีของเงินต้นที่คงค้าง ภายในวันที่ 5 กรกฎาคมของทุกปี และหากผู้กู้ยืมเงินผิดนัดชำระหนี้ ผู้กู้ยืมเงินจะต้องชำระค่าปรับ หรือค่าธรรมเนียมจัดการกรณีผิดนัดชำระหนี้ตามอัตราที่กองทุนกำหนด ผู้กู้ยืมเงินที่มีความประสงค์จะขอชำระหนี้ค้ำเงินก่อนครบกำหนดระยะเวลาชำระหนี้หรือก่อนครบระยะเวลาปลอดหนี้ 2 ปี สามารถชำระคืนได้โดยไม่เสียดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใด

ในการศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาล กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ได้เก็บข้อมูลในประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน ที่ทำการกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง มีเกณฑ์ในการคัดเลือกคือ นักศึกษาพยาบาลที่กู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาพร้อมด้วย ทั้งนี้รายได้ส่วนบุคคลของนักศึกษาส่วนหนึ่งที่มาจากการกู้ยืมเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา กองทุนจะจ่ายเข้าบัญชีของนักเรียน นักศึกษา เพื่อใช้จ่ายค่าที่พักและเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาพยาบาล โดยจำนวนเงินเป็นไปตามขอบเขตของแต่ละรายการที่กำหนดไว้ ตามประกาศคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเรื่อง กำหนดขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาประจำปีการศึกษา 2558

2. ทฤษฎีการเงิน: ความต้องการถือเงิน ของ John Maynard Keynes (1936)

ความต้องการถือเงิน (Demand for Money) มีความหมายแตกต่างกันในแต่ละบุคคล เนื่องจากแต่ละบุคคลย่อมมีความต้องการถือเงินที่แตกต่างกันไป แต่ในความหมายโดยทั่วไปแล้ว ความต้องการถือเงิน หมายถึง ปริมาณเงินสดทั้งสิ้นที่มีผู้ต้องการถือไว้ในขณะหนึ่งขณะใด โดยใน

ความหมายของปริมาณเงินนี้ยังมีความเห็นที่แตกต่างกันไประหว่างนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกและเคนส์ โดยนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกเชื่อว่า ความต้องการถือเงินมีเพียงประการเดียวเท่านั้น คือ เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ด้วยเหตุนี้ นักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกจึงไม่ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินกับอัตราดอกเบี้ย แต่ได้สรุปว่าปริมาณเงินเป็นตัวกำหนดระดับราคาผลผลิต

ส่วนความต้องการถือเงินในความหมายของเคนส์นั้น เคนส์มีความเห็นว่า เงินเป็นสินทรัพย์ชนิดหนึ่งที่มีอรรถประโยชน์มากในฐานะที่เป็นสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องสูงที่สุดในบรรดาสินทรัพย์ต่างๆ ดังนั้นในขณะใดขณะหนึ่ง คนเราจึงอาจต้องการถือเงินไว้เพื่อจุดมุ่งหมายอื่นๆ นอกเหนือจากการถือเงินเพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน

เคนส์ได้แบ่งความต้องการถือเงินออกเป็น 3 ประเภท คือ ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดไว้ล่วงหน้า และความต้องการถือเงินเพื่อแสวงหากำไร ซึ่งจากการศึกษาสามารถสรุปประเด็นได้ ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 ความต้องการถือเงินตามแนวคิดของ John Maynard Keynes

จากการที่เคนส์เชื่อว่า คนเราจะถือเงินส่วนหนึ่งไว้เพื่อแสวงหากำไรนี้เอง จึงทำให้เคนส์สรุปได้ว่าการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินย่อมกระทบกระเทือนต่ออัตราดอกเบี้ยด้วย และเมื่ออัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลงก็จะกระทบต่อการลงทุนเช่นกัน ดังนั้นในทฤษฎีของเคนส์การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินจึงมีผลต่อ ผลผลิต รายได้ และการจ้างงานในที่สุด

จุดมุ่งหมายในการถือเงิน 3 ประเภทของ ไดแก (John Maynard Keynes, 1936)

ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน (Transaction Demand for Money) ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว บุคคลทั่วไปไม่ว่าจะเป็นผู้บริโภคหรือหน่วยธุรกิจ จำเป็นที่จะต้องถือเงินไว้จำนวนหนึ่งเพื่อใช้จ่ายประจำวัน แต่เงินจำนวนนี้ก็จะไม่จำเป็นถ้าหากรายได้และรายจ่ายเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน โดยส่วนใหญ่บุคคลมักจะได้รับรายได้เพียงเดือนละครั้ง หรือสัปดาห์ละครั้ง ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องถือเงินไว้จำนวนหนึ่งสำหรับใช้จ่ายในช่วงเวลาดังกล่าว และหากเวลาที่จะได้รับรายได้ในแต่ละครั้งห่างกันมากเท่าไร ปริมาณเงินโดยเฉลี่ยที่จะต้องถือไว้ใช้จ่ายก็จะต้องมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งหมายถึงสำหรับรายได้จำนวนเท่ากัน ผู้ที่มีรายได้เดือนละครั้งย่อมต้องถือเงินไว้เป็นจำนวนมากกว่าผู้มีรายได้สัปดาห์ละครั้ง ยกตัวอย่างเช่น บุคคลหนึ่งได้รับรายได้เดือนละ 1,600 บาท และใช้จ่ายรายได้ทั้งหมดในอัตราที่เท่ากันตลอดทั้งเดือน ดังนั้นบุคคลผู้นี้จะถือเงินไว้ 1,600 บาท เมื่อต้น สัปดาห์ที่หนึ่ง 1,200 บาท เมื่อต้น สัปดาห์ที่สอง 800 บาท เมื่อต้น สัปดาห์ที่สาม และ 400 บาท เมื่อต้น สัปดาห์ที่สี่ เงินจำนวนนี้จะเท่ากับ 0 บาท เมื่อสิ้นสัปดาห์ที่สี่ และจะเปลี่ยนเป็น 1,600 บาท อีกทีในต้นสัปดาห์เดือนถัดไป ดังนั้นแสดงว่าบุคคลนี้จะมีเงินถือไว้ใช้จ่ายโดยเฉลี่ยแล้วเดือนละ 800 บาท แต่หากบุคคลนี้ได้รับรายได้เปลี่ยนเป็นสัปดาห์ละครั้งคือ 400 บาท เงินเฉลี่ยที่ถือไว้นี้ก็ลดลงเหลือเพียงเดือนละ 200 บาท ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ถ้าสิ่งอื่นอยู่คงที่ ปริมาณเงินโดยเฉลี่ยที่จะต้องถือไว้ใช้จ่ายประจำจะลดลงเมื่อได้รับรายได้เป็นจำนวนมากครั้งขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามข้อสมมติว่าอัตราการใช้จ่ายรายได้เท่ากันตลอดระยะเวลาของงวดรายได้

ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดไว้ล่วงหน้า (Precautionary Demand for Money) ซึ่งความต้องการถือเงินประเภทนี้มีสาเหตุมาจากความไม่แน่นอนของรายได้รายจ่ายในอนาคต ดังนั้นตามทัศนะของเคนส์ บุคคลทั่วไปจึงต้องเก็บเงินไว้จำนวนหนึ่งเพื่อใช้จ่ายได้ทันทีเมื่อถึงคราวจำเป็น ยกตัวอย่างเช่น เกิดอุบัติเหตุ รถเสียต้องจ่ายค่าซ่อมเป็นจำนวนมาก เกิดเจ็บป่วยกระทันหันต้องเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาล เป็นต้น ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ไม่สามารถคาดได้ล่วงหน้า ดังนั้นความต้องการถือเงินประเภทนี้มักขึ้นอยู่กับรายได้ เพราะหากมีรายได้มาก ก็ย่อมจะสามารถเก็บเงินไว้ใช้จ่ายได้มากขึ้น นอกจากนี้อัตราดอกเบี้ยที่สูงอาจจะมีอิทธิพลเหนือความต้องการถือเงินอีกด้วย เพราะความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินจำนวนนี้ไม่แน่นอน ถ้าอัตรา

ดอกเบี้ยสูงพอที่จะได้กำไรจากการลงทุน เงินจำนวนนี้ก็จะถูกนำไปซื้อหลักทรัพย์มาถือไว้ชั่วคราว จนกว่าจะเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้เงินจึงจะขายหลักทรัพย์

ความต้องการถือเงินเพื่อแสวงหากำไร (Speculative Demand for Money) นักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนส์และคลาสสิกไม่ได้มีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับการถือเงินเพื่อใช้จ่ายประจำและใช้จ่ายกรณีฉุกเฉิน แต่เคนส์ไม่เห็นด้วยกับนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกเกี่ยวกับการถือเงินเพื่อแสวงหากำไร ซึ่งลงความเห็นว่า เงินที่เหลือจากการใช้จ่ายรวมทั้งการสำรองไว้เพื่อเหตุฉุกเฉินจะถูกนำไปซื้อหลักทรัพย์หมด แม้ว่าอัตราดอกเบี้ยจะต่ำเพียงใดก็ตาม เพราะอย่างไรก็ดีก็ไม่ได้ผลตอบแทนเลย แต่เคนส์คัดค้านว่าไม่เป็นความจริงและชี้ให้เห็นว่า การจะถือเงินสดหรือหลักทรัพย์ ขึ้นอยู่กับการคาดคะเนอัตราดอกเบี้ยในอนาคต กล่าวคือถ้าผู้ถือหลักทรัพย์คาดคะเนว่าอัตราดอกเบี้ยในอนาคตจะสูงขึ้น เขาก็จะถือเงินสดไว้ หากผู้ถือหลักทรัพย์คาดคะเนว่าอัตราดอกเบี้ยในอนาคตจะต่ำลง เขาก็จะหันมาถือหลักทรัพย์ไว้

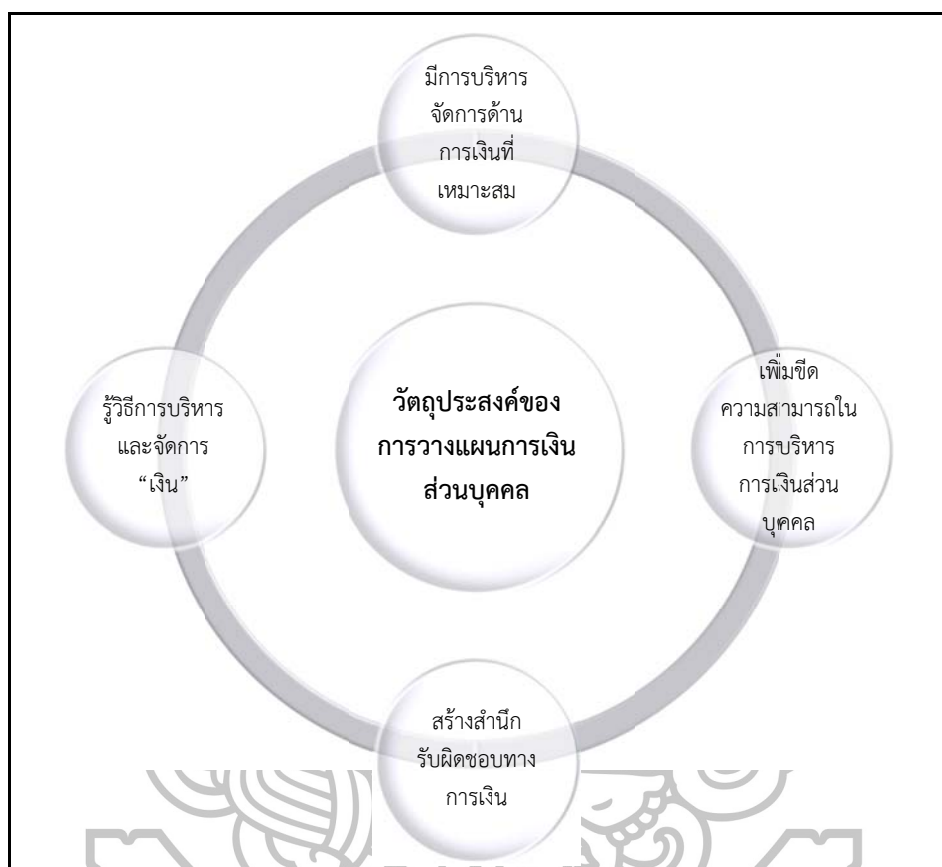
จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า ความต้องการถือเงินเพื่อแสวงหากำไรขึ้นกับอัตราดอกเบี้ย โดยเปลี่ยนแปลงตรงข้ามกับอัตราดอกเบี้ยคือ ความต้องการถือเงินจะมีจำนวนน้อยเมื่ออัตราดอกเบี้ยสูง และมีจำนวนมากเมื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำ ซึ่งในการที่จะทราบว่าอัตราดอกเบี้ยในขณะนั้นสูงหรือต่ำอย่างไร ต้องเปรียบเทียบกับอัตราดอกเบี้ยปกติ (Normal rate of interest) ในขณะนั้น ซึ่งตามทัศนะของเคนส์ ความไม่แน่นอนของอัตราดอกเบี้ยในอนาคตคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความต้องการถือเงินประเภทนี้ ถ้าอัตราดอกเบี้ยในอนาคตสามารถทราบได้แน่นอน ความต้องการถือเงินประเภทนี้ก็จะไม่มี ดังนั้นทำให้ทัศนะของเคนส์และคลาสสิกเกี่ยวกับความต้องการถือเงินก็จะไม่แตกต่างกัน

ในการศึกษาเรื่อง ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเงิน : ความต้องการถือเงินของ John Maynard Keynes (1936) โดยจากการสัมภาษณ์ ค้นคว้าเอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายในการบริโภคและค่าใช้จ่ายต่างๆเพื่อเข้าสู่สังคม ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาถึงความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและรายจ่ายในด้านอาชีพสังคมใน 3 ด้านได้แก่เทคโนโลยี แพชั่น และการท่องเที่ยว ของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยเอกชน ที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

3. ทฤษฎีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

รัชนีกร วงศ์จันทร์ (2553) ได้สรุปนิยามของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลว่า “เป็นกระบวนการโดยรวมในการออกแบบ (Design) แนวทางปฏิบัติในการบริหารจัดการเงินภายใต้เงื่อนไข

เฉพาะของแต่ละบุคคล การนำไปปฏิบัติและการทบทวนปรับปรุงอย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้” และวัตถุประสงค์ของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลไว้ ซึ่งสามารถสรุปประเด็นได้ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 วัตถุประสงค์ของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

การมีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง เหมาะสมในการบริหารจัดการด้านการเงิน เพื่อให้บุคคลมีความรู้และเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของ “เงิน” ในระบบเศรษฐกิจ รู้และเข้าใจผลิตภัณฑ์ทางการเงิน ตลอดจนบริการทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับการเงินส่วนบุคคล เช่น เงินสด เช็ค บัตรเดบิต บัตรเครดิต สินเชื่อ และบริการทางการเงินใหม่ๆ เช่น บริการธนาคารทางโทรศัพท์ (Telebanking) หรือการดำเนินการธุรกิจการค้าบนอินเทอร์เน็ต (E-commerce) เพื่อให้สามารถตัดสินใจทางการเงินในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม

การเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารการเงินส่วนบุคคล เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารการเงินส่วนบุคคล โดยให้บุคคลมีความรู้และเข้าใจในแนวคิด รู้หา รู้เก็บ รู้ใช้ และรู้ขยายดอกผล

ซึ่งจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการเพิ่มขีดความสามารถทางการเงินในการดำเนินชีวิตประจำวันและการแก้ไขปัญหาทางการเงินที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

การสร้างสำนึกรับผิดชอบทางการเงิน เพื่อให้บุคคลสามารถรับผิดชอบในการจัดหาเงิน การใช้จ่ายเงิน อย่างเหมาะสมคุ้มค่าและมีจริยธรรม รับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ รวมทั้งเข้าใจผลกระทบอันเกิดจากการละเลยในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

การรู้วิธีการบริหารและจัดการ “เงิน” เพื่อให้บุคคลมีความรู้และสามารถปฏิบัติตามแผนการจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์และสถานะของแต่ละบุคคลในการจัดหาเงิน การออม การใช้จ่าย การลงทุน โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลตอบแทนและผลกระทบของทางเลือกต่างๆ ความหมายของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในสหรัฐอเมริกาองค์กรที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อดูแลในเรื่องการวางแผนการเงินส่วนบุคคลโดยเฉพาะชื่อ The Certified Financial Planner Board of Standards (CFP Board) และได้ให้นิยามการวางแผนการเงินส่วนบุคคล (Personal financial planning) ว่า “เป็นการทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิต (Life goals) ของบุคคล โดยผ่านการบริหารและการวางแผนการเงินซึ่งถูกออกแบบมาของแต่ละบุคคล และเกี่ยวข้องตั้งแต่การรวบรวมข้อมูลทางการเงินของบุคคล กำหนดวัตถุประสงค์ ตรวจสอบฐานะการเงินในปัจจุบัน กำหนดกลยุทธ์และแผนการเงิน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในอนาคต”

สุขใจ น้ำพุด, อนุชานาฏ เจริญจิตรกรรม และ สมนึก วิวัฒน์นะ (2557) กล่าวถึงหลักการพื้นฐานในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล (Fundamental of Financial Planning) ประกอบด้วย 4 หลักการ โดยสามารถสรุปประเด็นได้ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 หลักการพื้นฐานในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

การสร้างความมั่งคั่ง (Wealth Creation) เป็นขั้นตอนแรกของการวางแผนทางการเงินด้วยการบริหารรายได้และรายจ่ายในเรื่องการอุปโภค บริโภค การมีวินัยในการออมและควบคุมค่าใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น เพื่อเป็นพื้นฐานในการต่อยอดความมั่งคั่งในอนาคต

การปกป้องความมั่งคั่ง (Wealth Protection) เป็นการควบคุมความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นทั้งต่อสิ่งที่มีชีวิตได้แก่ ตัวเรา บิดามารดา ผู้อุปการะ รวมทั้งความเสี่ยงที่เกิดขึ้นต่อทรัพย์สินต่างๆ ที่ไม่มีชีวิต เช่น บ้าน รถยนต์ โดยเครื่องมือที่ใช้คือ การซื้อประกันภัย เพื่อลดการสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อและเป็นอุปสรรคในการบรรลุเป้าหมายทางการเงิน

การต่อยอดความมั่งคั่ง (Wealth Accumulation) เป็นการต่อยอดเพื่อเพิ่มและสะสมความมั่งคั่งผ่านการวางแผนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการลงทุน การวางแผนทางภาษี การจัดพอร์ตการลงทุนอย่างเหมาะสม โดยการวางแผนจะช่วยลดภาระภาษีเงินได้ และเพิ่มรายได้จากการลงทุนให้มากขึ้น

การกระจายความมั่งคั่ง (Wealth Distribution) เป็นการส่งต่อความมั่งคั่งให้กับบุคคลที่ต้องการ โดยการวางแผนกระทำผ่านการวางแผนมรดก

นอกจากนี้ สุขใจ น้ำพุต, อนุชานฎ เจริญจิตรกรรม และสมนึก วิวัฒน์ยะ (2557) อธิบายถึงกระบวนการวางแผนการเงินส่วนบุคคล (Financial Planning Process) 6 ขั้นตอน สามารถสรุปประเด็นได้ดังภาพที่ 7

ภาพที่ 7 กระบวนการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

การตรวจสอบสถานการณ์ทางการเงินปัจจุบัน ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล การรู้ถึงสถานะทางการเงินในปัจจุบัน และการรู้ถึงพฤติกรรมค่าใช้จ่ายของตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่ควรปฏิบัติเป็นขั้นตอนแรก ซึ่งเครื่องมือสำคัญเพื่อให้เกิดการรู้ตนเอง คือ การทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย และบัญชีแสดงรายการฐานะทางการเงิน เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนทางการเงิน ลดรายจ่ายเพิ่มรายได้ เพื่อจะทำให้มีเงินออมเพิ่มมากขึ้นในแต่ละช่วงเวลา และนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายทางการเงินได้รวดเร็วขึ้น

การจัดทำเป้าหมายทางการเงิน หลังจากได้ข้อมูลจากการตรวจสอบสถานการณ์ทางการเงินที่มีอยู่ของบุคคลแล้ว จากนั้นบุคคลควรมีการทำการกำหนดเป้าหมายทางการเงิน ซึ่งเป้าหมายทางการเงินควรจัดทำทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อกำหนดทางเลือกและแผนปฏิบัติการดำเนินการใช้ในขั้นตอนที่ 3 ต่อไป

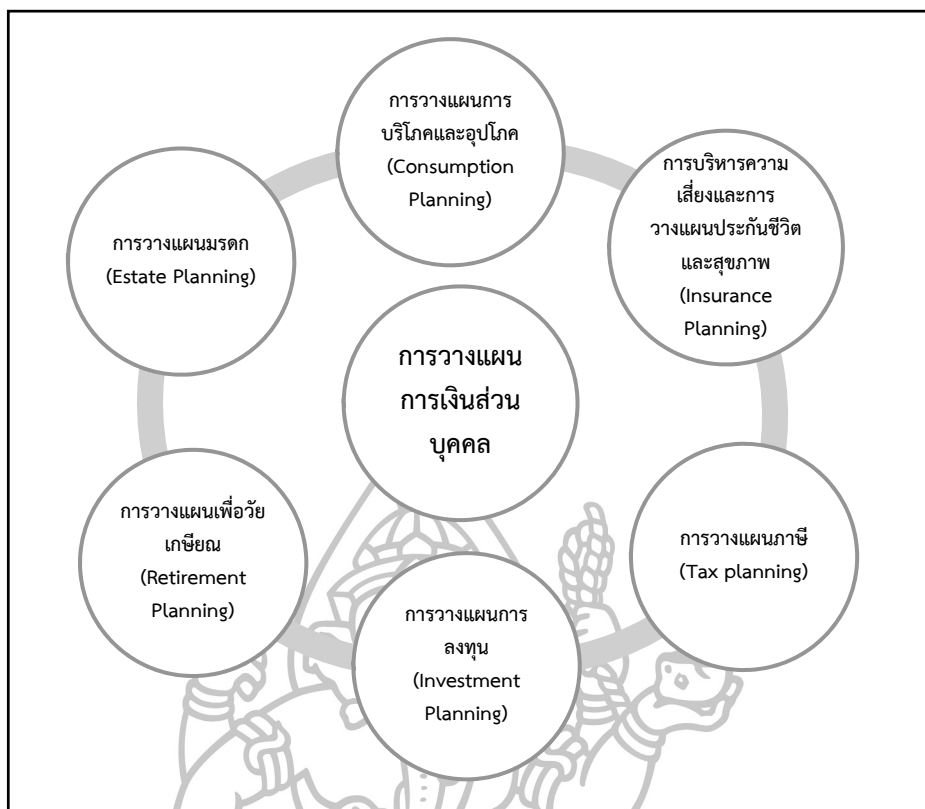
การระบุทางเลือกของแผนปฏิบัติการ บุคคลควรมีการระบุทางเลือกที่มีความเป็นไปได้ของแผนปฏิบัติการทางการเงิน โดยทางเลือกของแผนปฏิบัติการทางการเงินนี้สามารถเป็นไปได้หลายทางเลือก ซึ่งจะทำให้บุคคลนั้นๆ สามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดความพึงพอใจ

การประเมินทางเลือก การประเมินทางเลือกเป็นการประเมินแผนปฏิบัติการที่มีความเป็นไปได้ โดยคำนึงถึงช่วงอายุ รายได้การออม รายจ่าย ทรัพย์สินและหนี้สิน สภาวะเศรษฐกิจและสถานการณ์ทางการเงินในปัจจุบัน ซึ่งเป็นข้อมูลที่สามารถบอกความเป็นไปได้ของการบรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้การประเมินทางเลือก จำเป็นต้องมีการประเมินความเสี่ยงหรือความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจในการเลือกนั้นๆ

การออกแบบและดำเนินการตามแผนปฏิบัติการทางการเงิน หลังจากดำเนินการเลือกและประเมินความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นแล้ว การออกแบบแผนปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายทั้งในระยะสั้นและระยะถัดไป และดำเนินการตามแผนปฏิบัติการทางการเงินโดยเรียงตามลำดับความสำคัญของเป้าหมาย

การทบทวนและประเมินแผนปฏิบัติการที่ดำเนินการไปแล้ว การวางแผนทางการเงินเป็นกระบวนการพลวัต มีการดำเนินการที่ต่อเนื่อง เปลี่ยนแปลงไปตามวงจรชีวิตของมนุษย์ จึงมีความจำเป็นต้องมีการทบทวนและประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ การตัดสินใจทางการเงินในแต่ละช่วง ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงปัจจัยส่วนบุคคล สังคมและเศรษฐกิจ เหตุการณ์ในชีวิต ดังนั้นในการดำเนินการตามแผนการปฏิบัติการจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนลำดับความสำคัญที่จะนำไปสู่เป้าหมายทางการเงินและการดำเนินการตามกิจกรรมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

การวางแผนการเงินส่วนบุคคล มีขอบเขตครอบคลุมถึงการจัดการการเงินที่สำคัญๆ ของบุคคล สามารถสรุปประเด็นได้ดังภาพที่ 8 (สุขใจ น้ำพุด, อนุชนาญ เจริญจิตรกรรม และสมนึก วิวัฒน์, 2557)

ภาพที่ 8 ขอบเขตของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

การวางแผนการบริโภคและอุปโภคที่มีประสิทธิภาพ (Consumption Planning) การบริหารรายได้และรายจ่ายอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความมั่งคั่งและความมั่นคงทางการเงินแก่ตนเองและครอบครัว

การบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันชีวิตและสุขภาพ (Insurance Planning) เป็นการสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตและทรัพย์สินของบุคคล โดยการบริหารความเสี่ยงของชีวิตและความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับสินทรัพย์ที่อยู่ในความครอบครอง

การวางแผนภาษี (Tax planning) การทำให้การเสียภาษีมูลค่าน้อยที่สุด แต่ไม่ใช่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษี การลดภาระการเสียภาษีมีหลากหลายวิธี เช่น นำเงินสะสมเข้า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ การซื้อประกันชีวิต การนำเงินกู้ยืมเพื่อที่อยู่อาศัย การลงทุนใน LTF หรือ RMF เป็นต้น

การวางแผนการลงทุน (Investment Planning) เป็นการจัดสรรเงินออมไปลงทุนในทางเลือกต่างๆที่เหมาะสม ให้ได้รับผลตอบแทนตามที่คาดหวังและบรรลุเป้าหมายทางการเงิน ภายใต้ความเสี่ยงและเงื่อนไขการลงทุนที่ยอมรับได้ของแต่ละบุคคล ปัจจุบันการลงทุนมีหลายรูปแบบ เช่น การลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ การลงทุนในทองคำ และการลงทุนในตราสารอนุพันธ์ เป็นต้น

การวางแผนเพื่อวัยเกษียณ (Retirement Planning) เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับชีวิตหลังจากเกษียณอายุ เพื่อให้มีสินทรัพย์ที่สร้างรายได้จำนวนมากพอสำหรับการใช้จ่ายในวัยเกษียณ

การวางแผนมรดก (Estate Planning) เป็นการวางแผนกระจายความมั่งคั่งไปสู่ ลูกหลาน ทายาท หรือวางแผนมรดกเป็นสาธารณะกุศล เพื่อป้องกันปัญหาความขัดแย้ง ระหว่างผู้มีสิทธิที่จะได้รับมรดกภายหลังจากเจ้าของมรดกเสียชีวิต

นอกจากนี้ก่อนที่จะวางแผนหรือตั้งเป้าหมาย บุคคลควรคำนึงถึงช่วงอายุเป็นสำคัญเพื่อให้สามารถวางแผนชีวิตได้อย่างเหมาะสม

ช่วงอายุ (Life Cycle)

ช่วงอายุ (Life Cycle) เป็นปัจจัยสำคัญประการแรกที่คุณควรใช้พิจารณาในการวางแผนทางการเงิน เนื่องจากในแต่ละช่วงชีวิตของคุณจะมีภาระความรับผิดชอบต่อตนเองและครอบครัวแตกต่างกัน เช่น ผู้ที่มีอายุน้อยและมีรายได้ในช่วงเริ่มสะสมทรัพย์ มักจะนิยมออมเงินเพื่อมาซื้อทรัพย์สินเช่น บ้าน ที่ดิน รถยนต์ ทำให้เงินออมส่วนใหญ่มักจะจมไปกับการผ่อนหนี้ที่มีอยู่จนไม่สามารถนำไปลงทุนให้เงินงอกเงยได้ ดังนั้นบุคคลควรมีการวางแผนว่ามีความจำเป็นที่จะใช้สินทรัพย์ใดบ้าง ในช่วงอายุใดที่เหมาะสมจะซื้อและต้องทำอะไรเพื่อให้ได้มา เมื่อทำงานได้จนสามารถสะสมทรัพย์ได้ตามที่ต้องการแล้ว บุคคลควรเริ่ม ลงทุนในสิ่งที่มีมั่นคงถาวรขึ้น เพื่อเป็นเงินออมสำหรับใช้เมื่อหลังเกษียณอายุ โดยมีจุดประสงค์ที่จะเป็นอิสระทางการเงินเป็นสำคัญ

ช่วงอายุของคุณสามารถแบ่งออกเป็น 5 ระยะ โดยสรุปประเด็นได้ดังภาพที่ 9 (สุขใจ น้ำผุด, อนุชนาฏ เจริญจิตรกรรม และสมนึก วิวัฒน์, 2557)

ภาพที่ 9 ช่วงอายุ (Life Cycle) ของบุคคล

ระยะเริ่มตั้งครอบครัว เป็นระยะที่เริ่มสร้างครอบครัวใหม่ ซึ่งคู่สมรสยังไม่มีบุตร จะเป็นช่วงที่มีรายได้น้อยแต่มีมาอย่างสม่ำเสมอและอาจมีสินทรัพย์เดิมของแต่ละฝ่ายอยู่บ้าง จึงอาจมีความจำเป็นในการใช้เงินน้อย การใช้จ่ายส่วนใหญ่หมดไปกับการใช้จ่ายเพื่อดำรงชีวิตเช่น ค่าเช่าบ้าน ค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้า และค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง เป็นต้น ระยะนี้จึงเป็นโอกาสดีที่จะซื้อของใช้จำเป็นสำหรับครอบครัวและเก็บออมไว้สำหรับยามฉุกเฉิน

ระยะขยายครอบครัว เป็นระยะเริ่มต้นของการมีบุตร จนถึงระยะที่บุตรเข้าสู่วัยรุ่น จึงเป็นระยะที่ครอบครัวจะต้องมี ภาระค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง แต่ก็ยังเป็นช่วงที่มีระดับความสามารถในการหารายได้สูงเช่นกัน เนื่องจากบุคคล จะมีหน้าที่การงานที่มั่นคง รายจ่ายส่วนใหญ่ในระยะนี้ได้แก่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาบุตร ค่าอาหาร เสื้อผ้า ค่ารักษาพยาบาล สำหรับการวางแผนชีวิตในช่วงนี้ควรมองถึงการสร้างหลักประกันให้แก่ครอบครัว เช่น การประกันชีวิตที่ให้ความคุ้มครองถึงบุตร การซื้อบ้านเป็นของตนเอง ตลอดจนการเก็บออมเงินเพื่อ การศึกษาของบุตรในระดับที่สูงขึ้น

ระยะแยกย้ายครอบครัว ระยะนี้เป็นระยะที่บุตรสำเร็จการศึกษา มีงานทำ และแยกย้ายไปตั้งครอบครัวใหม่ ช่วงนี้จึงเป็นช่วงที่บุคคลควรจะมีเงินไว้ใช้ในยามชรา เนื่องจากยังไม่มีภาระเรื่องบุตร การใช้จ่ายในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ยังคงเป็นค่าอาหาร สำหรับค่าใช้จ่ายในการซื้อเสื้อผ้าจะลดน้อยลง แต่ค่าใช้จ่ายสำหรับการพักผ่อนและการท่องเที่ยวจะสูงขึ้น นอกจากนี้บางครอบครัวอาจมีการใช้จ่ายเพื่อสร้างที่อยู่อาศัยให้กับบุตรเพิ่มขึ้นด้วย

ระยะช่วงกลางของครอบครัว เป็นระยะที่มีเฉพาะสามีภรรยาเท่านั้น เพราะลูกๆ แต่งงานแยกย้ายออกไป ระยะนี้จะกินเวลาไปจนถึงระยะก่อนเกษียณ ค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจะเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลส่วนตัว ช่วงระยะนี้ครอบครัวสามารถเก็บออมได้บ้าง

ระยะเข้าสู่วัยชรา ช่วงระยะนี้เริ่มตั้งแต่เกษียณ ระยะนี้จึงเป็นช่วงที่มีรายได้น้อยเพราะต้องอาศัยเงินบำนาญบำนาญ เงินประกันชีวิต หรือดอกผลจากสินทรัพย์ที่ลงทุนไว้ การใช้จ่ายในช่วงนี้จึงต้องประหยัด แต่รายจ่ายที่ประหยัดไม่ได้ก็คือ ค่ารักษาพยาบาล อย่างไรก็ตามถ้าไม่ได้วางแผนการเงินไว้อาจประสบปัญหาการเงินในระยะนี้ได้

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้เก็บข้อมูลความต้องการถือเงินและแบบแผนของการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาล ที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเอกชนที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา แม้ว่าพยาบาลเป็นวิชาชีพที่เมื่อจบการศึกษาและสอบผ่านใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลแล้วจะมีงานทำและมีรายได้ที่ดี โดยจากผลการสำรวจของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2556) ถึงภาวะการมีงานทำของบัณฑิตจบใหม่ พบว่าวิชาชีพพยาบาล ซึ่งเป็นหนึ่งในอาชีพกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ที่มีงานทำสูงสุดร้อยละ 100 และเป็นอาชีพที่ได้ค่าตอบแทนต่อเดือนเป็นลำดับที่ 13 รองจากวิชาชีพอื่นๆ โดยได้รับเงินเดือนเฉลี่ย 17,977.80 บาท

แต่พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาทางการเงินเหมือนกับนักศึกษาอื่นๆทั่วไป ทั้งนี้ที่เกิดขึ้นขณะเรียนจากการกู้ยืมเงินรัฐบาลหรือทุนจากหน่วยงานภาคเอกชน รวมถึงพฤติกรรมในการใช้จ่ายและการบริโภคของฟุ่มเฟือยเช่นเดียวกับนักศึกษาคนอื่นๆ นอกจากนี้ นักศึกษาพยาบาลยังขาดความรู้ในการจัดการและวางแผนทางการเงิน เนื่องจากไม่มีการสอนหรือให้ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการด้านการเงินในหลักสูตรการเรียนการสอนของนักศึกษาพยาบาลเลย ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาและเสียโอกาสในการวางแผนทางการเงินของตนเองเพื่อให้มีชีวิตที่ดีในอนาคต

ทั้งนี้ในการศึกษามีการเก็บข้อมูลทางการเงินที่เกี่ยวข้องได้แก่

รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI)

ความหมายของรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) จากการทบทวนเอกสารและการศึกษาพบว่า ธนศ อุปาติค (2541) ได้ให้ความหมายของ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) คือ รายได้ที่ตกทอดถึงมือบุคคลไม่ว่าจะเกิดจากการเข้าไปมีส่วนร่วมในการผลิตหรือจากเงินโอนประเภทต่างๆ

ประพันธ์ เสวตนันท์ (2541) กล่าวว่ารายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) คือ รายได้บุคคลที่ได้รับทั้งหมดก่อนหักภาษี เป็นรายได้ที่ได้รับจริง (Income Receive) เงินโอนต่างๆ ดอกเบี้ย กำไร

ธนพัฑ จันดาโชติ (2558) กล่าวว่ารายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) คือรายได้ทั้งหมดก่อนหักภาษี เงินได้ที่ครัวเรือนได้รับจริง (income received) นอกจากนี้ รายได้ส่วนบุคคลยังประกอบด้วยรายได้ที่ไม่ได้เกิดจากการผลิต โดยตรงอีกด้วย เช่น เงินโอนต่างๆ ดอกเบี้ยที่เอกชนได้รับจากรัฐบาล เป็นต้น

ภาษีสังคัม

ภาษี (Tax) หมายถึงเป็นเงินหรือสิ่งของอื่นที่รัฐหรือสถาบันปฏิบัติหน้าที่เทียบเท่ารัฐเรียกเก็บจากผู้เสียภาษี ซึ่งอาจเป็นปัจเจกบุคคลหรือนิติบุคคลก็ได้โดยเงินที่เรียกเก็บจากประชาชนเพื่อนำไปพัฒนาประเทศ (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2558)

ทวิลาภ เจนชัย (2557) กล่าวว่า “ภาษีสังคัม” ในบริบทของสังคมไทยเป็นศัพท์เทคนิคใหม่ที่เข้าใจกันดีในหมู่คนไทยว่า ภาษีสังคัมหมายถึง รายจ่ายเพื่อการเข้าสังคัมในลักษณะของการนำเงินที่ผู้ให้ใส่ในซองและรวบรวมเพื่อนำไปใช้ในจุดประสงค์ของกิจกรรมต่างๆ ทั้งทางด้านศาสนาและไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา อาทิเช่น งานแต่ง งานบวช ผ้าป่ากุญแจ ฯลฯ เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่เอื้ออาทรต่อกัน อีกทั้งวัฒนธรรมทางศาสนาที่สั่งสอนให้เป็นผู้รู้จักให้การกระทำ ดังกล่าวจึงสืบทอดกันมาเป็นระยะเวลายาวนานการใช้จ่ายภาษีสังคัมมีลักษณะกึ่งบังคับและสมัครใจ ซึ่งแตกต่างจากการเสียภาษีที่เป็นกรณีบังคับและการบริจาคที่ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของผู้ให้ แต่อย่างไรก็ตามการได้รับของ

ภาษีสังคมทำให้เกิดสภาวะบีบบังคับให้เกิดการใช้จ่ายภาษีสังคมขึ้นได้ดังนั้นจึงทำให้ค่าใช้จ่ายที่ใช้รวมในกิจกรรมภาษีสังคม จึงอาจส่งผลกระทบต่อสัดส่วนรายได้ในการบริโภคของภาคครัวเรือน

ภาษีสังคม คือ สิ่งโดยเฉพะอย่างยิ่งคือเงินซึ่งจะต้องจ่ายหรือควรถ่ายเพื่อสถานภาพทางสังคม สำหรับคนทั่วไปก็เช่น ช่วยงานศพงานบวชงานขึ้นบ้านใหม่ หรืองานวันเกิดในซอย เป็นต้น ซึ่งภาษีสังคมนี้ บางครั้งบุคคลก็ยินดีจ่าย บางครั้งก็ไม่ค่อยยินดี หรือบางครั้งก็จำใจจ่าย (พระมหาชัยวุฒ โภชนกุล, 2553)

ภาษีสังคม หมายถึงค่าใช้จ่ายเพื่อประโยชน์ในการเข้าสังคมและสร้างความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระหว่างคนรู้จักหรือเพื่อนใหม่ หรืออาจเป็นการสร้าง Connection นั้นเอง ทั้งนี้ภาษีสังคมสามารถเกิดเป็นเหตุการณ์ได้ในหลายรูปแบบ เช่น งานบุญ งานบวช งานแต่งงาน งานศพ งานทอดกฐินใส่ผ้าป่า งานรับปริญญา ทำบุญขึ้นบ้านใหม่ เป็นต้น (ธนชาติ ซีเอสอาร์, 2558)

เงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI)

ธนศ อุบาทิศ (2541) ได้กล่าวว่า Disposable Income (DI) คือรายได้ที่บุคคลสามารถนำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง

ประพันธ์ เศวตน์นันทน์ (2541) กล่าวว่า Disposable Income (DI) คือรายได้หลังหักภาษีเงินได้ส่วนบุคคลเป็นรายได้ที่แสดงถึงอำนาจซื้อและการออมของประชาชน

ธนพัฑ จันดาโชติ (2558) Disposable Income (DI) คือรายได้ทั้งหมดที่ครัวเรือนได้รับมา (PI) ส่วนหนึ่งจะต้องนำมาเสียภาษีเงินได้ส่วนบุคคล (Personal income tax) ที่เหลือจึงจะสามารถนำไปใช้จ่ายได้ รายได้ชนิดนี้แสดงถึงอำนาจซื้อ (Purchasing power) ที่แท้จริงของบุคคลรวมทั้งความสามารถในการออมด้วย

ดังนั้นจึงสามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) และรายได้สุทธิส่วนบุคคลหรือรายได้ที่ใช้จ่ายได้จริง (Disposable Income : DI) เป็นไปตามสมการ (วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน, 2550)

$$\text{Disposable Income (DI)} = \text{Personal Income (PI)} - \text{ภาษีเงินได้}$$

การศึกษาครั้งนี้ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นรายได้ส่วนบุคคลที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ ซึ่งในการศึกษาเป็นแหล่งรายได้จากผู้ปกครอง รายได้จากการกู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และ/หรือรายได้จากเงินทุนการศึกษา ก่อนการหักรายจ่ายในการบริโภค และภาษีสังคม โดยภาษีสังคม (Tax : T) ในการศึกษาหมายถึง รายจ่ายเพื่อการเข้าสังคม หรือการสร้าง

เครือข่ายทางสังคม เป็นรายจ่ายของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ที่ใช้จ่ายในด้านเทคโนโลยี แพนชั่น และการท่องเที่ยว ซึ่งภาษีสังคมด้านเทคโนโลยี จะหมายถึง รายจ่ายเพื่อการเข้าสังคม หรือการสร้างเครือข่ายทางสังคม ประเภทอุปกรณ์เทคโนโลยี การสื่อสาร เช่น ค่าบริการมือถือ ค่าอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์มือถือ/คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ภาษีสังคมด้านแพนชั่น หมายถึง รายจ่ายเพื่อค่านิยมในสินค้าที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสนิยมตามยุคตามสมัย ได้แก่ เครื่องแต่งกายตามสมัย เครื่องประดับ เครื่องสำอาง รวมถึงบริการด้านสุขภาพและความงาม ภาษีสังคมด้านการท่องเที่ยว หมายถึง รายจ่ายเพื่อความบันเทิงและพักผ่อน ในการท่องเที่ยว เช่น ดูหนัง ร้องคาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ รวมถึงการท่องเที่ยวต่างจังหวัด

ในด้านเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ในการศึกษา จะหมายถึง รายได้สุทธิของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน สามารถนำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง ซึ่งเกิดจากการนำรายได้ส่วนบุคคลหักรายจ่ายในการบริโภค และภาษีสังคม

ในการศึกษาความต้องการเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาพบว่านักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน มีความต้องการเงินเพื่อใช้จ่ายในด้านการบริโภค และภาษีสังคม ซึ่งผลต่างของรายรับและรายจ่ายทั้งหมด เป็นรายได้ส่วนบุคคลที่เหลืออยู่หลังจากหักค่าภาษีสังคมของแต่ละบุคคล ซึ่งก็คือเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) อีกนัยหนึ่งคือเงินที่นักศึกษาสามารถเก็บออม (Saving : S) ได้นั่นเอง

4. ทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior Theory)

พฤติกรรมผู้บริโภค เป็นการศึกษาปัจเจกบุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์การ และกระบวนการที่พวกเขาเหล่านั้นใช้เลือกสรร รักษา และกำจัด สิ่งที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ บริการ ประสบการณ์ หรือแนวคิดเพื่อสนองความต้องการและผลกระทบที่กระบวนการเหล่านี้มีต่อผู้บริโภคและสังคมพฤติกรรมผู้บริโภคเป็นการผสมผสานจิตวิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยาสังคม และเศรษฐศาสตร์ เพื่อพยายามทำความเข้าใจกระบวนการการตัดสินใจของผู้ซื้อ ทั้งปัจเจกบุคคลและกลุ่มบุคคล พฤติกรรมผู้บริโภคศึกษาลักษณะเฉพาะของผู้บริโภคปัจเจกชน อาทิ ลักษณะทางประชากรศาสตร์และตัวแปรเชิงพฤติกรรม เพื่อพยายามทำความเข้าใจความต้องการของประชาชน

พฤติกรรมผู้บริโภคโดยทั่วไปก็ยังพยายามประเมินสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้บริโภคโดยกลุ่มบุคคล เช่นครอบครัว มิตรสหาย กลุ่มอ้างอิง และสังคมแวดล้อมด้วยพฤติกรรมของผู้บริโภค (Consumer

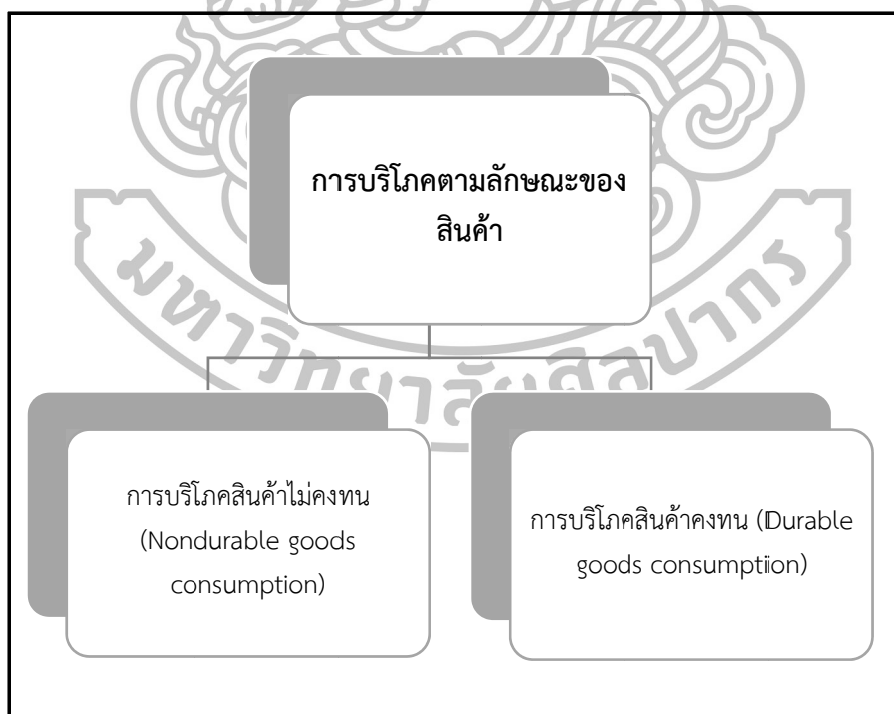
Behavior) หมายถึง การแสดงออกของแต่ละบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการใช้สินค้าและบริการทางเศรษฐกิจ รวมทั้งกระบวนการในการตัดสินใจที่มีผลต่อการแสดงออก

ชิฟแมน และคานุก (Schiffman and Kanuk, 1994) ได้ให้ความหมายของ พฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior) ว่าหมายถึง พฤติกรรมซึ่งผู้บริโภคทำการค้นหา การซื้อ การใช้ การประเมินผล การใช้สอยผลิตภัณฑ์ และการบริการ ซึ่งคาดว่าจะสนองความต้องการของเขา

คอตเลอร์ (Kotler, 1997) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer behavior) หมายถึง การกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดหาให้ได้มาแล้วซึ่งการใช้สินค้าและบริการ ทั้งนี้หมายรวมถึง กระบวนการตัดสินใจ และการกระทำของบุคคลที่เกี่ยวกับการซื้อและการใช้สินค้า

กล่าวโดยสรุปว่าพฤติกรรมของผู้บริโภค (Consumer Behavior) หมายถึง การแสดงออกของแต่ละบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการใช้สินค้าและบริการทางเศรษฐกิจ รวมไปถึงกระบวนการในการตัดสินใจที่มีผลต่อการแสดงออกของแต่ละบุคคล ซึ่งมีความแตกต่างกันออกไป

ประเภทของการบริโภค สามารถแบ่งได้ตามลักษณะของสินค้าเป็น 2 ประเภท สรุปประเด็นได้ดังภาพที่ 10 (ปรากฏพรณ วรรณกุล, 2557)

ภาพที่ 10 การบริโภคตามลักษณะของสินค้า

การบริโภคสินค้าไม่คงทน (Nondurable goods consumption) คือการบริโภคสิ่งของชนิดที่สิ้นเปลืองหรือใช้หมดไป เรียกว่า Destruction เช่น การบริโภคน้ำ อาหาร ยารักษาโรค น้ำมันเชื้อเพลิง ฯลฯ

การบริโภคสินค้าคงทน (Durable goods consumption) คือการบริโภคสิ่งของที่ยังคงใช้ได้ อีก ลักษณะนี้เรียกว่า Diminution เช่น การอาศัยบ้านเรือน การใช้รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ อย่างไรก็ตาม สินค้าประเภทนี้ก็จะค่อยๆ สึกหรือไป จนในที่สุดจะไม่สามารถนำมาใช้ได้อีก

องค์ประกอบของพฤติกรรมผู้บริโภค

คอตเลอร์ (Kotler, 1990) ได้อธิบายถึงการเกิดพฤติกรรมของผู้บริโภคโดยอาศัยรูปแบบจำลองพฤติกรรมผู้บริโภค (A Model of Consumer Behavior) หรือ S-R Theory ประกอบด้วย 3 ส่วนสำคัญ ได้แก่ สิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น (Stimulus) ก่อให้เกิดความต้องการ (Need) ในความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดของผู้ซื้อที่มีอิทธิพลทำให้เกิดการตอบสนอง (Buyer's response) หรือ การตัดสินใจของผู้ซื้อ (Buyer's purchase decision) S-R Theory (ภาพที่ 11)

สิ่งกระตุ้นภายนอกของผู้ซื้อ (Stimuli) สิ่งทีกระตุ้นความต้องการของผู้บริโภคอาจเกิดจากแรงกระตุ้นภายในร่างกายของผู้บริโภคเอง เช่น ความหิว ความกระหาย หรืออาจเป็นสิ่งกระตุ้นที่อยู่ภายนอกซึ่งได้แก่สิ่งกระตุ้นทางการตลาด และสิ่งกระตุ้นอื่นๆ ส่วนมากนี้การตลาดจะให้ความสำคัญกับสิ่งกระตุ้นภายนอก โดยพยายามจัดสิ่งกระตุ้นภายนอก โดยเฉพาะสิ่งกระตุ้นทางการตลาดให้สามารถจูงใจ ให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการซื้อสินค้าขึ้น

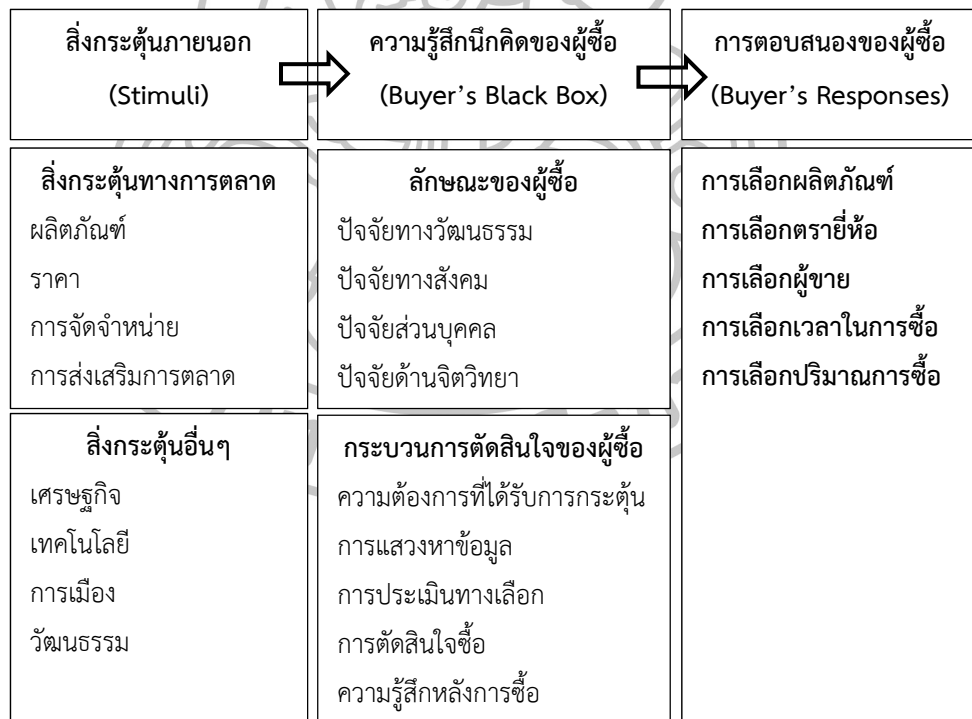
สิ่งกระตุ้นทางการตลาด (Marketing Stimuli) เป็นสิ่งกระตุ้นที่นักการตลาดสามารถควบคุมและจัดให้มีขึ้น เป็นสิ่งกระตุ้นที่เกี่ยวข้องกับส่วนประสมทางการตลาด (Marketing Mix) ซึ่งประกอบด้วย สิ่งกระตุ้นด้านผลิตภัณฑ์เช่น การออกแบบผลิตภัณฑ์ให้สวยงามสะดุดตา สิ่งกระตุ้นด้านราคา เช่น การกำหนดเงื่อนไขการชำระเงินหรือการเสนอส่วนลดที่ดีกว่าคู่แข่ง สิ่งกระตุ้นด้านการจัดช่องทางการจัดจำหน่ายเช่น มีการจัดผลิตภัณฑ์ให้มีจำหน่ายอย่างทั่วถึง และสิ่งกระตุ้นด้านการส่งเสริมการตลาด เช่น การลดแลกแจกแถม การโฆษณาที่สม่ำเสมอ สิ่งต่างๆ เหล่านี้หากนักการตลาดสามารถเข้าใจถึงความต้องการของผู้บริโภค และสามารถจัดสิ่งกระตุ้นทางการตลาดให้เหมาะสมกับความต้องการของกลุ่มลูกค้าแล้วย่อมจะเป็นเครื่องมือที่สามารถจะกระตุ้นผู้บริโภคให้เกิดความต้องการได้ ซึ่งจะนำไปสู่พฤติกรรมซื้อในที่สุด

สิ่งกระตุ้นอื่น ๆ (Other Stimuli) จะเป็นสิ่งกระตุ้นที่อยู่ภายนอกองค์การและนักการตลาดไม่สามารถควบคุมได้ สิ่งกระตุ้นเหล่านี้ได้แก่ สิ่งกระตุ้นทางเศรษฐกิจ เช่น ภาวะเศรษฐกิจ รายได้ของผู้บริโภคจะมีผลต่อความต้องการซื้อของผู้บริโภค สิ่งกระตุ้นทางเทคโนโลยีเช่น เทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยและรวดเร็ว ทำให้ผู้บริโภคต้องการใช้โทรศัพท์มือถือถือกันมากขึ้น สิ่งกระตุ้นทางกฎหมายและการเมืองเช่นกฎหมายเพิ่มหรือลดภาษีสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งจะมีผลต่อความต้องการในสินค้าชนิดนั้น

และสิ่งกระตุ้นทางวัฒนธรรม เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณีในเทศกาลต่างๆ จะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความต้องการสินค้าบางอย่างในเทศกาลนั้นๆ เป็นต้น

ความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ (Buyer's Black Box) กล่องดำหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อเป็นส่วนที่ได้รับอิทธิพลมาจากลักษณะของผู้ซื้อ (Buyer Characteristic) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจาก ปัจจัยด้านวัฒนธรรม ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางจิตวิทยา และยังได้รับอิทธิพลมาจากกระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อ (Buyer Decision Process) ที่ประกอบได้ด้วยขั้นตอนต่างๆ 5 ขั้นตอน ได้แก่ การรับรู้ปัญหา การค้นหาข้อมูล การประเมินทางเลือก การตัดสินใจซื้อ และพฤติกรรมหลังการซื้อ (รายละเอียดจะได้กล่าวถึงในหัวข้อกระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อ)

การตอบสนองของผู้ซื้อ (Buyer's Responses) การตอบสนองของผู้ซื้อ หรือการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค ผู้บริโภคจะมีการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ การเลือกผลิตภัณฑ์ (Product Choice) ที่จะมาตอบสนองความต้องการ เช่น เลือกข้าวต้มเป็นอาหารเช้าหรือเลือกขนมปังเป็นอาหารเช้า การเลือกตราสินค้า (Brand Choice) เช่น หากต้องการตีมนมเป็นอาหารเช้าแล้วจะตีมนมสดตราอะไร การเลือกผู้ขาย (Dealer Choice) การเลือกเวลาในการซื้อ (Purchase Time) การเลือกปริมาณในการซื้อ (Purchase Amount) เป็นต้น

ภาพที่ 11 แบบจำลองพฤติกรรมผู้บริโภคตาม S-R theory

ที่มา: Philip Kotler and Gary Armstrong, **Market and Introduction** (New Jersey: Prentice-Hall, Inc, Second Edition, 1990), 143.

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมผู้บริโภค

ปัจจัยทางวัฒนธรรม (Cultural factors)

เป็นปัจจัยที่อิทธิพลที่กระทบต่อพฤติกรรมของผู้บริโภคได้กว้างขวางที่สุด ลึกล้ำที่สุด ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น (ค่านาย อภิปรัชญาสกุล, 2558)

วัฒนธรรมหลัก (Core culture) ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่ในทุกกลุ่มหรือในทุกสังคมของมนุษย์ และเป็นตัวก่อให้เกิดค่านิยม การรับรู้ ความอยากได้ ไปจนถึงพฤติกรรมของมนุษย์ สิ่งเหล่านี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ถ่ายทอดให้แกกันและกันมา และด้วยเหตุที่แต่ละสังคมก็มีวัฒนธรรมหลักเป็นของตนเอง ผลคือพฤติกรรมการซื้อของมนุษย์ในแต่ละสังคมก็จะแตกต่างกันไป

อนุวัฒนธรรม (Subculture) หมายถึง วัฒนธรรมของคนกลุ่มย่อยที่รวมกันเข้าเป็นสังคมกลุ่มใหญ่ สามารถจำแนกอนุวัฒนธรรมออกเป็น 4 ลักษณะ คือ อนุวัฒนธรรมทางเชื้อชาติ (Ethnic subculture) อนุวัฒนธรรมตามท้องถิ่น (Regional subculture) อนุวัฒนธรรมทางอายุ (Age subculture) อนุวัฒนธรรมทางอาชีพ (Occupational subculture)

ชั้นทางสังคม (Social class) หมายถึง คนจำนวนหนึ่งที่มีรายได้ อาชีพ การศึกษา หรือชาติตระกูลอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างเหมือนกัน โดยชั้นทางสังคมของผู้บริโภคที่อยู่ในสังคมจะมีลักษณะ ดังนี้ (ค่านาย อภิปรัชญาสกุล, 2558)

1. ผู้บริโภคที่อยู่ในชั้นเดียวกันมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเหมือนกัน
2. สถานภาพของผู้บริโภคจะสูงหรือต่ำ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับว่าจะถูกจัดกลุ่มอยู่ในชั้นทางสังคมระดับใด
3. ชั้นทางสังคมของผู้บริโภคถูกจัดกลุ่มและลำดับความสูงต่ำโดยตัวแปรหลายตัว เช่น อาชีพ รายได้ ความมั่งคั่งร่ำรวย การศึกษา และค่านิยม เป็นต้น

ปัจจัยทางสังคม (Social factors)

ปัจจัยทางสังคมที่ส่งอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภคมีมากมาย ได้แก่ (ค่านาย อภิปรัชญาสกุล, 2558)

กลุ่มอ้างอิง (Reference group) กลุ่มอ้างอิงของผู้บริโภคคนใด หมายถึง กลุ่มบุคคลซึ่งผู้บริโภคคนนั้น ยึดถือหรือไม่ยึดถือเอาเป็นแบบอย่างในการบริโภคหรือไม่บริโภคตาม โดยที่ผู้บริโภคคนนั้นจะเป็นสมาชิกของกลุ่มหรือไม่ก็ได้

ครอบครัว (Family) สมาชิกในครอบครัวหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยพ่อแม่ และลูก สมาชิกแต่ละคนในครอบครัวมีอิทธิพลอย่างสำคัญในพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค และยังมีผลการวิจัยที่ยืนยันว่าครอบครัวเป็นองค์การซื้อที่สำคัญที่สุดในสังคม

บทบาทและสถานภาพของบุคคล (Role and status) โดย บทบาท หมายถึง การทำตามหน้าที่ที่สังคมกำหนดไว้ ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคมหลายหน่วย ส่วน สถานภาพ หมายถึง ฐานะ ตำแหน่งหรือเกียรติยศของบุคคลที่ปรากฏในสังคม บุคคลทุกคนย่อมมีสถานภาพได้หลายอย่าง มากบ้างน้อยบ้าง เช่น เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูก เป็นรัฐมนตรี เป็นนักการเมือง เป็นปลัดกระทรวง เป็นนักศึกษา ฯลฯ สถานภาพเป็นสิ่งที่สมาชิกในสังคมหนึ่งๆ กำหนดขึ้นเป็นบรรทัดฐานสำหรับกระจายอำนาจ หน้าที่ ความรับผิดชอบ และสิทธิต่างๆ ให้แก่สมาชิก

ปัจจัยส่วนบุคคล (Personal factors)

ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภคที่สำคัญได้แก่ (ค่านายอภิปรีชญาสกุล, 2558)

อายุ (Age) พฤติกรรมการตัดสินใจซื้อหรือตัดสินใจบริโภคของบุคคลย่อมแปรเปลี่ยนไปตามระยะเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ ขณะอยู่ในวัยทารกหรือวัยเด็ก พ่อแม่จะเป็นผู้ตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์มาให้บริโภคเกือบทั้งหมด เมื่ออยู่ในวัยรุ่นบุคคลจะตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ด้วยตนเองในบางอย่าง โดยเฉพาะเมื่ออยู่ลับหลังพ่อแม่เข้าสู่วัยผู้ใหญ่มีรายได้เป็นของตนเอง อำนาจในการตัดสินใจซื้อจะมีมากที่สุดต่อเมื่อเข้าสู่วัยชรา ความคิดเห็นจากบุคคลอื่นๆ เช่น ญาติพี่น้อง บุตรหลาน จะหวนกลับมาเข้ามาอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้ออีก

วัฏจักรชีวิตครอบครัว (Family life cycle) หมายถึง รอบแห่งชีวิตครอบครัว นับตั้งแต่การเริ่มต้นชีวิตครอบครัวไปจบลงที่การสิ้นสุดชีวิตครอบครัว แต่ละช่วงของวัฏจักรชีวิตครอบครัว ผู้บริโภคจะมีรูปแบบและพฤติกรรมการซื้อที่แตกต่างกันออกไป วัฏจักรชีวิตครอบครัวของบุคคลแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนใหญ่ๆ ได้แก่ ระยะที่ยังเป็นหนุ่มสาวและโสดแยกตัวจากบิดามารดาอยู่อย่างอิสระ ระยะที่ก้าวเข้าสู่ชีวิตครอบครัว ระยะที่ก่อกำเนิดและเลี้ยงดูบุตร ระยะที่บุตรแยกออกไปตั้งครอบครัวใหม่ ระยะสิ้นสุดชีวิตครอบครัว (Michael, 2012)

อาชีพ (Occupation) อาชีพของบุคคลจะมีลักษณะเฉพาะบางประการที่ทำให้ต้องบริโภคผลิตภัณฑ์แตกต่างไปจากผู้ประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น นักธุรกิจที่ต้องใช้ความคิดอยู่ตลอดเวลา หากขับรถด้วยตนเองอาจเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ทำให้ต้องบริโภคบริการของพนักงานขับรถ พนักงานส่งเอกสารต้องการความคล่องตัวในการปฏิบัติงานหากใช้รถยนต์ย่อมบังเกิดความล่าช้าเพราะการจราจรติดขัดจึงต้องบริโภครถจักรยานยนต์ เป็นต้น

รายได้ส่วนบุคคล (Personal income) รายได้ส่วนบุคคลของผู้บริโภคที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจซื้อหรือไม่ซื้อ ได้แก่ รายได้ส่วนบุคคลที่ถูกหักภาษีแล้ว (Disposable income) หลังจากถูกหักภาษี ผู้บริโภคจะนำเอารายได้ส่วนหนึ่งไปเก็บออมไว้และอีกส่วนหนึ่งไปซื้อผลิตภัณฑ์

อันจำเป็นแก่การครองชีพเรียกว่า Disposable income และรายได้ส่วนนี้เองที่ผู้บริโภคจะนำไปซื้อสินค้าประเภทฟุ่มเฟือย

รูปแบบการดำเนินชีวิต (Life styles) หมายถึง พฤติกรรมการใช้ชีวิต ใช้เงิน และใช้เวลาของบุคคลคนนั้น ซึ่งแสดงออกมาให้ปรากฏชัดๆ กัน ในสมัยต่อไปนี้ คือ มิติทางด้านลักษณะประชากรที่ประกอบกันเข้าเป็นตัวคนคนนั้น (Demographics) กิจกรรมที่เขาเข้าไปมีส่วนร่วม (Activities) ความสนใจที่เขามีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Interest) และความคิดเห็นที่เขามีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Opinion)

ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (Psychological factors)

ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ที่ส่งอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคได้แก่ (ค่านาย อกิปรัชญาสกุล, 2558)

การจูงใจ (Motivation) โดยทั่วไปหมายถึง การชักนำหรือการเกลี้ยกล่อมเพื่อให้บุคคลเห็นคล้อยตาม สิ่งที่ใช้ชักนำหรือเกลี้ยกล่อมเรียกว่าแรงจูงใจ (Motive) ซึ่งหมายถึงพลังที่มีอยู่ในตัวบุคคลแล้ว และพร้อมที่จะกระตุ้นหรือชี้ทางให้บุคคลกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของบุคคลนั้น

การรับรู้ (Perception) หมายถึง กระบวนการที่บุคคลเลือกรับเอาสารสนเทศหรือสิ่งเร้าเข้ามาจัดระเบียบและทำความเข้าใจ โดยอาศัยประสบการณ์เป็นเครื่องมือ จากนั้นจึงมีปฏิกิริยาตอบสนอง การที่ผู้บริโภคสองคนได้รับสิ่งเร้าอย่างเดียวกัน และตกอยู่ภายใต้สถานการณ์เดียวกัน แต่มีปฏิกิริยาตอบสนองแตกต่างกัน เป็นเพราะการรับรู้ที่ต่างกัน นักการตลาดพึงเข้าใจว่าในชีวิตประจำวันของผู้บริโภคจะตกอยู่ท่ามกลางสิ่งเร้ามากมาย และผู้บริโภคสามารถจะเลือกรับได้ สามารถจะบิดเบือนได้ และสามารถที่จะเลือกจดจำเอาไว้ได้ การส่งสิ่งเร้าดังเช่น การโฆษณา ออกไป จึงต้องโดดเด่น ชัดเจน และจำง่าย จึงจะทำให้ผู้บริโภคมีปฏิกิริยาตอบสนองไปในทางที่ประสงค์

การเรียนรู้ (Learning) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเป็นผลมาจากการได้มีประสบการณ์ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมผู้บริโภคหากมีประสบการณ์มาแล้วว่าผลิตภัณฑ์ใดสามารถตอบสนองความต้องการหรือสร้างความพอใจให้แก่ความอยากได้ของเขาได้ดี เมื่อตกอยู่ในภาวะที่ความต้องการหรือความอยากได้อย่างเดิมแสดงอิทธิพลออกมาอีก ผู้บริโภคจะซื้อผลิตภัณฑ์เดิมไปบริโภคอีก

ความเชื่อและทัศนคติ (Beliefs and Attitudes) ความเชื่อเป็นลักษณะที่แสดงถึงความรู้สึกนึกคิดที่จะเป็นไปได้ อันเป็นจุดมุ่งหมายที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งจะเป็นความจริงหรือไม่จริงก็ได้ ความเชื่อนี้อาจเกิดจากความรู้ ความคิดเห็น หรือศรัทธาและอาจมีอารมณ์ความรู้สึก หรือความสะเทือนใจ เข้ามาเกี่ยวข้องหรือไม่ก็ได้

ความเชื่อ เป็นตัวก่อให้เกิดจินตภาพของผลิตภัณฑ์ขึ้นในหมู่ผู้บริโภค ถ้าหากปรากฏว่าผู้บริโภคมีความเชื่อผิดๆ เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ย่อมเป็นหน้าที่ของนักการตลาดที่จะต้องทำการรณรงค์เพื่อแก้ไขความเชื่อให้ถูกต้องด้วยกลวิธีต่างๆ

ทัศนคติ หมายถึง ความคิด ความเข้าใจ ความคิดเห็น ความรู้สึก และท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของบุคคลนั้น โดยอาจแสดงออกในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น มีธรรมชาติที่ค่อนข้างเปลี่ยนแปลงยาก แทนที่จะเปลี่ยนทัศนคติ นักการตลาดจึงควรใช้วิธีปรับข้อเสนอให้สอดคล้องกับทัศนคติแทน

จากการศึกษาของ พรภัทร อินทวรรณพัฒน์, สิรีรัตน์ เชษฐสุมน และ ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2557) ถึงปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษา พบว่านักศึกษาก่อหนี้สินจากอิทธิพลของรายได้คาดการณ์หลังสำเร็จการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือค่าครองชีพ ความคาดหวังในอัตราประโยชน์จากการศึกษา พฤติกรรมแบบบริโภคนิยม ทัศนคติต่อสถานะเศรษฐกิจ ความกดดันทางการเงิน รายได้ของครอบครัว ทัศนคติเชิงบวกต่อการก่อหนี้สิน อำนาจซื้อของนักศึกษาทั้งหมด ทรัพย์สิน ปริมาณเงินออมโดยรวมและรายได้ต่อเนื่องตามลำดับ ดังนั้นในการศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกัญญิมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลในนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1-4 ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีพฤติกรรมการบริโภคดังที่กล่าวมา จากปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้เกิดการจัดการทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินและขาดความตระหนักรู้ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

5. ทฤษฎีความต้องการ

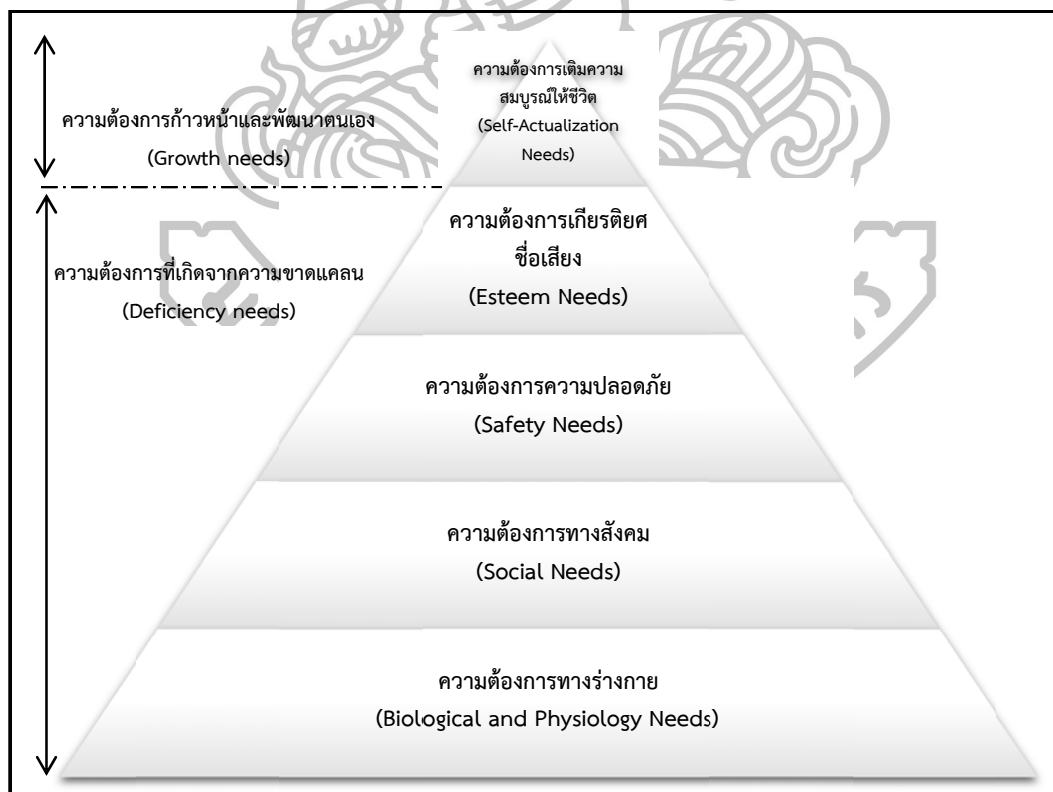
คอตเลอร์และอาร์มสตรอง (Kotler and Armstrong, 2002) กล่าวว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (motive) หรือแรงขับเคลื่อน (drive) เป็นความต้องการที่กดดันจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา (biological) เกิดขึ้นจากสภาวะตึงเครียด เช่น ความหิวกระหายหรือความลำบากบางอย่าง เป็นความต้องการทางจิตวิทยา (psychological) เกิดจากความต้องการการยอมรับ (recognition) การยกย่อง (esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์

5.1 ทฤษฎีลำดับความต้องการ (Hierachy of Needs Theory)

ทฤษฎีลำดับความต้องการ (Hierachy of Needs Theory) หรือทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ เป็นทฤษฎีที่พัฒนาขึ้นโดย อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัย แบรินดีส์ เป็นทฤษฎีที่รู้จักกันมากที่สุดทฤษฎีหนึ่ง โดยความต้องการต่างๆของบุคคลเป็นแรงจูงใจ สำคัญที่ทำให้พฤติกรรมการบริโภคแตกต่างกัน ทั้งนี้บุคคลมีความต้องการเรียงลำดับจาก ระดับพื้นฐานที่สุดไปยังระดับสูงสุด กรอบความคิดที่สำคัญของทฤษฎีนี้มี 3 ประการ ได้แก่ (ค่านาย อภิปรัชญาสกุล, 2558)

บุคคลเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความต้องการ ความต้องการมีอิทธิพลหรือเป็นเหตุจูงใจต่อ พฤติกรรม ความต้องการที่ยังไม่ได้รับ การสนองตอบเท่านั้นที่เป็นเหตุจูงใจ ส่วนความต้องการที่ได้รับ การสนองตอบแล้วจะไม่เป็นเหตุจูงใจอีกต่อไป ความต้องการของบุคคลเป็นลำดับขั้นเรียงตาม ความสำคัญจาก ความต้องการพื้นฐานไปจนถึงความต้องการที่ซับซ้อน

เมื่อความต้องการลำดับต่ำได้รับการสนองตอบอย่างดีแล้ว บุคคลจะก้าวไปสู่ความต้องการ ลำดับที่สูงขึ้นต่อไปมาสโลว์ เห็นว่าความต้องการของบุคคลมีห้ากลุ่มจัดแบ่งได้เป็น 5 ระดับจาก ความ ต้องการระดับต่ำไประดับความต้องการขั้นสูง ดังภาพที่ 12

ภาพที่ 12 ลำดับความต้องการของมนุษย์ตามแนวคิดของมาสโลว์

ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการลำดับต่ำสุดและเป็นพื้นฐานของชีวิต เป็นแรงผลักดันทางชีวภาพ และเป็นสิ่งจำเป็นต่อร่างกายและการดำรงชีวิตได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำดื่ม อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ ฯลฯ หากบุคคลมีรายได้จากการปฏิบัติงานเพียงพอ ก็จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยมีอาหาร และที่พักอาศัย เขาก็จะมีกำลังที่จะทำงานต่อไป และการมีสภาพแวดล้อมการทำงานที่เหมาะสม เช่น ความสะอาด ความสว่าง การระบายอากาศที่ดี การบริการสุขภาพ เป็นการสนองความต้องการในลำดับนี้ได้

ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่ความต้องการทางร่างกายได้รับการตอบสนองอย่างไม่ขาดแคลนแล้ว หมายถึง ความต้องการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากอันตรายทั้งทางกายและจิตใจเช่น ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ อาชญากรรม อันตรายต่างๆจากการบริโภค ความมั่นคงในการทำงาน ในชีวิตและสุขภาพ และการเดินทางท่องเที่ยว การสนองความต้องการนี้ต่อบุคคล ทำได้หลายอย่าง เช่น การประกันชีวิตและสุขภาพ กฎระเบียบข้อบังคับที่ยุติธรรม การให้มีสภาพแรงงาน ความปลอดภัยใน การปฏิบัติงาน เป็นต้น รวมทั้งบุคคลมีความปรารถนาที่จะอยู่ในสังคมที่มีความเป็นระเบียบ แต่ละบุคคลทราบถึงข้อจำกัดหรือขอบเขตของพฤติกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม

ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เมื่อมีความปลอดภัยในชีวิตและมั่นคงในการงานแล้ว คนเราจะต้องการความรัก มิตรภาพ ความใกล้ชิดผูกพัน ต้องการเพื่อน การมีโอกาสเข้าสมาคม สัมพันธ์กับผู้อื่น ได้รับการยอมรับเป็นสมาชิกในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือหลายกลุ่ม และความต้องการให้บุคคลอื่นยอมรับในความสำคัญของตนเอง

ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Needs) เมื่อความต้องการทางสังคมของบุคคลได้รับการตอบสนองแล้ว คนเราจะต้องการสร้างสถานภาพของตัวเองให้สูงเด่น มีความภูมิใจและสร้างการนับถือตนเอง ขึ้นชมในความสำเร็จของงานที่ทำ ความรู้สึกมั่นใจในตัวเองและเกียรติยศ ความต้องการเหล่านี้ได้แก่ ยศ ตำแหน่ง ระดับเงินเดือนที่สูง งานที่ทำหาย ได้รับการยกย่องจากผู้อื่น มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในงาน โอกาสแห่งความก้าวหน้าในงานอาชีพ เป็นต้น

ความต้องการเติมความสมบูรณ์ให้ชีวิต (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการระดับสูงสุด คือต้องการจะเติมเต็มศักยภาพของตนเอง ต้องการความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนาสูงสุดของตนเอง ความเจริญก้าวหน้า การพัฒนาทักษะความสามารถให้ถึงขีดสุดยอด มีความเป็นอิสระในการตัดสินใจและการคิดสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ การก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นในอาชีพและการงาน เป็นต้น

มาสโลว์แบ่งความต้องการเหล่านี้ออกเป็นสองกลุ่ม คือ ความต้องการที่เกิดจากความขาดแคลน (Deficiency needs) เป็นความต้องการระดับต่ำ ได้แก่ความต้องการทางกายและความต้องการความ

ปลอดภัย อีกกลุ่มหนึ่งเป็น ความต้องการก้าวหน้าและพัฒนาตนเอง (Growth needs) ได้แก่ความต้องการทางสังคม เกียรติยศชื่อเสียง และความต้องการเติมความสมบูรณ์ให้ชีวิต จัดเป็นความต้องการระดับสูง และอธิบายว่า ความต้องการระดับต่ำจะได้รับการสนองตอบจากปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ส่วนในด้านความต้องการระดับสูง จะได้รับการสนองตอบจากปัจจัยภายในตัวบุคคลเอง

มาสโลว์กล่าวว่า ความต้องการของบุคคลอาจเกิดขึ้นได้พร้อมๆกันหลายขั้นตอน แต่ละบุคคลจะพยายามตอบสนองความต้องการที่สำคัญที่สุดหรือที่มากที่สุดก่อน เมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ต้องการแล้ว ความจำเป็นในสิ่งนั้นก็จะหมดไป

นอกจากความต้องการ 5 ขั้นนี้ มาสโลว์ได้เพิ่มความต้องการซึ่งมีความสำคัญต่อภาวะจิตอีก 2 ขั้นได้แก่ 1) ความต้องการที่จะได้ทราบและได้เกิดความเข้าใจ (The Need to know and Understand) ทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมแสวงหาคำตอบ เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น 2) ความต้องการความสวยงาม (The Need for Aesthetic Satisfaction) ทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมแสวงหา สร้างสรรค์และธำรงรักษาสิ่งสวยงาม ซึ่งชมสิ่งสวยงามทั้งที่เป็นธรรมชาติและศิลปะตามรสนิยมของตน (คําานย อภิปรัชญาสกุล, 2558)

5.2 ทฤษฎีการจูงใจของฟรอยด์ (Freud's Theory of Motivation)

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (S. M. Freud) ตั้งสมมุติฐานว่าบุคคลมักไม่รู้ตัวมากนักว่า พลังทางจิตวิทยามีส่วนช่วยสร้างให้เกิดพฤติกรรม ฟรอยด์พบว่าบุคคลเพิ่มและควบคุมสิ่งเร้าหลายอย่าง สิ่งเร้าเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างสิ้นเชิง บุคคลจึงมีความฝัน พูดคำที่ไม่ตั้งใจพูด มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผล และมีพฤติกรรมหลอกลอนหรือเกิดอาการวิตกกังวลอย่างมาก

การแสวงหาความพึงพอใจของบุคคลโดยจะกระทำสิ่งใดๆ ที่ให้มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำ ในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความยากลำบากโดยอาจแบ่งประเภทความพอใจกรณีนี้ได้ 3 ประเภท คือ (อารี ลีอกกลาง, 2555)

ความพอใจด้านจิตวิทยา (Psychological Hedonism)

เป็นทรศณะของความพึงพอใจว่า มนุษย์โดยธรรมชาติจะมีความแสวงหาความสุขส่วนตัวหรือหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ใดๆ

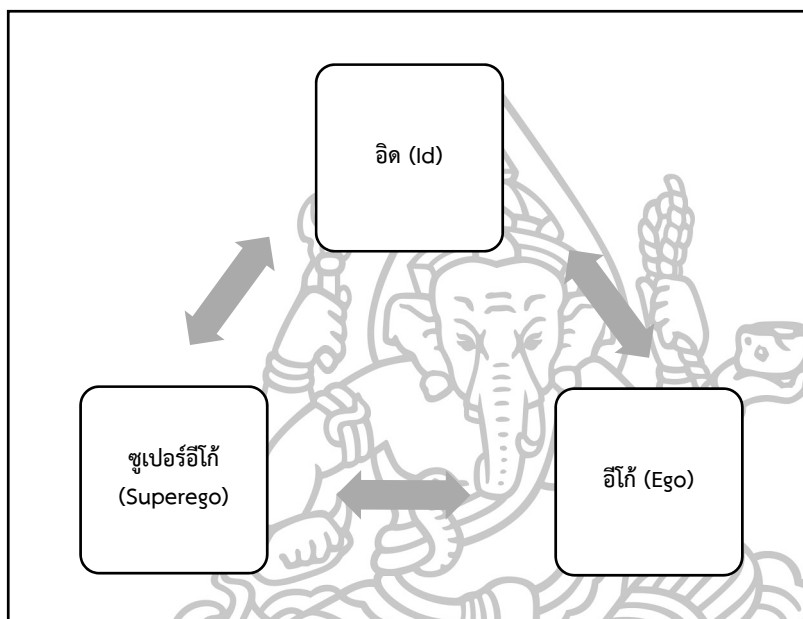
ความพอใจเกี่ยวกับตนเอง (Egoistic Hedonism)

เป็นทรศณะของความพอใจว่ามนุษย์จะพยายามแสวงหาความสุขส่วนตัวแต่ไม่จำเป็นว่าการแสวงหาความสุขต้องเป็นธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป

ความพอใจเกี่ยวกับจริยธรรม (Ethical Hedonism)

ทฤษฎีนี้ถือว่ามนุษย์แสวงหาความสุขเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษย์หรือสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่และเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ผู้หนึ่งด้วย

ฟรอยด์พบว่าพฤติกรรมของมนุษย์จะถูกควบคุมโดยความคิดพื้นฐาน 3 ระดับ ได้แก่ อิด (Id) อีโก้หรืออัตตา (Ego) และซูเปอร์อีโก้หรืออีอัตตา (Superego) สามารถสรุปประเด็นได้ดังภาพที่ 13 (ค่านาย อภิปรัชญาสกุล, 2558)

ภาพที่ 13 ความคิดพื้นฐาน 3 ระดับที่ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ตามทฤษฎีการจูงใจของฟรอยด์

อิด (Id) เป็นส่วนประกอบพื้นฐานของบุคลิกภาพ ประกอบด้วยลักษณะทางจิตทุกอย่างที่มีมาแต่กำเนิด เป็นแหล่งพลังทางจิต (Psychic energy) รวมถึงพลังทางเพศ ที่ฟรอยด์เรียกว่า ลิบิโด (Libido) รวมทั้งสัญชาตญาณต่าง ๆ ด้วย อิดเป็นส่วนที่ไม่มีเหตุผล (Irrational) และทำงานตามหลักความพอใจ (Pleasure principle) เนื่องจาก อิดจะไม่ทนทานต่อการเพิ่มพลังงานที่เกิดจากความกดดัน ดังนั้น เมื่อมีความเครียด อิดจำเป็นต้องขจัดความเครียด โดยใช้หลักแห่งความพอใจ (Pleasure principle) เพื่อหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด การทำงานของอิดประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ ปฏิกริยาสะท้อน (Reflex action) ซึ่งเกิดโดยอัตโนมัติและมีมาตั้งแต่เกิด เช่น การจาม การกะพริบตา เป็นต้น ส่วนกระบวนการที่สอง คือ กระบวนการปฐมภูมิ (Primary process) เป็นปฏิกริยาทางจิตที่พยายามลดความตึงเครียด โดยการวาดมโนภาพของวัตถุ เป็นการเคลื่อนย้ายความตึงเครียด วิธีนี้เป็นการชะลอความตึงเครียดเท่านั้น ไม่สามารถขจัดความตึงเครียดได้จริง

อีโก (Ego) เป็นส่วนของจิตที่เกิดจากความต้องการ ที่จะตอบสนองความต้องการตามโลกแห่งความเป็นจริง อีโกเป็นส่วนที่ทำหน้าที่ให้บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ อย่างมีเหตุผลและตามความเป็นจริง อีโกจึงทำงานบนฐานแห่งความเป็นจริง (Reality principle) ซึ่งเป็นกระบวนการทุติยภูมิ (Secondary process) โดยพยายามควบคุมอิด (Id) ให้อยู่ในร่องในรอย

ซูเปอร์อีโก (Superego) เป็นความรู้สึกนึกคิด ที่เกิดขึ้นภายในใจของบุคคล เป็นมโนธรรม ซึ่งประกอบด้วย ค่านิยม ศีลธรรม ประเพณี และอุดมคติของสังคม ที่บุคคลได้รับถ่ายทอดจากพ่อแม่ ซูเปอร์อีโกจึงทำหน้าที่อยู่บนฐานของอุดมคติ มีเป้าหมายที่จะควบคุมหรือยับยั้งแรงกระตุ้นจากอิด และหว่านล้อมให้อีโกเปลี่ยนเป้าหมายแห่งความเป็นจริงเป็นคุณธรรม ตลอดจนพยายามเหนี่ยวนำให้เกิดความสมบูรณ์ในตนเอง

โดยปกติบุคคลจะไม่ทราบถึงความต้องการที่แท้จริงของตนเอง ซึ่งแล้วแต่ว่าบุคคลนั้นๆ จะมีความคิดพื้นฐานส่วนใดที่มีอิทธิพลมากที่สุด ตัวอย่างเช่น การที่บุคคลๆ หนึ่งเปลี่ยนรถยนต์คันใหม่ที่มีรูปทรงปราดเปรียว และราคาแพงด้วยเหตุผลว่าเพราะต้องการความปลอดภัยในการขับขี่ แต่ลึกลงไปบุคคลนั้นๆ อาจต้องการแสดงให้เห็นถึงฐานะความเป็นอยู่ที่ดี ดังนั้นแรงจูงใจทั้ง 3 ระดับจึงมีความสำคัญโดยเฉพาะในด้านการตลาด เพื่อทำให้ทราบลึกลงไปถึงสาเหตุหรือสิ่งจูงใจที่แท้จริงในความต้องการของการเลือกซื้อเพื่อการบริโภค

6. ทฤษฎีเกี่ยวกับการออม

สุขใจ น้าผุด, อนุชานฎ เจริญจิตรกรรม และสมนึก วิวัฒน์นะ (2557) ให้ความหมายของเงินออมไว้ว่ารายได้เมื่อหักรายจ่ายแล้วจะมีส่วนซึ่งเหลืออยู่ส่วนของรายได้ที่เหลืออยู่ซึ่งไม่ได้ถูกใช้สอยออกไปนี้เรียกว่าเงินออม โดยทั่วไปการออมจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นมีรายได้มากกว่าการใช้จ่าย ดังนั้นการที่จะเพิ่มเงินออมให้แก่บุคคลอาจทำได้โดยการพยายามหาทางเพิ่มรายได้ให้มากขึ้นด้วยการทำงานมากขึ้นใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษหรือปรับปรุงงานที่ทำอยู่ให้มีประสิทธิภาพมีรายได้สูงขึ้น เป็นต้น นอกจากนั้นควรลดรายจ่ายลงด้วยการรู้จักใช้จ่ายที่จำเป็นและเหมาะสมก็จะทำให้มีการออมเกิดขึ้นได้เหมือนกัน

ความสำคัญของการออม คือเงินออมเป็นปัจจัยที่จะทำให้เป้าหมายซึ่งบุคคลกำหนดไว้ในอนาคตบรรลุจุดประสงค์ นอกจากนี้เงินออมยังใช้สำหรับแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนทางการเงินที่อาจเกิดขึ้นอย่างคาดไม่ถึงของบุคคลได้ด้วยดังนั้นบุคคลควรมีการออมอย่างสม่ำเสมอในชีวิต ซึ่งระดับของการออมของแต่ละบุคคลอาจแตกต่างกันไปตามเป้าหมายของแต่ละบุคคล กล่าวคือเป้าหมายยิ่งสูงระดับการออมก็ยิ่งสูงตามไปด้วย

6.1 ทฤษฎีการออม (Saving Theory)

การออมหรือการออมทรัพย์ เมื่อพิจารณาการออม (Saving) กับกระแสรายได้และรายจ่ายแล้ว จะเห็นได้ว่าการออมทรัพย์ของครัวเรือนจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับรายได้ที่สามารถจับจ่ายใช้สอยได้จริงและการบริโภคของครัวเรือนอย่างมาก เนื่องจากเมื่อครัวเรือนได้รับรายได้มาแล้ว นำไปหักภาษีออก รายได้ดังกล่าวถือเป็นรายได้ที่ครัวเรือนสามารถนำไปจับจ่ายใช้สอยได้จริง ครัวเรือนจะจัดสรรรายได้ ส่วนนี้ไปใช้เพื่อการบริโภคส่วนที่เหลือจึงค่อยเก็บออมไว้เป็นเงินสะสม เรียกการออมเงินส่วนที่เหลือนี้ว่า "การออมทรัพย์" หากพิจารณาจะพบว่าการออมเปรียบเป็นส่วนรั่วของวงจรการหมุนเวียนของกระแสรายได้ ซึ่งเป็นผลให้กระแสรายได้ในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งมีค่าไม่เท่ากับกระแสรายจ่ายในช่วงเวลานั้น โดยสามารถเขียนสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ที่สามารถจับจ่ายใช้สอยได้จริง ค่าใช้จ่าย และปริมาณการออมได้ ดังนี้ (สุโขใจ น้ำพุด, อนุชนาฏ เจริญจิตรกรรม และ สมนึก วิวัฒน์, 2557)

$$Y = C + S$$

Y คือ รายได้ที่สามารถจับจ่ายใช้สอยได้จริง

C คือ ค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภค

S คือ ปริมาณการออม

6.2 การออมกับทฤษฎีการบริโภค

การออมมีความเกี่ยวข้องกับทฤษฎีการบริโภคอย่างใกล้ชิด สามารถวิเคราะห์ตามแนวทฤษฎีได้ดังนี้ (พันธรัักษ์ รัตน์วิชัย, 2550)

ทฤษฎีการบริโภคแบบรายได้สมบูรณ์ (Absolute income hypothesis)

ตามแนวคิดของจอห์น เมานด์ เคนส์ (John Maynard Keynes) กล่าวว่า การบริโภคถูกกำหนดโดยรายได้สุทธิหลังจากหักภาษีแล้ว (Disposable Income) โดยอธิบายว่า การใช้จ่ายเพื่อการบริโภคจะผันแปรโดยตรงกับรายได้สุทธินั้นคือถ้ารายได้เพิ่มขึ้น ปริมาณการบริโภคก็จะเพิ่มขึ้นในทางตรงข้ามหากรายได้ลดลง ปริมาณการบริโภคก็จะลดลงตามไปด้วยอย่างไรก็ตาม การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของการบริโภคจะน้อยกว่าการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของรายได้เสมอ โดยมีค่าเป็นบวกและน้อยกว่า 1 เสมอ ซึ่งสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการบริโภคและรายได้ในรูปของสมการบริโภค คือ (พันธรัักษ์ รัตน์วิชัย, 2550)

$$C = a + bY_d$$

โดยกำหนดให้

- C คือ การบริโภคที่แท้จริง (Real consumption expenditure)
- a คือ การบริโภคที่ไม่ขึ้นอยู่กับรายได้ (Autonomous consumption > 0)
- bYd คือ รายได้สุทธิที่แท้จริง (Real disposable income)

ในการวิจัยเพื่อศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการใช้จ่ายเงิน โดยนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน มีความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในด้านการบริโภค และภาษีสังคม ซึ่งผลต่างของรายรับและรายจ่ายทั้งหมด เป็นรายได้ส่วนบุคคลที่เหลืออยู่หลังจากหักค่าภาษีสังคมของแต่ละบุคคล ซึ่งก็คือเงินส่วนบุคคลที่นำไปจับจ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) อีกนัยหนึ่งคือเงินที่นักศึกษาสามารถเก็บออม (Saving : S) ได้นั่นเอง

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่

กนกรัตน์ เอี่ยมอรุณวรรณ (2551) ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายและใช้เวลาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ศึกษานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง พบว่าค่าใช้จ่ายและใช้เวลาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีศึกษานิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง สามารถแบ่งค่าใช้จ่ายออกเป็น 1) ค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีวิต ซึ่งประกอบด้วยค่าใช้จ่ายด้านต่างๆ ได้แก่ อาหารและน้ำดื่ม เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ที่พักอาศัย สุขภาพพลานามัย ยานพาหนะ การสื่อสาร 2) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายด้านต่างๆ ได้แก่ การศึกษา การศึกษานอกหลักสูตร กิจกรรมของคณะและชมรม รวมทั้งด้านบันเทิงและพักผ่อน

เพ็ญนิภา พรพัฒน์นางกูร (2551) ทำการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นนำเข้าจากต่างประเทศของวัยรุ่น ในด้านส่วนประสมทางการตลาด ลักษณะประชากรศาสตร์ และการเปิดรับข่าวสาร ในกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นนำเข้าจากต่างประเทศ จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงอายุระหว่าง 18 - 22 ปีบริบูรณ์ ระดับการศึกษาปริญญาตรี รายได้เฉลี่ยของครอบครัวอยู่ที่ 8,000 - 100,000 บาท ที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ และเคยท่องเที่ยวต่างประเทศ โดยที่เพศหญิงจะมีพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นนำเข้าจากต่างประเทศมากกว่าเพศชาย ทรายี่ห่อเสื้อผ้าแฟชั่นนำเข้าจากต่างประเทศที่ได้รับความนิยมเป็นอันดับแรกคือ Esprit สถานที่ที่ไปซื้อบ่อยที่สุดคือ ห้างสรรพสินค้า ส่วนใหญ่จะซื้อ

สินค้าเดือนละ 1 - 2 ครั้ง โดยแต่ละครั้งจะซื้อ 1 - 2 ชิ้น เป็นเงินประมาณ 1,001 - 5000 บาท โดยที่วัยรุ่นจะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกซื้อเองมากที่สุด สาเหตุที่ทำให้ซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นวัยรุ่นนำเข้ามาจากต่างประเทศมากที่สุด คือ แบบหรือดีไซน์ของเสื้อผ้าที่ตรงกับความต้องการมากที่สุด และจะมีการซื้อมากที่สุดในช่วงที่สินค้าลดราคา

กาญจนา บุญภักดี (2551) ศึกษาพฤติกรรมและปัญหาที่เกิดจากการใช้จ่ายเงินกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในปีการศึกษา 2551 จำนวน 216 คน พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาโดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาค่าเฉลี่ยน้อยคือ ด้านค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และด้านค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างการเรียน ตามลำดับ ส่วนด้านค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างการเรียน พบว่าคล้ายกันทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิงและพักผ่อน รองลงมาคือด้านค่าใช้จ่ายที่นำไปช่วยเหลือครอบครัว และค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

มาริสสา จันทร์ฉาย (2552) ศึกษาพฤติกรรมบริโภคนิยม ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมบริโภคนิยมและผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมบริโภคนิยมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 400 คน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมบริโภคนิยมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาการบริโภคแต่ละแบบพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมบริโภคสินค้าทั่วไปอยู่ในระดับสูง ขณะที่พฤติกรรมบริโภคตามความเคยชิน ความหลากหลาย แบบทันทีและแบบแบรนด์เนมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมบริโภคนิยมพบว่า เพศรายได้ที่นักศึกษาได้รับต่อเดือน ค่านิยมแฟชั่น การอบรมเลี้ยงดู รายได้ของผู้ปกครองและการบริโภคสื่อมีความสัมพันธ์ต่อปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมบริโภคนิยม ในด้านผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมบริโภคนิยมของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีผลกระทบด้านการเงินสูงที่สุด รองลงมาคือด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านครอบครัว ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่าค่านิยมในการเลียนแบบ ค่านิยมแฟชั่น ค่านิยมคุณภาพของสินค้าและค่านิยมรูปแบบของสินค้า ล้วนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อของนักศึกษา

มุสลินท์ โต๊ะกานี (2552) ทำการศึกษาถึงปัญหาและความต้องการบริการให้การปรึกษาของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มีปัญหาการเรียนภาคทฤษฎี การสอบรายวิชา และปัญหาการเงิน คิดเป็นร้อยละ 69.6, 57.8 และ 47.5 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อพิจารณาในแต่ละชั้นปี พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาการเรียนภาคทฤษฎีเป็นลำดับแรก รองลงมาคือ ปัญหาการเงิน และปัญหาในการสอบรายวิชา คิดเป็นร้อยละ 58.9, 50.5 และ 49.5 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีปัญหาการเรียน

ภาคทฤษฎี การสอบรายวิชา และปัญหาการเงิน คิดเป็นร้อยละ 79.4, 78.5 และ 46.7 ตามลำดับ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีปัญหาการเรียนภาคทฤษฎี การเรียนภาคปฏิบัติ และปัญหาในการสอบรายวิชา คิดเป็นร้อยละ 63.9, 55.7 และ 51.5 ตามลำดับ และพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนภาคทฤษฎีเป็นลำดับแรก คิดเป็นร้อยละ 78.0 รองลงมา คือ ปัญหาการเรียนภาคปฏิบัติและปัญหาการเงิน คิดเป็นร้อยละ 55.9 และ 52.5 ซึ่งนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ที่มีปัญหาการเงินเนื่องจากส่วนใหญ่รายได้ของครอบครัวอยู่ในช่วง 5,001 - 10,000 บาทต่อเดือน ซึ่งไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในระดับอุดมศึกษา ที่มีค่าใช้จ่ายสูงขึ้นทั้งในด้านการเรียน ค่าใช้จ่ายในการทำกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ รวมถึงค่าใช้จ่ายส่วนตัว เนื่องจากนักศึกษากำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่นมีการใช้จ่ายเกี่ยวกับเรื่องการแต่งตัว และเทคโนโลยีที่ทันสมัยซึ่งมีราคาสูง อีกทั้งค่านิยมของวัยรุ่นที่ยึดติดกับวัตถุนิยม จึงก่อให้เกิดปัญหาทางการเงินขึ้น โดยจากผลการศึกษาพบว่านักศึกษากู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา กระทรวงการคลัง (กยศ.) เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 67.04

ภาวินีย์ ธนาอนวัช (2552) ทำการศึกษาโดยการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาภาค ปกติมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ประจำปีการศึกษา 2552 พบว่ารายได้/รายรับของนักศึกษาแบ่งออกเป็นรายได้ประจำที่ไม่ต้องใช้คืน ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับเงินจากบิดา/มารดา ร้อยละ 80.7 โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 2,001 - 3,000 คิดเป็นร้อยละ 31.6 สำหรับรายได้ประจำที่ต้องใช้คืน พบว่านักศึกษา ร้อยละ 46.8 มีการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา รายได้จากกการกู้ยืมเพื่อศึกษามีนักศึกษา ร้อยละ 40.9 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 1,001 - 2,000 บาท ส่วนรายได้จากทุนการศึกษาพบว่า นักศึกษาร้อยละ 71.3 ไม่ได้รับทุนการศึกษาใดๆ และนักศึกษาร้อยละ 61.1 ไม่ได้ทำงานพิเศษเพื่อนำมาเป็นรายได้เสริม การศึกษาในด้านค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาจำแนกเป็น 1) ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ประกอบด้วยค่าลงทะเบียนเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 71.3 เสียค่าใช้จ่ายในการลงทะเบียนเรียนต่อ 1 ภาคการศึกษา 7,001 - 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับตำราและเอกสารประกอบการเรียน ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์การเรียน ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าจัดทำรายงาน ค่าถ่ายเอกสาร ค่าใช้บริการ Internet โดยเฉลี่ยต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน 2) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่พักอาศัย นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 55.0 ไม่มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่พักอาศัย ค่าอาหารและเครื่องดื่ม นักศึกษาร้อยละ 49.1 มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 2,000 บาทต่อเดือน ค่าเครื่องแบบทางการศึกษาและค่าเดินทางไป-กลับ ระหว่างที่พักและมหาวิทยาลัยมีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน ส่วนค่าใช้บริการโทรศัพท์มือถือร้อยละ 64.3 มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 500 บาทต่อเดือน 3) ค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียเป็นครั้งคราวประกอบด้วย ค่าเดินทางไป-กลับภูมิลำเนา

ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนบันเทิง ค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายอื่นๆ นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 60.8 และ 63.7 มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน

นอกจากนี้การศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาภาคปกติ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 64.6 มีการวางแผนการใช้จ่ายไว้ล่วงหน้า การตัดสินใจซื้อสินค้าหรือของใช้จะเกิดจากความจำเป็นต้องใช้มากที่สุด ร้อยละ 87.4 สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อคือ นิยายฟุ่มเฟือยของตนเอง ร้อยละ 34.5 ในช่วงหลังเวลาเลิกเรียน นักศึกษามักจะพบปะสังสรรค์กับเพื่อนหรือทำรายการนก่อนกลับบ้านร้อยละ 31.9 และร้อยละ 30.7 กิจกรรมที่นักศึกษาทำในเวลาว่าง คือชอบดูหนังฟังเพลง อยู่ที่บ้านและหอบ้างมากที่สุด ร้อยละ 43.0 นักศึกษาไม่ชอบเที่ยวแหล่งบันเทิงยามค่ำคืน ร้อยละ 45.0 และนักศึกษาที่เที่ยวนานๆ ครั้ง ร้อยละ 44.7 นักศึกษาชอบรับประทานอาหารข้างทางมากที่สุด ร้อยละ 45.9 สำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกที่ได้รับจากผู้ปกครองคือรถจักรยานยนต์ ร้อยละ 36.0

วรวุฒิ สุวรรณระดา และ สมประวิณ มั่นประเสริฐ (2552) พบว่าครัวเรือนต้องเสียค่าใช้จ่ายที่สูง โดยเฉพาะในผู้ที่ศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นหลักประกันการมีงานทำในอนาคต ซึ่งจากการเก็บรวบรวมข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติถึงภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ปี 2557 พบว่าค่าใช้จ่ายในการศึกษาของครัวเรือนตัวอย่างในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล คิดเป็นร้อยละ 1.7 รองจากค่าอาหาร เครื่องดื่มและยาสูบ ค่าที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้านการเดินทางและยานพาหนะ ของใช้ส่วนบุคคล/เครื่องนุ่งห่ม/รองเท้าและการสื่อสาร ตามลำดับ

วิกานดา ปกปิงเมือง (2552) ศึกษาพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นของนักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 390 คน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง 3,001 - 4,000 บาทต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่ใช้ในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่น 301 - 600 บาทต่อเดือน ซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นที่มีราคา 101 - 200 บาทต่อชิ้น ส่วนใหญ่ประเภทของเสื้อผ้าแฟชั่นที่เลือกซื้อ ได้แก่ เสื้อยืด ทีเชิ้ต/เสื้อยืด เลือกซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นที่มีสีขาวและสีดามากกว่าสีอื่นๆ ได้รับข้อมูลข่าวสารจากการเดินดูตามร้านขายเสื้อผ้าเอง บุคคลที่ให้คำปรึกษาในการเลือกซื้อเสื้อผ้าแฟชั่น และไปเลือกซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นด้วยคือ เพื่อน แต่มีการตัดสินใจเลือกซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นเอง ซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นบ่อยที่สุดในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ และในวันที่ว่าง/สะดวก โดยซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นเฉลี่ย 2 ครั้งต่อเดือน เฉลี่ย 2 ชิ้นต่อครั้ง เหตุผลที่เลือกซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นในแต่ละครั้ง คือซื้อตามความชอบและรสนิยม และเหตุผลที่เลือกซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นแต่ละชิ้นคือ แบบเสื้อผ้าแฟชั่นถูกใจ

สมภพ สุคนธสรณ์ (2552) ศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ต่อการซื้อเครื่องประดับ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง กำลังศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มากที่สุด และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 2,501 - 7,500 บาท

ส่วนใหญ่มีความสนใจซื้อและตัดสินใจในการซื้อด้วยตัวเอง โดยมีเหตุผลในการซื้อคือ ซื้อเพื่อใช้เอง และซื้อให้แก่บุคคลอื่น เหตุผลในการซื้อใช้เองคือ เป็นความชอบส่วนตัวโดยซื้อเมื่อต้องการซื้อ/พบสินค้าถูกใจมากที่สุด โดยมีความถี่ในการซื้อเครื่องประดับ 1 ครั้งต่อ 2 เดือน โดยราคาเฉลี่ยที่ซื้อมากที่สุดในแต่ละครั้งประมาณ 101 - 500 บาท ปัจจัยที่มีความสำคัญในการตัดสินใจซื้อของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ รูปแบบของสินค้า

สิรินุช คำบุญเรือง (2554) ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่กู้เงินเพื่อการศึกษา พบว่านักศึกษากู้เงินเพื่อการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 150 ราย ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ มีผู้ประกอบการประกอบอาชีพเกษตรกรรม รายได้ของนักศึกษาส่วนใหญ่ที่กู้เงินเพื่อการศึกษา และนักศึกษามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 5,001 - 6,000 บาท รวมถึงทรัพย์สินของนักศึกษาที่มีมากที่สุดคือ โทรศัพท์มือถือ โดยพฤติกรรมการบริโภคของนักศึกษาที่กู้เงินเพื่อการศึกษาจำแนกเป็น 6 หมวดค่าใช้จ่ายได้แก่ ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคและการบริโภค ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและการเดินทาง ค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิง และค่าใช้จ่ายอื่นๆ

ณัฐพร ตรรก์ชูวงศ์ (2555) ศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาสายสังคมศาสตร์และสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (กรณีศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์และคณะเกษตรศาสตร์) จำนวน 187 คน พบว่านักศึกษากู้เงินส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21 - 24 ปี รายได้ส่วนใหญ่มาจากบิดาและมารดา โดยรายได้เพียงพอต่อการใช้จ่ายแต่ไม่มีการวางแผนในการใช้จ่าย

กฤษณา คำเครื่อง (2555) ศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนและนักศึกษาหญิงในจังหวัดลำปาง ในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่น จำนวน 300 คน พบว่าส่วนใหญ่รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง ต่ำกว่า 4,000 บาทต่อเดือน โดยมีค่าใช้จ่ายในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นอยู่ระหว่าง 301 - 600 บาท ประเภทเสื้อผ้าที่นิยมซื้อเป็นประจำ คือ เสื้อยืดที่เข้ด/เสื้อยืด กางเกงขายาว/กางเกงบูติก และเสื้อผ้าแฟชั่นที่ไม่นิยมซื้อคือชุดกีฬา ราคาเสื้อผ้าแฟชั่นที่ซื้อเฉลี่ยต่อชิ้น อยู่ระหว่าง ราคา 100 - 199 บาท จำนวนการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นครั้งละ 2 ชิ้น เหตุผลที่ซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นแต่ละครั้งคือ ซื้อตามความจำเป็น/โอกาสเช่น มีการเดินทาง ท่องเที่ยว ไปงานต่าง ๆ ในการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นแต่ละครั้งจะตัดสินใจด้วยตนเอง ช่วงเวลาในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นคือ ช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ วันที่ซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นคือแล้วแต่วันว่าง/สะดวก จำนวนครั้งในการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่น 2 ครั้งต่อเดือน

สุรพี หมิ่นประเสริฐดี (2556) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคสินค้าตามกระแสนิยมของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร ในประชากรเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 15 - 35 ปี

ที่เคยซื้อสินค้าตามกระแสนิยมต่าง ๆ และอยู่อาศัยหรือทำงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครจำนวน 400 คน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 21 - 25 ปี สถานภาพโสดระดับ การศึกษาปริญญาตรี อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน รายได้ตนเองเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน 61,000 - 80,000 บาท บริโภคสินค้าตามกระแสนิยมประเภท ขนม/อาหาร ซื้อสินค้าตามกระแสนิยมจำนวน 1 - 2 ครั้งต่อปี ซื้อสินค้าตามกระแสนิยมจำนวนเงิน 501 - 2,000 บาท ซื้อสินค้าตามกระแสนิยมที่ร้านค้าในย่านช้อปปิ้ง บุคคลที่มีความสำคัญต่อการ ตัดสินใจคือ เพื่อน และในอนาคตตั้งใจจะซื้อสินค้าตามกระแส ส่วนค่านิยมในการบริโภค ทุกด้านอยู่ ในระดับมาก ได้แก่ ด้านค่านิยมแฟชั่นและค่านิยมการเลียนแบบตามลำดับ และอิทธิพลของบุคคล รอบข้างที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าตามกระแสนิยม ได้แก่ ปัจจัยด้านอิทธิพลของสื่อ ด้านอิทธิพล ของชุมชนและสังคม ด้านอิทธิพลของเพื่อน ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรม ด้านอิทธิพลของครอบครัว ตามลำดับ

ณัฐพร สายโกสุม (2556) ศึกษาค่าใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของนักศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 200 คน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุ ระหว่าง 22 - 23 ปี มีรายได้เฉลี่ย 5,434 บาทต่อเดือน แหล่งรายได้หลักมาจากผู้ปกครองสูงถึง ร้อยละ 87 สินค้าฟุ่มเฟือยที่นักศึกษานิยมบริโภคส่วนใหญ่ได้แก่ เครื่องแต่งกาย เครื่องสำอาง อุปกรณ์ เทคโนโลยี และเพื่อความบันเทิง ทั้งนี้ในเรื่องของการบริโภคสินค้าและ/หรือบริการที่ฟุ่มเฟือยมักเป็น เรื่องของรสนิยมและความชื่นชอบส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่

ภัทรพร กิจชัยนุกูล (2556) ทำการวิจัยเชิงสำรวจ ในตัวอย่างขนาด 384 คน พบว่าค่าใช้จ่าย ของประชาชนในกรุงเทพมหานครในหมวดการเดินทางและการสื่อสารเป็นค่าใช้จ่ายสูงที่สุดของ ประชาชนในกรุงเทพมหานครโดยมีค่าเฉลี่ย 13,137.43 บาทต่อเดือน รองลงมาคือค่าใช้จ่ายที่ไม่ เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคมีค่าเฉลี่ย 10,392.68 บาทต่อเดือน ในส่วนพฤติกรรมของผู้บริโภค พบว่า อิทธิพลทางสังคมและอิทธิพลทางจิตวิทยาต่างมีระดับพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยัง พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลในด้านรายได้มีอิทธิพลต่อค่าใช้จ่ายทุกหมวด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วน อิทธิพลทางสังคมบางประการมีอิทธิพลต่อค่าใช้จ่ายในหมวดอาหารและเครื่องดื่ม หมวดค่าใช้จ่าย ส่วนบุคคล หมวดเวชภัณฑ์และคำรักษาพยาบาล และหมวดค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค ส่วนอิทธิพลทางจิตวิทยาหลายประการมีอิทธิพลต่อค่าใช้จ่ายในหมวดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบ และหมวดบันเทิง การอ่านหนังสือ กิจกรรมทางศาสนาและการศึกษา

วิศิษฐ์ ขวนพิพัฒนพงศ์ และ ปกรณ์ พึ่งเนตร (2557) กล่าวว่าจำนวนผู้กู้ยืมทุกกลุ่มทั้งสิ้น 4,366,959 คน จำนวนเงินที่กู้ยืม 453,815,971,492 บาท ปัจจุบันพบว่ามึนักศึกษาผิดชำระหนี้ กยศ. เมื่อถึงกำหนดเป็นจำนวนมากถึง 2,758,510 ราย รวมถึงมีผู้กู้ที่ค้างชำระหนี้จำนวน 1,747,906 ราย ซึ่ง

จัดเป็นปัญหาที่สำคัญ โดยในจำนวนผู้กู้ที่ค้างชำระหนี้ นั้น ถูก กยศ. ดำเนินคดีแล้ว 590,657 ราย อยู่ระหว่างไกล่เกลี่ยก่อนฟ้อง 108,765 ราย นอกจากนี้ ภาคพงศ์ อุดมกัลยารักษ์ (2558) กล่าวว่า สาเหตุสำคัญของผู้ที่ไม่มาชำระหนี้ ลำดับแรกคือ ไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน ถัดมาคือ มีเงิน มีงานทำ แต่ตั้งใจไม่มาชำระหนี้ ซึ่งสถิติสาขาที่มีผู้ค้างชำระมากที่สุดคือ สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ อยู่ที่ประมาณ 72% โดยกลุ่มสาธารณสุข พยาบาล 57% และกลุ่มแพทย์ 51% เป็นที่น่าตกใจคืออาชีพแพทย์และพยาบาล ซึ่งมีงานทำแน่นอน กลับไม่ยอมชำระหนี้

ภูเบศร์ สมุทรจักร และ มนสิการ กาญจนะจิตรา (2557) ทำการศึกษาระดับของพฤติกรรมการบริโภคนิยม โดยแบ่งออกเป็นการบริโภค 4 ลักษณะได้แก่ การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเกินวัย การบริโภคเพื่อโอ้อวด การซื้อโดยขาดการไตร่ตรอง และความเป็นวัตถุนิยมของวัยรุ่น รวมทั้งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเหล่านั้น โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 1,200 ตัวอย่าง จากกรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ ขอนแก่น สงขลา และชลบุรี ซึ่งเป็นจังหวัดตัวแทนของแต่ละภูมิภาค จากการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้มีอายุระหว่าง 16 - 18 ปี ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ร้อยละ 58 มีผลการเรียนระหว่าง 2.51 - 3.50 ในจำนวนนี้ ร้อยละ 64 ได้รับเงินค่าใช้จ่ายส่วนตัวจากผู้ปกครองเป็นรายวัน ร้อยละ 24 รับเป็นรายสัปดาห์ และร้อยละ 12 รับเป็นรายเดือน สำหรับผู้ที่ได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายวันนั้น ส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายไม่เกินวันละ 200 บาท ผู้ที่ได้รับเป็นรายสัปดาห์ส่วนใหญ่ได้รับสัปดาห์ละ 500 - 1,599 บาท ส่วนผู้ที่ได้รับเป็นรายเดือนนั้น ส่วนใหญ่จะได้รับเดือนละ 1,500 - 5,000 บาท และยังพบว่ามี 12 รายที่ได้รับเดือนละ 1,000 - 15,000 บาท เมื่อสอบถามถึงความเพียงพอของเงินที่ได้รับกับค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่เกิดขึ้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ร้อยละ 66 ตอบว่าพอดี ร้อยละ 20 ตอบว่าเกินพอ ร้อยละ 13 ตอบว่าไม่เพียงพอ และร้อยละ 1 ตอบว่าไม่ทราบ นอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 48 ของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีการออม ร้อยละ 37 มีการออมเป็นรายสัปดาห์ ร้อยละ 15 ออมเป็นรายเดือน ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการบริโภคนิยมทั้ง 4 ลักษณะได้แก่ การซื้อแบบขาดการไตร่ตรอง ความเป็นวัตถุนิยม การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเกินวัย และการซื้อเพื่อโอ้อวดของวัยรุ่น พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.72, 2.90, 2.68 และ 2.76 ตามลำดับ จากมาตรวัดที่มีคะแนนสูงสุด 5 ซึ่งจะเห็นว่าคะแนนพฤติกรรมการบริโภคนิยมของวัยรุ่นอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 4 รายการ โดยที่คะแนนความเป็นวัตถุนิยมอยู่ในระดับที่สูงกว่าพฤติกรรมการบริโภคนิยมแบบอื่นๆ เล็กน้อย และการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเกินวัยมีคะแนนต่ำสุด

อภิยุทธ์ นวอัจฉริยะกิจ (2557) ศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ ที่อาศัยหอพักในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลหนองป่าครั่ง อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 225 คน พบว่าในภาพรวมของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุระหว่าง 20 - 24 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ ได้รับเงิน

สนับสนุน 5,001 -10,000 บาทต่อเดือน รายได้เฉลี่ยของครอบครัวตั้งแต่ 20,001 ขึ้นไป พฤติกรรมการใช้จ่ายพบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าเดินทางไปกลับมหาวิทยาลัย ค่าเครื่องอุปโภคบริโภค (ของใช้ส่วนตัว) ค่าพักผ่อนหย่อนใจ และค่ารักษาพยาบาล รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่พักและอาหาร 2,001 - 3,000 บาทต่อเดือน และมีค่าใช้จ่ายอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษา 1,001 - 2,000 บาทต่อเดือน

จากข้อมูลที่กล่าวข้างต้น นักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งเป็นประชากรที่สำคัญที่ผู้วิจัยสนใจทำการศึกษา ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันที่เป็นสังคมทุนนิยม มีพฤติกรรมบริโภคนิยมตามกระแส และในบางกลุ่มมีการใช้ของฟุ่มเฟือยเช่นเดียวกับนักศึกษาคณะอื่นๆ โดยในการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับความต้องการถือเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันในการบริโภคและภาษีสังคมในด้านต่างๆ ได้แก่ เทคโนโลยี แฟชั่นและการท่องเที่ยว ของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน นอกจากนี้เรายังพบว่านักศึกษาพยาบาลเป็นวิชาชีพหนึ่งในสายวิทยาศาสตร์การแพทย์ ที่ไม่มีหลักสูตรการเรียนการสอนเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงิน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนทางการเงินดังนี้

วิทลิก (Vihtelic, 1996) กล่าวว่ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ควรจัดรายวิชาการเงินส่วนบุคคลเป็นวิชาบังคับพื้นฐานทั่วไปสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีเพราะเป็นสิ่งที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียนรู้เพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตทั้งในปัจจุบันและในอนาคตอันใกล้เมื่อสำเร็จการศึกษา

จารุภาชน, ทักษิณาเจนกิจและสมใจพนา (Charupasha, Taksinajenkita and Somjaipena, 2010) ศึกษาถึงความสามารถของนักเรียนในการนำทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในชีวิตประจำวัน โดยดำเนินการวิจัยชั้นเรียน ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 106 คน จากการศึกษาพบว่านักเรียนมีการวางแผน และจัดการด้านค่าใช้จ่าย และรู้จักการประหยัด นอกจากนี้นักเรียนสามารถบอกเหตุผลในการใช้จ่ายเงิน ดังนั้นการเรียนการสอนเรื่องการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในชีวิตประจำวันก่อให้เกิดความสำเร็จ ซึ่งนักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

ร็ธสไตน์ และเร้าส์ (Rothstein and Rouse, 2011) ศึกษาโดยเก็บข้อมูลในนักศึกษาเพื่อดูผลกระทบของภาวะหนี้ของนักศึกษาต่อผลลัพธ์การจ้างงาน จากการที่พบว่าในช่วงต้นทศวรรษ 2000 มหาวิทยาลัยในต่างประเทศไม่มีนโยบายให้สินเชื่อหรือเงินกู้ยืมแก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้นำการให้ทุนการศึกษาแทนการให้เงินกู้ยืม จากผลการศึกษาพบว่าภาระหนี้สินมีผลต่อการเลือกงานที่มีผลตอบแทนสูงของนักศึกษาเป็นอย่างมาก และมีผลต่อการลดค่าใช้จ่ายของนักศึกษาที่ทำให้เป็นประโยชน์สาธารณะ นอกจากนี้ยังพบว่าหนี้ที่เกิดขึ้นระหว่างการศึกษามีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษา

วรพงษ์ ประดิษฐ์ยิ่ง (2549) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการออมระหว่างนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์มีรายรับต่อเดือนสูงกว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ส่วนค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มของนักศึกษาทั้ง 2 คณะพบว่า อยู่ในระดับใกล้เคียงกันโดยส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในช่วง 3001 - 4000 บาท ส่วนการออมนั้นนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มีปริมาณเงินออมมากกว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์โดยส่วนใหญ่มีเงินออมอยู่ในระดับ 101 - 500 บาท เป้าหมายในการออมของนักศึกษาทั้ง 2 คณะพบว่าส่วนใหญ่ นักศึกษาทั้ง 2 คณะมีเป้าหมายในการออมเพื่อซื้อสิ่งของที่ต้องการและเพื่อใช้จ่ายยามฉุกเฉิน สำหรับรูปแบบในการออมนั้นพบว่า นักศึกษาทั้ง 2 คณะส่วนใหญ่จะฝากเงินไว้กับธนาคารพาณิชย์ รองลงมาคือเก็บเงินไว้กับตัวเองส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบต่อกรออมพบว่า นักศึกษาของทั้ง 2 คณะส่วนใหญ่มีความเห็นว่า อัตราดอกเบี้ยมีอิทธิพลต่อการออมสำหรับปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ส่งผลให้การออมของนักศึกษาเพิ่มขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ นักศึกษาทั้ง 2 คณะมีความคิดเห็นว่าการมีรายได้เพิ่มขึ้นส่งผลให้การออม เพิ่มขึ้นและในทางกลับกัน การที่มีรายได้ลดลงนั้นจะส่งผลให้มีการออมลดลง

ปรเมศวร์ ว่องพิริยพงศ์ (2551) พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับขนาดการออมและการลงทุน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ประสบการณ์การลงทุน รายได้ต่อเดือน และภาระหนี้สินต่อเดือน

กุลิสรา กฤตวรกาญจน์ (2552) ศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมการออมในเยาวชนโดยใช้กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อการพัฒนา กรณีศึกษาเยาวชนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าภาพรวมของพฤติกรรมการออมเยาวชนที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ มีรายได้และรายจ่ายไม่สูงมากนักเพราะฐานะทางครอบครัวไม่ดีนัก ส่วนเยาวชนที่ออมเงินไม่ได้เพราะ การมีค่าใช้จ่ายมากจนใช้เงินเกินตัว รายรับมีไม่พอกับค่าใช้จ่าย ซึ่งเหตุผลของการไม่มีเงินออมเกิดจากอิทธิพลทางสังคมที่ทำให้นักเรียนมีค่าใช้จ่ายสูงกว่ารายได้ทั้งสิ้น จากการตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีประสบการณ์ในการทำบัญชีส่วนบุคคลมาก่อนเป็นส่วนใหญ่

วรภพ ช่อนทรัพย์อนันต์ (2554) ศึกษาถึงการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 210 คน พบว่าส่วนใหญ่ นักศึกษาเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21 - 22 ปี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000 - 10,000 บาท ส่วนใหญ่ นักศึกษามีการวางแผนการออมและการลงทุนมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การวางแผนการซื้อหรือครอบครองทรัพย์สิน การวางแผนในด้านของหนี้สิน การวางแผนทางภาษี การวางแผนการเกษียณ และไม่มีกรวางแผนใดๆ ตามลำดับ ทั้งนี้การวางแผนในด้านของหนี้สิน พบว่านักศึกษามีหนี้สินที่เกิดจากสินเชื่อเพื่อการศึกษาต่อ รองลงมาคือสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย มีหนี้สิน คิดเป็นมูลค่า 10,000 - 20,000 บาท

นิตยา มณีนาถ (2554) ศึกษาการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาที่ได้รับเงินกู้จากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 284 คน พบว่านักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 76.80 มีอายุอยู่ระหว่าง 20 - 22 ปี คิดเป็นร้อยละ 82.00 มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือนระหว่าง 5,001 - 9,000 บาท ไม่มีรายได้พิเศษจากการทำงานล่วงเวลา คิดเป็นร้อยละ 83.10 จำนวนค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง 2,001 - 4,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 53.90 ในด้านของการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาที่ได้รับเงินกู้จากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล ด้านพฤติกรรมการใช้จ่ายเงิน พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมต่อการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านวินัยทางการเงิน พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมต่อการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความเข้าใจต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคล พบว่านักศึกษามีการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความคิดเห็นที่มีต่อการใช้เงินและวิธีการจัดการการเงินที่มีประสิทธิภาพ พบว่านักศึกษามีวิธีการจัดการการเงินส่วนบุคคลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

รัชนิกร วงศ์จันทร์ (2555) ศึกษาผลของการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อความตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาในชั้นเรียน โดยการเปรียบเทียบความตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล และพฤติกรรมในการบริหารการเงินในปัจจุบันของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล โดยทำการศึกษาในกลุ่มประชากรเป็นนักศึกษารายวิชาวิชาการเงินส่วนบุคคลภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 47 คน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีคะแนนความตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลและมีพฤติกรรมในการบริหารการเงินในปัจจุบันหลังการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลดีกว่าก่อนเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สนทยา เขมวิรัตน์, ดวงใจ เขมวิรัตน์, ธาณี คงเพชร และ พรประภา แสงสินเจริญชัย (2555) ศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,419 คน พบว่าระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มี เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครองแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล รวมทั้งมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ญาดา พรหมมา (2556) ศึกษาผลของการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อความตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาในชั้นเรียน จำนวน 47 คน โดยการเปรียบเทียบความ

ตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลและพฤติกรรมในการบริหารการเงินในปัจจุบันของ นักศึกษาก่อนและหลังการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล พบว่านักศึกษามีคะแนนความตระหนักในการ วางแผนการเงินส่วนบุคคลและมีพฤติกรรมในการบริหารการเงิน ในปัจจุบันหลังการเรียนวิชาการเงิน ส่วนบุคคลดีกว่าก่อนเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พรภัทร อินทรพรพัฒน์, สิริรัตน์ เชษฐสุมน และ ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2557) ได้ทำการศึกษา ถึงปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษา พบว่านักศึกษาก่อนหนี้สินจากอิทธิพลของ รายได้คาดการณ์หลังสำเร็จการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือค่าครองชีพ ความคาดหวังใน อนาคตประโยชน์จากการศึกษา พฤติกรรมแบบบริโภคนิยม ทักษะคิดต่อสถานะเศรษฐกิจ ความกดดัน ทางการเงิน รายได้ของครอบครัว ทักษะคิดเชิงบวกต่อการก่อหนี้สิน อำนาจซื้อของนักศึกษาทั้ง ทรัพย์สิน ปริมาณเงินออมโดยรวมและรายได้ต่อเดือนตามลำดับ จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้เกิดการ จัดการทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการมีทักษะที่ไม่ถูกต้องใน เรื่องเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินและขาดความตระหนักรู้ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

ทรายทอง เลิศเปียง (2557) ศึกษาพฤติกรรมกรวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของ นักศึกษาสาขาการบัญชีคณะบริหารธุรกิจ โรงเรียนลำปางพณิชการและเทคโนโลยี จำนวน 130 คน พบว่า พฤติกรรมการใช้เงินของนักศึกษาในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับพอใช้ โดยพฤติกรรมการใช้ เงินด้านการศึกษามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือด้านนันทนาการและกิจกรรมทางสังคม สำหรับด้าน ความจำเป็นพื้นฐานมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ในการศึกษาการวางแผนการเงินส่วนบุคคลพบว่า ภาพรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านการกำหนดเป้าหมายที่ต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับด้านการวางแผนหาเงิน/เปลี่ยนงานอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการเก็บเงินออม ด้านจัดสรรเวลา เพื่อหาความรู้ ความเข้าใจในการลงทุน และด้านการบริหารภาระหนี้สิน อยู่ในระดับปานกลาง ส่วน ผลของบันทึกบัญชีส่วนบุคคลพบว่า ในระยะเวลา 1 เดือนรายรับส่วนใหญ่มาจาก รับเงินจาก ผู้ปกครองอันดับสองจากเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา และรายได้จากการทำงานพิเศษเป็นอันดับสุดท้าย รายจ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าอาหารค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะ ค่าหอพัก ค่าโทรศัพท์ ค่าของใช้ และค่ารักษาพยาบาล ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาของรายรับ จำนวนร้อยละ 100 มีรายจ่ายจำนวนร้อยละ 95.20 คงเหลือเงินออม ร้อยละ 4.80

สมจิตร วิริยานนท์ (2558) ศึกษาระดับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลและการวางแผน ทางการเงินและความสัมพันธ์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ จำนวน 433 คน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 214 ราย คิดเป็นร้อยละ 49.42 เพศหญิงจำนวน 219 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.58 กำลังศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จำนวน 148 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.18 มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง จำนวน 229 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.89

พักอยู่ที่บ้านพักของบิดา - มารดา จำนวน 173 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.95 รายได้ของครอบครัวโดยเฉลี่ยต่อเดือน 10,000 -50,000 บาท จำนวน 258 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.58 ระดับการวางแผนทางการเงินของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2.99) โดยพบว่าการวางแผนทางการเงิน เป็นรายด้าน 3 ด้าน คือ 1) ด้านค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2.85) 2) ด้านค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพ อยู่ในระดับปานกลาง (3.00) และ 3) ด้านกระบวนการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลอยู่ในระดับปานกลาง (3.11) ทั้งนี้การวางแผนทางการเงินทางด้านค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านชั้นปีที่ศึกษาระดับปริญญาตรี เว้นแต่ค่าใช้จ่ายในเรื่อง ค่าบำรุงการศึกษา ค่าหน่วยกิต ค่าขึ้นทะเบียนนักศึกษา

ผลการวิจัยของสถาบันคีนันแห่งเอเชีย (2558) ได้ทำการสำรวจความรู้เรื่องทางการเงินทั่วประเทศ พบว่าประชากร 3 กลุ่มหลัก ที่มีคะแนนความรู้เรื่องทางการเงินอยู่ในระดับต่ำที่สุด ได้แก่ กลุ่มนักเรียนนักศึกษา กลุ่มแรงงานที่มีรายได้น้อย และกลุ่มเกษตรกร ทั้งนี้ประชากรกลุ่มเสี่ยงทั้ง 3 กลุ่มมิได้เพียงแค่ว่าขาดความรู้เรื่องทางการเงินเท่านั้น แต่ยังขาดทักษะความรู้ เรื่องคณิตศาสตร์พื้นฐานและการคิดอย่างมีตรรกะเพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถด้านการบริหารจัดการทางการเงินส่วนบุคคล และสร้างความตระหนักรู้ทางการเงิน

ในกลุ่มนักเรียนนักศึกษา ซึ่งมีจำนวนประมาณ 12 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 17 - 18 ของประชากรทั้งหมด นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาและ มัธยมศึกษา รวมถึงนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย มากกว่าร้อยละ 40 มีคะแนนความรู้เรื่องทางการเงินอยู่ในระดับต่ำ และประสบปัญหาทางการเงินเนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจ นอกจากนี้มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมทางสังคมที่ส่งเสริมพฤติกรรมการบริโภคนิยมและการเลียนแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้จ่ายประเภทสินค้าฟุ่มเฟือย เช่น โทรศัพท์แบบสมาร์ตโฟน เครื่องสำอาง กระเป๋าและของใช้ที่มีราคาแพง ซึ่งในบางกลุ่มโดยเฉพาะนิสิตนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยยังนำเงินกู้ยืมทางการศึกษามาใช้ซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยหรือใช้จ่ายโดยไม่ก่อประโยชน์ จนทำให้ไม่สามารถชำระเงินกู้ยืมดังกล่าวได้

นอกจากนี้ผลการวิจัยของสถาบันคีนันแห่งเอเชีย (2558) ยังพบว่าในระดับบุคคลนั้น มีอุปสรรคต่อความรู้ทางการเงินอยู่ 3 ประเภท ได้แก่ 1) ทักษะคิดและการรับรู้ (Perception) 2) ทักษะ (Skills) ความรู้ (Knowledge) และข้อมูล (Information) และ 3) การฝึกอบรม (Training) โดยในส่วนของทักษะคิดและการรับรู้ ประชาชนไทยส่วนใหญ่ยังไม่ตระหนักถึงความสำคัญของความรู้เรื่องทางการเงิน ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีทักษะคิดและการรับรู้ที่ดีต่อเรื่องเงิน และการออมเงิน แต่พฤติกรรมของพวกเขาที่มีต่อการกู้ยืมเงินและการเป็นหนี้กลับมีแนวโน้มที่ค่อนข้างเสี่ยงอยู่มาก ทักษะคิดและการรับรู้เกี่ยวกับหนี้สินนี้เป็นอิทธิพลมาจากการบริโภคนิยมและพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบ ซึ่งได้รับแรงผลักดันมาจากแผนการตลาดและนโยบายที่พยายามกระตุ้นเศรษฐกิจผ่านการบริโภค นอกจากนี้

ประชาชนไทยโดยส่วนใหญ่ก็มีทักษะ ความรู้ และข้อมูลทางการเงินค่อนข้างน้อย จากการสำรวจข้อมูลทั่วประเทศ แม้แต่ประชาชนที่มีการศึกษาจำนวนมากกลับมีความรู้และทักษะในการบริหารจัดการทางการเงินต่ำกว่าที่คาดหวังเอาไว้

จากการรวบรวมข้อมูลงานวิจัยข้างต้น การศึกษาเรื่องความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความต้องการถือเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันในการบริโภค และภาษีสังคมในด้านต่างๆ ได้แก่ เทคโนโลยี แฟชั่นและการท่องเที่ยว ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา รวมทั้งมีการกู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาไปด้วย โดยนักศึกษาพยาบาลเหล่านี้อยู่ในวัยที่มีการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมทุนนิยม มีความฟุ่มเฟือย มีพฤติกรรมบริโภคนิยมตามกระแส เช่นเดียวกับนักศึกษาคณะอื่นๆ รวมทั้งยังเป็นวิชาชีพหนึ่งในสายวิทยาศาสตร์การแพทย์ ที่ไม่มีหลักสูตรการเรียนการสอนเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงิน ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งที่จะนำมาใช้ในการวางแผนการใช้จ่ายเงิน รวมทั้งทราบถึงแบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาล โดยสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการวางแผนการใช้จ่ายเงินส่วนบุคคล รวมทั้งใช้เป็นแนวทางพัฒนา ส่งเสริมให้ความรู้แก่เยาวชน นิสิต นักศึกษาในวัยเดียวกัน ในด้านการจัดการทางการเงินอย่างเหมาะสม เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคตข้างหน้า

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยข้างต้นสามารถสรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์					
	สนับสนุนความสำคัญและปัญหาของการวิจัย	พัฒนากรอบแนวคิดในการวิจัย	การสร้างเครื่องมือวิจัย	การเลือกใช้สถิติสำหรับการวิจัย	ใช้เป็นแบบแผนในการวิเคราะห์ข้อมูล	สนับสนุนการอภิปรายผลการวิจัย
กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ยศ.) (Student Loan)	√	√	√		√	√
ทฤษฎีการเงิน : ความต้องการถือเงินของ John Maynard Keynes (1936)	√	√	√		√	√
การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ (สมจิตร์ วิริยานนท์, 2558)	√	√		√	√	√

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์					
	สนับสนุน ความสำคัญ และปัญหา ของการ วิจัย	พัฒนา กรอบ แนวคิดใน การวิจัย	การสร้าง เครื่องมือ วิจัย	การเลือกใช้ สถิติสำหรับ การวิจัย	ใช้เป็นแบบ แผนในการ วิเคราะห์ ข้อมูล	สนับสนุน การ อภิปราย ผลการวิจัย
ทฤษฎีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล	√	√	√		√	√
ทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior Theory)	√	√	√		√	√
ทฤษฎีความต้องการ	√	√	√		√	√
ทฤษฎีเกี่ยวกับการออม	√	√	√	√	√	√
การเปรียบเทียบพฤติกรรมการออมระหว่างนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์และนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ (วรพงษ์ ประดิษฐ์ยิ่ง, 2549)	√	√	√	√	√	√
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายและการใช้เวลาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง (กนกรัตน์ เอี่ยมอรุณวรรณ, 2551)	√	√	√	√	√	√
ทัศนคติและพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นนำเข้าจากต่างประเทศของวัยรุ่น (เพ็ญนิภา พรพัฒน์มณฑูร, 2551)	√	√	√	√	√	√
พฤติกรรมบริโภคนิยมของนักศึกษามหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ (มารีสา จันทร์ฉาย, 2552)	√	√	√	√	√	√
การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ประจำปีการศึกษา 2552 (ภาวินีย์ ธนาอนวัช, 2552)	√	√	√	√	√	√

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์					
	สนับสนุน ความสำคัญ และปัญหา ของการ วิจัย	พัฒนา กรอบ แนวคิดใน การวิจัย	การสร้าง เครื่องมือ วิจัย	การเลือกใช้ สถิติสำหรับ การวิจัย	ใช้เป็นแบบ แผนในการ วิเคราะห์ ข้อมูล	สนับสนุน การ อภิปราย ผลการวิจัย
ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคสินค้าตามกระแสนิยมของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร (สุรพี หมั่นประเสริฐดี, 2556)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการออมของผู้มีงานในประเทศไทย: การศึกษาจากข้อมูลสำรวจระดับจุลภาค (วรเวศม์ สุวรรณระดา และ สมประวิณ มั่นประเสริฐ, 2552)	✓	✓	✓		✓	✓
ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยของนักศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ณัฐพร สายโกสุม, 2556)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ปัญหาและความต้องการบริการให้การปรึกษาของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ (มุสลิมห์ โต๊ะกานี, 2552)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
กยศ.หนี้ท่วม-ยิ่งฟ้องยิ่งวนแวนะวิธีใหม่ติดตามหนี้ 1.7 ล้านราย (วิศิษฐ์ ขวนพิพัฒนพงศ์ และ ปกรณ์ พึ่งเนตร, 2557)	✓		✓			✓
พฤติกรรมและปัญหาในการใช้จ่ายเงินกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (กาญจนา บุญภักดี, 2551)	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์					
	สนับสนุน ความสำคัญ และปัญหา ของการ วิจัย	พัฒนา กรอบ แนวคิดใน การวิจัย	การสร้าง เครื่องมือ วิจัย	การเลือกใช้ สถิติสำหรับ การวิจัย	ใช้เป็นแบบ แผนในการ วิเคราะห์ ข้อมูล	สนับสนุน การ อภิปราย ผลการวิจัย
พฤติกรรมการบริโภคของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ กู้เงินเพื่อการศึกษา (สิรินุช คำบุญ เรือง, 2554)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่าใช้จ่ายของ ประชาชนในกรุงเทพมหานคร (ภัทร พร กิจชัยนุกูล, 2556)	✓	✓	✓		✓	✓
พฤติกรรมของนักเรียนและ นักศึกษาหญิงในจังหวัดลำปางใน การซื้อเสื้อผ้าแฟชั่น (กฤษณา คำเครื่อง, 2555)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
พฤติกรรมบริโภคนิยมในวัยรุ่น ไทย และปัจจัยที่เป็นสาเหตุ (ภูเบศร์ สมุทรจักร และ มนสิการ กาญจนะจิตร, 2557)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
พฤติกรรมการใช้จ่ายของ นักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพที่ อาศัยหอพักในเขตพื้นที่เทศบาล ตำบลหนองป่าครั่ง อำเภอเมือง เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ (อภิญญา อัจฉริยะกิจ, 2557)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่น ของนักศึกษาหญิงระดับปริญญา ตรี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (วิ กานดา ปกปิงเมือง, 2552)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
พฤติกรรมของนักศึกษาปริญญา ตรีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อการ ซื้อเครื่องประดับ (สมภพ สุคนธ สรทรัพย์, 2552)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
โครงการ “คนไทยก้าวไกล ใส่ใจ การกิน” (สถาบันคีนันแห่งเอเชีย, 2558)	✓	✓	✓			✓

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์					
	สนับสนุนความสำคัญและปัญหาของการวิจัย	พัฒนากลอบแนวคิดในการวิจัย	การสร้างเครื่องมือวิจัย	การเลือกใช้สถิติสำหรับการวิจัย	ใช้เป็นแบบแผนในการวิเคราะห์ข้อมูล	สนับสนุนการอภิปรายผลการวิจัย
พฤติกรรมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาสายสังคมศาสตร์และสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (กรณีศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์และคณะเกษตรศาสตร์)(ณัฐพร ธรรม์ชูวงศ์, 2555)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (วรภาพ ช่อพันธ์พันธ์อนันต์, 2554)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษาปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร (พรภัทร อินทรวรพัฒน์, สิริรัตน์ เชษฐสุมน และ ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล, 2557)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
Constrained after college: Student loans and early-career occupational choices. Journal of Public Economics (Rothstein, J, and Rouse CE, 2011)	✓	✓				✓
Personal finance: An alternative approach to teaching undergraduate finance (Vihtelic, 1996)	✓	✓				✓
ผลของการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อความตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาในชั้นเรียน (ญาดา พรหมมา, 2556)	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์					
	สนับสนุน ความสำคัญ และปัญหา ของการ วิจัย	พัฒนา กรอบ แนวคิดใน การวิจัย	การสร้าง เครื่องมือ วิจัย	การเลือกใช้ สถิติสำหรับ การวิจัย	ใช้เป็นแบบ แผนในการ วิเคราะห์ ข้อมูล	สนับสนุน การ อภิปราย ผลการวิจัย
Applying the sufficient economical theory in personal money planning : A class room action research at Srindhron Public Health College Khon Kaen Province, Thailand (Charupasha, Taksinajenkita and Somjaipena, 2010)		✓				✓
Recommended policy-based solutions to shortage of registered nurses in Thailand (Sisuphan,W, and Sawaengdee,K, 2012)	✓	✓				✓
ผลของการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อความตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาในชั้นเรียน (รัชนิกร วงศ์จันทร์, 2555)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การพัฒนาพฤติกรรมกรอมนิเวศน์โดยใช้กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อการพัฒนา : กรณีศึกษาเยาวชนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ (กุลิสรา กฤตวรกาญจน์, 2552)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การออมและการลงทุนของพนักงานเอกชน (ประเมศวร์ ร้องพิริยพงศ์, 2551)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาที่ได้รับเงินกู้จากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล (นิตยา มณีนาค, 2554)	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์					
	สนับสนุน ความสำคัญ และปัญหา ของการ วิจัย	พัฒนา กรอบ แนวคิดใน การวิจัย	การสร้าง เครื่องมือ วิจัย	การเลือกใช้ สถิติสำหรับ การวิจัย	ใช้เป็นแบบ แผนในการ วิเคราะห์ ข้อมูล	สนับสนุน การ อภิปราย ผลการวิจัย
ความรู้และทัศนะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร (สนทยา เขมวิรัตน์, ดวงใจ เขมวิรัตน์, ธาณี คงเพ็ชร์ และ พรประภา แสงสินเจริญชัย, 2555)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
พฤติกรรมการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษาสาขาการบัญชีคณะบริหารธุรกิจ โรงเรียนลำปางพณิชยการและเทคโนโลยี (ทรายทอง เลิศเป็ียง, 2557)	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีและแนวคิดต่างๆ มาปรับใช้ในการศึกษา โดยสนับสนุนความสำคัญและปัญหาของการวิจัย พัฒนารอบแนวคิดในการวิจัยและการสร้างเครื่องมือการวิจัยในการศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทั้งนี้เพื่อศึกษาความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันในการบริโภค และภาษีสังคมของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการประยุกต์จากทฤษฎีการเงิน : ความต้องการถือเงิน ของ John Maynard Keynes (1936) มาพัฒนารอบแนวคิดในการวิจัย รวมถึงทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior Theory) ทฤษฎีความต้องการการนำทฤษฎีเกี่ยวกับการออม ทฤษฎีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล และกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) มาใช้ในการสร้างเครื่องมือและสนับสนุนการอภิปรายผลการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาล กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เป็นการวิจัยเชิงอนุมาน (Deductive Research) ซึ่งเป็นการหาข้อสรุปโดยใช้เหตุผล มีขั้นตอนดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรในการศึกษาเป็นนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรปกติ ในปีการศึกษา 2559 ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร มีประชากรจำนวน 385 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เก็บโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) จำนวน 200 คน โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกคือ นักศึกษาพยาบาลที่กู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาาร่วมด้วย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษานี้ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) จากนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน โดยแบบสอบถามประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

3. การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ

การดำเนินการสร้างและการพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการศึกษาเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์นักศึกษายาบาล ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเอกชน แล้วนำผลการศึกษามาสร้างแบบสอบถาม และปรับปรุงภายใต้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่จัดทำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษา และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item - Objective Congruence) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านก่อนนำไปสอบถามในการเก็บข้อมูลจริง เพื่อตรวจสอบในส่วนเนื้อหาของเนื้อหา ประเด็นคำถาม ความชัดเจนของคำถาม ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้เพื่อขอคำแนะนำในการตรวจสอบแก้ไขให้เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ในการศึกษา จากนั้นนำข้อมูลมาจัดกระทำใหม่เพื่อวิเคราะห์ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา (ธีระวัฒน์ จันทิก, 2550)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงคณบดี คณะวิทยาการจัดการ เพื่อทำหนังสือขอความร่วมมือถึงคณบดี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล โดยติดตามรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับมาทำการตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ครบถ้วนของแบบสอบถาม เพื่อเตรียมข้อมูลในการวิเคราะห์ต่อไป

ในการจัดกระทำข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูล และดำเนินการในขั้นตอนต่อไป ดังนี้

1. เลือกข้อมูลที่มีความเหมาะสมมาใช้ในการวิเคราะห์
2. นำข้อมูลรายรับและความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อใช้จ่ายในการบริโภค และภาษีสังคม ที่ได้มาจัดกระทำใหม่โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
3. นำข้อมูลที่เหมาะสมมาทำการวิเคราะห์ เพื่อดำเนินการวิจัยตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยในขั้นตอนต่อไป

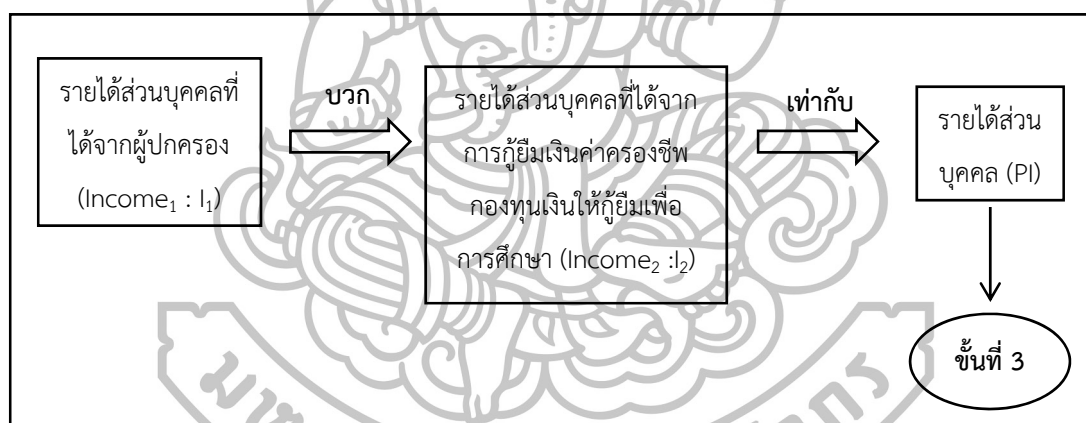
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล โดยการวิเคราะห์จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ซึ่งเป็นรายได้ทั้งหมดที่นักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับหลังหักรายจ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

ในการวิเคราะห์สามารถแสดงวิธีการคำนวณหาจำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ตามขั้นตอนต่างๆ ได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การหารายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ โดยแบ่งออกได้เป็น

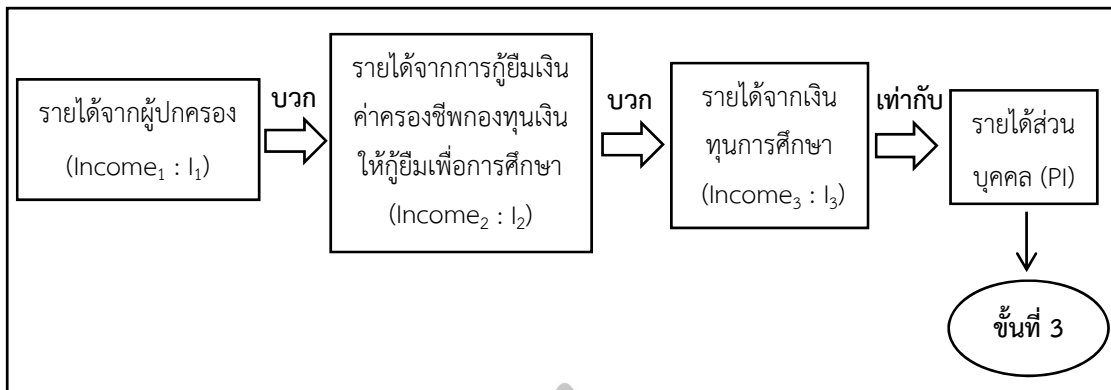
กรณีที่ 1 : นักศึกษาพยาบาลที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มีรายได้จากผู้ปกครอง และกู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ภาพที่ 14)

ภาพที่ 14 การหารายได้ส่วนบุคคลกรณีที่ 1

จากภาพที่ 14 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน เท่ากับรายได้จากผู้ปกครอง (Income₁ : I₁) บวกรายได้จากการกู้ยืมเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (Income₂ : I₂)

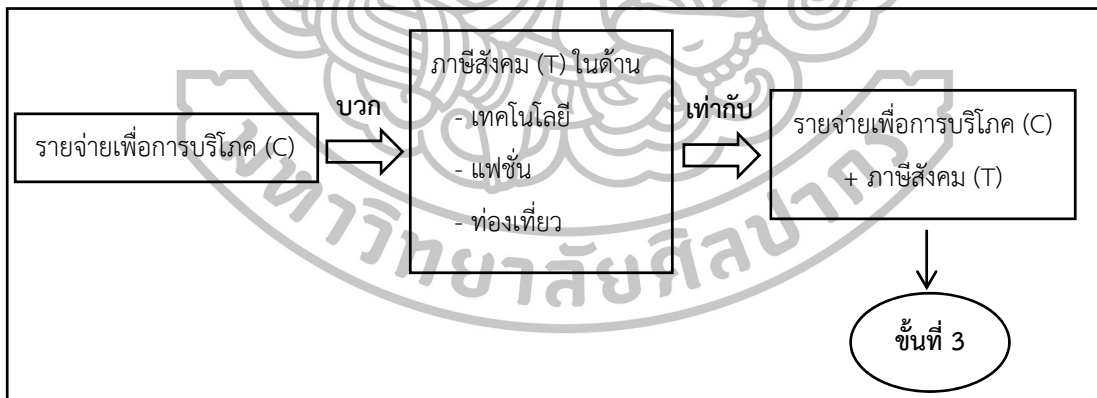
กรณีที่ 2 : นักศึกษาพยาบาลที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มีรายได้จากผู้ปกครอง กู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และเงินทุนการศึกษา (ภาพที่ 15)

ภาพที่ 15 การหารายได้ส่วนบุคคลกรณีที่ 2

จากภาพที่ 15 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน เท่ากับรายได้จากผู้ปกครอง ($Income_1 : I_1$) บวกรายได้จากการกู้ยืมเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ($Income_2 : I_2$) บวกรายได้จากเงินทุนการศึกษา ($Income_3 : I_3$)

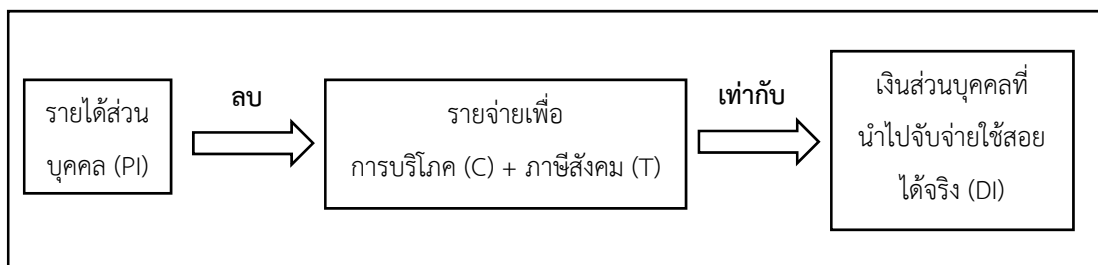
ขั้นที่ 2 การหารายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ภาพที่ 16)

ภาพที่ 16 การหารายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาล

จากภาพที่ 16 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคมเท่ากับรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) บวก ภาษีสังคม (Tax : T) ในด้านต่างๆ ได้แก่ เทคโนโลยี แชนันและการท่องเที่ยว

ขั้นที่ 3 การหาจำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ภาพที่ 17)

ภาพที่ 17 การหาจำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI)

จากภาพที่ 17 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ของนักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน เท่ากับรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) หักลบกับรายจ่ายทั้งหมดจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม ในด้านต่างๆ ได้แก่ เทคโนโลยี แฟชั่นและท่องเที่ยว

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

6.1 สถิติพรรณนา

ในการศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) เพื่อใช้บรรยายลักษณะ สรุปลักษณะที่สำคัญของกลุ่มประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างและนำเสนอข้อมูลของการศึกษา โดยสถิติที่ใช้ได้แก่ (ฉัตรสุมน พงษ์ภิญโญ, 2553)

การหาค่าความถี่ (Frequency)

เป็นการนับจำนวนของข้อมูลจำแนกตามค่าที่เป็นไปได้ของข้อมูลนั้น (วรภูริ มุลสิน, 2553)

ค่าร้อยละ (Percentage)

เป็นการคำนวณหาสัดส่วนของข้อมูลในแต่ละตัวเทียบกับข้อมูลรวมทั้งหมดโดยให้ข้อมูลรวมทั้งหมดมีค่าเป็นร้อย (ประสพชัย พสุนนท์, 2555)

สูตรคำนวณ

$$\text{ร้อยละ (\%)} = \frac{X * 100}{N}$$

X คือ จำนวนข้อมูล (ความถี่) ที่ต้องการนำมาหาค่าร้อยละ

N คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

ค่าเฉลี่ย (Mean)

เป็นการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (Measures of Central Tendency) โดยการคำนวณค่ากลางของข้อมูลเชิงปริมาณว่าอยู่ที่ใด สามารถใช้ค่ากลางบอกลักษณะของข้อมูล ทำให้ทราบถึงการแจกแจงของข้อมูลว่าเป็นอย่างไร

ค่าเฉลี่ย ใช้สัญลักษณ์ \bar{X} สำหรับค่าเฉลี่ยที่ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างและใช้สัญลักษณ์ μ สำหรับค่าเฉลี่ยที่ได้มาจากประชากรทั้งหมด การคำนวณหาค่าเฉลี่ยทำได้ 2 แบบ คือ การคำนวณหาค่าเฉลี่ยจากข้อมูลดิบที่ไม่อยู่ในรูปของตารางแจกแจงความถี่ และการคำนวณหาค่าเฉลี่ยจากข้อมูลจัดกลุ่มที่อยู่ในรูปของตารางแจกแจงความถี่ ซึ่งจะมีสูตรดังนี้ (ประสพชัย พสุนนท์, 2555)

สูตรคำนวณหาค่าเฉลี่ยจากข้อมูลดิบที่ไม่อยู่ในรูปของตารางแจกแจงความถี่

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^N X_i}{N}$$

\bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย

$\sum_{i=1}^N X_i$ คือ ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

N คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

สูตรคำนวณหาค่าเฉลี่ยจากข้อมูลจัดกลุ่มที่อยู่ในรูปของตารางแจกแจงความถี่

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^N f_i X_i}{N}$$

\bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย

$\sum_{i=1}^N f_i X_i$ คือ ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

N คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

6.2 สถิติอ้างอิง

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการศึกษา ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์การถดถอยและสหสัมพันธ์ (Regression and Correlation Analysis)

การถดถอยและสหสัมพันธ์ (Regression and Correlation Analysis)

การวิเคราะห์การถดถอย (Regression Analysis) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวแปร วัตถุประสงค์หลักของการวิเคราะห์การถดถอยคือ เราต้องการประมาณค่าของตัวแปรตัวหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ตัวแปรตาม (Dependent Variable) นิยมเขียนแทนด้วย Y โดยอาศัยความรู้จากตัวแปรอื่น ซึ่งเรียกว่า ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) นิยมเขียนแทนด้วย X หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า เราใช้ความรู้ หรือสารสนเทศจาก X เป็นเกณฑ์ในการประมาณ Y ถ้าใช้ตัวแปร X เพียงตัวแปรเดียวในการประมาณ Y โดยความสัมพันธ์ของ Y และ X ที่เกิดขึ้นอาจเป็นเชิงเส้นตรง เราเรียกว่า การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple Linear Regression) หรือการถดถอยอาจเกิดแบบไม่เป็นเส้นตรง (Nonlinear Regression)

ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่าง Y กับ X ว่ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงหรือไม่โดยการนำค่าของ Y กับ X พลอตเป็นจุด แผนภาพที่ได้เราเรียกว่า แผนภาพการกระจาย (Scatter Diagram)

แผนภาพการกระจาย (Scatter Diagram)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรจำนวนสองตัว ที่สามารถวิเคราะห์ได้ง่ายที่สุดด้วยการวิเคราะห์ในรูปของกราฟแสดงความสัมพันธ์ที่เรียกว่า แผนภาพการกระจาย โดยการหา รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร Y และ X นั้นในขั้นแรกจะนำเอาข้อมูลของตัวแปรทั้งสองมาเขียนกราฟแสดงความสัมพันธ์ การวิเคราะห์จะต้องพิจารณาจากแผนภาพการกระจายว่า ความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสองจะอยู่ในรูปแบบใด เช่น เส้นตรง พาราโบล่า เส้นโค้ง อื่นๆ ฯลฯ โดยที่ จะต้องสามารถเขียนความสัมพันธ์ให้อยู่ในรูปแบบทางคณิตศาสตร์ได้

สมการการถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple Linear Regression)

เมื่อเราทราบว่า Y กับ X มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง เราประมาณตัวแบบ ด้วยสมการการถดถอย (Regression Equation) (สายชล สีนสมบูรณ์ทอง, 2551)

$$\hat{Y} = a + bX$$

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

สำหรับการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เป็นการศึกษาาระดับ หรือขนาดของความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรสองตัวแปรว่ามีมากน้อยเพียงใด เครื่องมือที่ใช้วัดเรียกว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) นิยมเขียนแทนด้วย r โดยวัดออกมาเป็นตัวเลขที่มีค่าอยู่ระหว่าง -1 กับ 1 ถ้า r มีค่าใกล้ 1 แสดงว่า ตัวแปรสองตัวนั้นมีความสัมพันธ์กันมากและมีทิศทาง

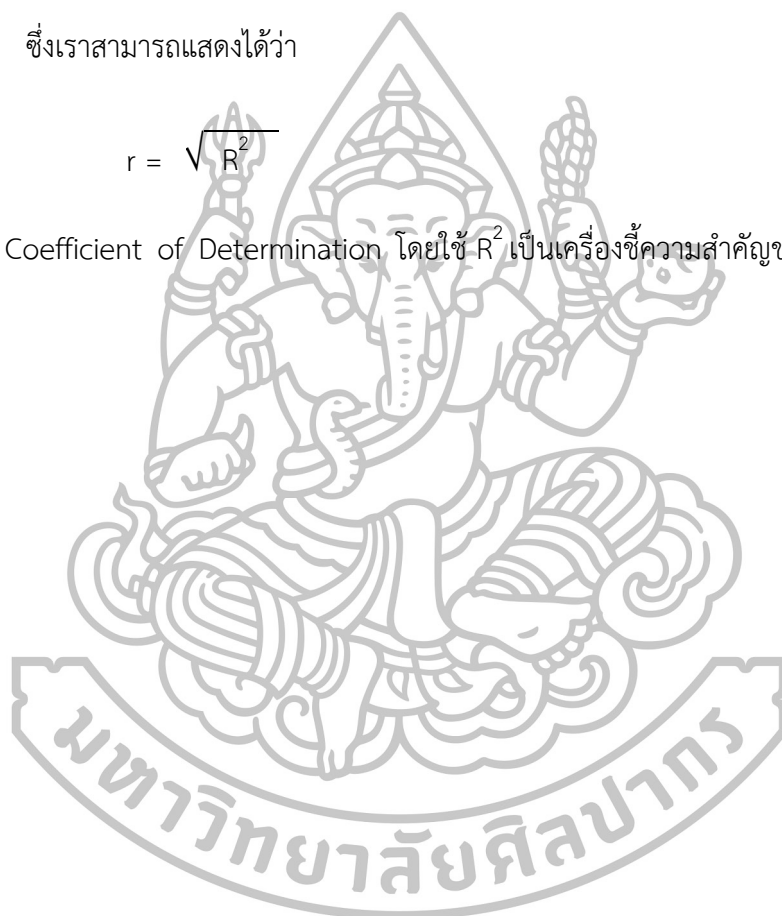
เดียวกัน กล่าวคือ ถ้า X มีค่ามาก Y จะมีค่ามากด้วย ถ้า r มีค่าใกล้ -1 แสดงว่า ตัวแปรสองตัวนั้นมีความสัมพันธ์กันมากเช่นกันแต่มีทิศทางตรงข้ามกัน กล่าวคือ ถ้า X มีค่ามาก Y จะมีค่าน้อย หรือ X มีค่าน้อย Y จะมีค่ามาก ถ้า X และ Y มีความสัมพันธ์กันน้อย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ r จะเข้าใกล้ 0 โดยสูตรสำหรับคำนวณสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ r คือ (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2558)

$$r = \frac{S_{xy}}{\sqrt{S_{xx}S_{yy}}}$$

ซึ่งเราสามารถแสดงได้ว่า

$$r = \sqrt{R^2}$$

R^2 = Coefficient of Determination โดยใช้ R^2 เป็นเครื่องชี้ความสำคัญของ X ที่มีต่อ Y

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาล กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลของ นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการใช้จ่ายเงิน 2) เพื่อศึกษาแบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงิน ของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน โดยประชากรในการศึกษาเป็นนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรปกติ ในปีการศึกษา 2559 ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัย เอกชนแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร มีประชากรจำนวน 385 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษา พยาบาลที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เก็บโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 200 คน โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกคือ นักศึกษาพยาบาลที่กู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้ กู้ยืมเพื่อการศึกษาไปด้วย ซึ่งได้ผลการศึกษาดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

การศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ในด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษา แหล่งที่มาของ รายได้ การออมเงินและความเพียงพอของการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือน โดยนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวน และร้อยละ สรุปได้ดังนี้

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลในด้านเพศ อายุ และชั้นปีที่ศึกษา

ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชนในด้านเพศ อายุ ชั้นปี ที่ศึกษา สรุปได้ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ข้อมูลส่วนบุคคลในด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษา ของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน

ข้อมูลส่วน บุคคล	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4	จำนวนรวม ทั้งหมด (คน)
เพศชาย	- (0%)	- (0%)	2 (4%)	3 (6%)	5 (2.5%)
เพศหญิง	50 (100%)	50 (100%)	48 (96%)	47 (94%)	195 (97.5%)

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 จำนวน 200 คน โดยนักศึกษาทั้งหมดมีการกู้ยืมจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เมื่อแยกจำนวนและเพศตามชั้นปีพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 2 จำนวนชั้นปีละ 50 คน เป็นเพศหญิงทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 คน มีนักศึกษาชายจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4 นักศึกษาหญิงจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96 ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 50 คน มีนักศึกษาชายจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6 นักศึกษาหญิงจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 94 เมื่อรวมจำนวนนักศึกษาทั้งหมดทุกชั้นปีเป็นเพศหญิงจำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 97.5 เป็นเพศชายจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 โดยนักศึกษาทั้งหมดมีอายุระหว่าง 18-32 ปี อายุเฉลี่ย 20.89 ปี

1.2 ข้อมูลส่วนบุคคลในด้านแหล่งที่มาของรายได้ การออมเงินและความเพียงพอของการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือน

ข้อมูลส่วนบุคคล ในด้านแหล่งที่มาของรายได้ การออมเงินและความเพียงพอของการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือน นำเสนอข้อมูลเป็นจำนวนและร้อยละ สรุปได้ดังตารางที่ 5 ตารางที่ 5 ข้อมูลส่วนบุคคลในด้านแหล่งที่มาของรายได้ การออมเงินและความเพียงพอของการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แหล่งที่มาของรายได้		
ผู้ปกครอง	200	100
เงินกู้ยืมเงินค่าครองชีพ (กยศ.)	200	100
ทุนการศึกษา	46	23
แหล่งอื่นๆ	-	-
การออมเงิน		
มี	55	27.5
ไม่มี	145	72.5
รวม	200	100
ความเพียงพอของการใช้จ่าย		
เพียงพอ	68	34
ไม่เพียงพอ	132	66
รวม	200	100

ผลการศึกษาแหล่งที่มาของรายได้ของนักศึกษาที่มีทั้งจากผู้ปกครอง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เงินกู้ยืมเงินค่าครองชีพ (กยศ.) จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รายได้จากทุนการศึกษา จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23 นักศึกษาทั้งหมดไม่มีรายได้จากแหล่งอื่นๆ ในด้านการออมเงินพบว่านักศึกษาจำนวนเพียง 55 คน มีการออมเงิน โดยคิดเป็นร้อยละ 27.5 ส่วนนักศึกษาไม่มีการออมเงินมีจำนวนมากถึง 145 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 72.5 นักศึกษาส่วนใหญ่มีรายรับไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 66 มีเพียงส่วนน้อยที่มีรายรับเพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 34

1.3 ข้อมูลส่วนบุคคล ในด้านพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ แต่ละเดือน

ข้อมูลส่วนบุคคล ในด้านพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ แต่ละเดือน โดยนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวนและร้อยละ สรุปได้ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 พฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ แต่ละเดือนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน

พฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวันเช่น อาหาร เครื่องดื่ม ค่าที่พัก ฯลฯ	200	100
2. ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเช่น เสื้อผ้า ของใช้ ค่าเดินทาง ฯลฯ	160	80
3. ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าฟุ่มเฟือยเช่น ค่าบริการโทรศัพท์ เครื่องสำอาง เครื่องประดับ ฯลฯ	136	68
4. ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเช่น หนังสือ ตำรา อุปกรณ์ประกอบการเรียน ค่าทำรายงาน ฯลฯ	160	80
5. ค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิงและพักผ่อนเช่น ดูหนัง ท่องเที่ยว ฯลฯ	100	50
6. ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ	-	-

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือน พบว่านักศึกษาทั้งหมดมีค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวันเช่น อาหาร เครื่องดื่ม ค่าที่พัก ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 100 ในส่วนค่าใช้จ่ายส่วนตัวเช่น เสื้อผ้า ของใช้ ค่าเดินทาง ฯลฯ มีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ

80 นักศึกษาจำนวน 136 คน มีค่าใช้จ่ายด้านสินค้าฟุ่มเฟือยเช่น ค่าบริการโทรศัพท์ เครื่องสำอาง เครื่องประดับ ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 68 ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเช่น หนังสือ ตำรา อุปกรณ์ประกอบการเรียน ค่าทำรายงาน ฯลฯ มีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 80 และค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิงและพักผ่อน เช่น ดูหนัง ท่องเที่ยว ฯลฯ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 50

ส่วนที่ 2 ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

การศึกษาความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม ในด้านเทคโนโลยี แฟชั่น ท่องเที่ยวของนักศึกษาพยาบาลกุยมีมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน โดยนำทฤษฎีการเงินของเคนส์ : ความต้องการถือเงิน (John Maynard Keynes, 1936) มาประยุกต์ใช้ ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม ในด้านเทคโนโลยี แฟชั่น ท่องเที่ยว

ความต้องการถือเงิน	n	Min	Max	Mean
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	200	4,200.00	20,000.00	9,201.00
ค่าใช้จ่ายในการบริโภค	200	1,000.00	16,800.00	6,388.45
ค่าใช้จ่ายด้านภาษีสังคม				
ด้านเทคโนโลยี	200	-	1,200.00	387.25
ด้านแฟชั่น	200	-	4,500.00	940.90
ด้านท่องเที่ยว	200	-	4,000.00	421.25

จากการศึกษาพบว่านักศึกษามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 9,201.00 บาท มีค่าใช้จ่ายในการบริโภค ได้แก่ อาหาร เครื่องดื่ม รวมทั้งเครื่องนุ่งห่ม ค่าที่อยู่อาศัย ค่าเดินทางปกติ ของใช้ส่วนบุคคลและการใช้จ่ายด้านการศึกษา โดยเฉลี่ยเป็นเงิน 6,388.45 บาทต่อเดือน

ค่าใช้จ่ายที่เป็นภาษีสังคมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร (เช่น ค่าบริการมือถือ ค่าอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์มือถือ/คอมพิวเตอร์ ฯลฯ) จำนวน 387.25 บาทต่อเดือน ด้านแฟชั่น เครื่องแต่งกายตามสมัย (เช่น เสื้อผ้าแฟชั่น รองเท้า กระเป๋า ฯลฯ) เครื่องประดับ (เช่น ต่างหู โบว์ผูกผม สร้อยคอ นาฬิกา ฯลฯ) เครื่องสำอาง (เช่น แป้งฝุ่น/แป้งตลับ ดินสอเขียนคิ้ว มาสคาร่า บลัชออนอายแชโดว์ ยาทาเล็บ ฯลฯ) รวมทั้งบริการด้านสุขภาพและความงาม (เช่น ฟิตเนส อาหารเสริม ค่าทำผดคลินิกเสริมความงาม/รักษาผิวหน้า ฯลฯ) เฉลี่ยเป็นเงินจำนวน 940.90 บาทต่อเดือน ด้านท่องเที่ยว ทั้งการท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิง และการท่องเที่ยวต่างจังหวัด เป็นเงิน 421.25 บาทต่อเดือน

2.1 การวิเคราะห์จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI)

ผลการวิเคราะห์จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ซึ่งเป็นรายได้ทั้งหมดที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับหลังหักรายจ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม โดยการศึกษาทำการวิเคราะห์จาก

2.1.1 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI)

รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ ได้แก่ รายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เงินทุนการศึกษา และแหล่งอื่นๆ ผลการศึกษาสามารถสรุปข้อมูลรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ของนักศึกษาพยาบาลได้ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
1	10,000	2,200	2,000	-	14,200
2	8,000	2,200	2,000	-	12,200
3	10,000	2,200	-	-	12,200
4	9,000	2,200	2,000	-	13,200
5	5,000	2,200	-	-	7,200
6	6,000	2,200	-	-	8,200
7	5,500	2,200	-	-	7,700
8	4,500	2,200	-	-	6,700
9	5,000	2,200	2,000	-	9,200
10	5,000	2,200	2,000	-	9,200
11	5,000	2,200	2,000	-	9,200
12	7,500	2,200	-	-	9,700
13	4,500	2,200	4,000	-	10,700
14	6,000	2,200	2,500	-	10,700
15	4,500	2,200	-	-	6,700
16	4,500	2,200	-	-	6,700
17	3,000	2,200	-	-	5,200
18	3,000	2,200	-	-	5,200
19	10,000	2,200	-	-	12,200
20	10,000	2,200	-	-	12,200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
21	3,000	2,200	-	-	5,200
22	3,000	2,200	-	-	5,200
23	5,000	2,200	-	-	7,200
24	5,000	2,200	-	-	7,200
25	2,000	2,200	-	-	4,200
26	2,000	2,200	-	-	4,200
27	2,000	2,200	-	-	4,200
28	1,800	2,200	4,000	-	8,000
29	1,000	2,200	4,000	-	7,200
30	8,000	2,200	-	-	10,200
31	8,000	2,200	-	-	10,200
32	8,000	2,200	-	-	10,200
33	8,000	2,200	-	-	10,200
34	4,800	2,200	-	-	7,000
35	4,800	2,200	-	-	7,000
36	5,000	2,200	-	-	7,200
37	5,000	2,200	-	-	7,200
38	6,000	2,200	-	-	8,200
39	6,000	2,200	-	-	8,200
40	6,000	2,200	-	-	8,200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
41	5,000	2,200	-	-	7,200
42	5,000	2,200	-	-	7,200
43	5,000	2,200	-	-	7,200
44	1,000	2,200	4,800	-	8,000
45	1,000	2,200	4,800	-	8,000
46	3,000	2,200	-	-	5,200
47	4,000	2,200	-	-	6,200
48	3,000	2,200	-	-	5,200
49	3,000	2,200	-	-	5,200
50	4,000	2,200	-	-	6,200
51	4,000	2,200	-	-	6,200
52	4,000	2,200	-	-	6,200
53	8,000	2,200	-	-	10,200
54	8,000	2,200	-	-	10,200
55	8,000	2,200	-	-	10,200
56	5,000	2,200	-	-	7,200
57	5,000	2,200	-	-	7,200
58	5,000	2,200	-	-	7,200
59	2,000	2,200	2,000	-	6,200
60	1,000	2,200	3,000	-	6,200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
61	9,000	2,200	-	-	11,200
62	9,000	2,200	-	-	11,200
63	4,000	2,200	-	-	6,200
64	4,000	2,200	-	-	6,200
65	5,000	2,200	6,800	-	14,000
66	5,000	2,200	6,800	-	14,000
67	4,000	2,200	-	-	6,200
68	4,000	2,200	-	-	6,200
69	5,000	2,200	-	-	7,200
70	5,000	2,200	-	-	7,200
71	4,000	2,200	-	-	6,200
72	4,000	2,200	-	-	6,200
73	7,000	2,200	-	-	9,200
74	7,000	2,200	-	-	9,200
75	5,000	2,200	-	-	7,200
76	5,000	2,200	-	-	7,200
77	4,000	2,200	-	-	6,200
78	4,000	2,200	-	-	6,200
79	8,000	2,200	-	-	10,200
80	8,000	2,200	-	-	10,200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
81	5,000	2,200	-	-	7,200
82	5,000	2,200	-	-	7,200
83	3,000	2,200	-	-	5,200
84	3,000	2,200	-	-	5,200
85	3,800	2,200	3,000	-	9,000
86	3,800	2,200	3,000	-	9,000
87	2,000	2,200	3,800	-	8,000
88	2,000	2,200	3,800	-	8,000
89	6,000	2,200	-	-	8,200
90	6,000	2,200	-	-	8,200
91	5,000	2,200	-	-	7,200
92	5,000	2,200	-	-	7,200
93	4,000	2,200	-	-	6,200
94	4,000	2,200	-	-	6,200
95	8,000	2,200	-	-	10,200
96	8,000	2,200	-	-	10,200
97	2,800	2,200	3,000	-	8,000
98	2,800	2,200	3,000	-	8,000
99	10,000	2,200	-	-	12,200
100	10,000	2,200	-	-	12,200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
101	6,000	2,200	-	-	8,200
102	6,000	2,200	-	-	8,200
103	3,000	2,200	3,000	-	8,200
104	3,000	2,200	3,000	-	8,200
105	6,000	2,200	-	-	8,200
106	6,000	2,200	-	-	8,200
107	5,000	2,200	-	-	7,200
108	5,000	2,200	-	-	7,200
109	7,000	2,200	-	-	9,200
110	5,000	2,200	4,000	-	11,200
111	5,000	2,200	-	-	7,200
112	5,000	2,200	-	-	7,200
113	4,800	2,200	6,000	-	13,000
114	5,000	2,200	5,800	-	13,000
115	5,000	2,200	-	-	7,200
116	5,000	2,200	-	-	7,200
117	10,000	2,200	-	-	12,200
118	10,000	2,200	-	-	12,200
119	4,000	2,200	-	-	6,200
120	4,000	2,200	-	-	6,200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
121	5,000	2,200	-	-	7,200
122	5,000	2,200	-	-	7,200
123	5,000	2,200	-	-	7,200
124	3,000	2,200	-	-	5,200
125	3,000	2,200	-	-	5,200
126	7,500	2,200	-	-	9,700
127	7,500	2,200	-	-	9,700
128	8,000	2,200	-	-	10,200
129	8,000	2,200	-	-	10,200
130	10,000	2,200	-	-	12,200
131	10,000	2,200	-	-	12,200
132	5,600	2,200	-	-	7,800
133	5,600	2,200	-	-	7,800
134	10,000	2,200	-	-	12,200
135	10,000	2,200	-	-	12,200
136	4,000	2,200	-	-	6,200
137	4,000	2,200	-	-	6,200
138	5,000	2,200	-	-	7,200
139	5,000	2,200	-	-	7,200
140	7,000	2,200	-	-	9,200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
141	7,000	2,200	-	-	9,200
142	7,000	2,200	-	-	9,200
143	7,000	2,200	-	-	9,200
144	7,000	2,200	-	-	9,200
145	6,500	2,200	-	-	8,700
146	6,500	2,200	-	-	8,700
147	8,000	2,200	-	-	10,200
148	8,000	2,200	-	-	10,200
149	5,000	2,200	-	-	7,200
150	5,000	2,200	-	-	7,200
151	5,000	2,200	-	-	7,200
152	5,000	2,200	-	-	7,200
153	8,000	2,200	-	-	10,200
154	8,000	2,200	-	-	10,200
155	6,000	2,200	2,800	-	11,000
156	3,800	2,200	5,000	-	11,000
157	6,000	2,200	-	-	8,200
158	6,000	2,200	-	-	8,200
159	5,800	2,200	6,500	-	14,500
160	7,300	2,200	5,000	-	14,500

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
161	5,000	2,200	-	-	7,200
162	5,000	2,200	-	-	7,200
163	6,000	2,200	-	-	8,200
164	6,000	2,200	-	-	8,200
165	8,000	2,200	-	-	10,200
166	8,000	2,200	-	-	10,200
167	6,000	2,200	-	-	8,200
168	6,000	2,200	-	-	8,200
169	6,000	2,200	6,000	-	14,200
170	12,000	2,200	-	-	14,200
171	10,500	2,200	-	-	12,700
172	10,500	2,200	-	-	12,700
173	10,000	2,200	-	-	12,200
174	10,000	2,200	-	-	12,200
175	10,000	2,200	-	-	12,200
176	10,000	2,200	-	-	12,200
177	7,000	2,200	4,800	-	14,000
178	11,800	2,200	-	-	14,000
179	6,000	2,200	4,800	-	13,000
180	6,000	2,200	4,800	-	13,000

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

ตารางที่ 8 รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายได้ (บาท/เดือน)				รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (5) = (1)+(2)+(3)+(4)
	ผู้ปกครอง (1)	เงินค่าครองชีพของกองทุน เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (2)	ทุนการศึกษา (3)	แหล่งอื่นๆ (4)	
181	5,000	2,200	-	-	7,200
182	5,000	2,200	-	-	7,200
183	5,000	2,200	-	-	7,200
184	5,000	2,200	-	-	7,200
185	11,000	2,200	6,800	-	20,000
186	11,000	2,200	6,800	-	20,000
187	7,800	2,200	10,000	-	20,000
188	11,000	2,200	6,800	-	20,000
189	8,000	2,200	-	-	10,200
190	8,000	2,200	-	-	10,200
191	6,000	2,200	6,800	-	15,000
192	7,800	2,200	5,000	-	15,000
193	4,100	2,200	5,000	-	11,300
194	5,300	2,200	10,000	-	17,500
195	7,800	2,200	5,500	-	15,500
196	10,000	2,200	-	-	12,200
197	10,000	2,200	-	-	12,200
198	10,000	2,200	-	-	12,200
199	8,000	2,200	4,800	-	15,000
200	7,800	2,200	4,000	-	14,000

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) เป็นผลรวมของรายได้จากผู้ปกครอง เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาและแหล่งอื่นๆ

จากตารางที่ 8 แสดงข้อมูลรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆ โดยแหล่งที่มาของรายได้ของนักศึกษาได้แก่ ผู้ปกครอง เงินกู้ยืมเงินค่าครองชีพ (กยศ.) และทุนการศึกษา ซึ่งจากการคำนวณรายได้ส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาลกลุ่มตัวอย่าง มีค่าอยู่ระหว่าง 4,200 - 20,000 บาทต่อเดือน

2.1.2 รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) + ภาษีสังคม (Tax : T))

รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคมเท่ากับรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) บวก ภาษีสังคม (Tax : T) ในด้านต่างๆได้แก่ เทคโนโลยี แฟชั่นและการท่องเที่ยว ผลการศึกษาสามารถสรุปข้อมูลรายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลได้ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม

กลุ่ม ตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคม ทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
1	16,600	400	1,200	-	1,600	18,200
2	14,300	600	1,000	-	1,600	15,900
3	15,300	600	500	-	1,100	16,400
4	16,800	600	500	-	1,100	17,900
5	10,450	300	200	-	500	10,950
6	10,450	300	-	200	500	10,950
7	10,450	500	-	-	500	10,950
8	9,950	300	200	-	500	10,450
9	9,300	400	2,000	2,200	4,600	13,900
10	8,600	400	1,500	2,200	4,100	12,700
11	9,200	400	2,000	2,200	4,600	13,800
12	8,600	500	4,000	1,000	5,500	14,100
13	8,600	500	4,000	1,000	5,500	14,100
14	8,400	1000	3,000	2,000	6,000	14,400
15	11,000	300	400	100	800	11,800
16	11,000	-	700	100	800	11,800
17	7,700	500	1,000	1,000	2,500	10,200
18	7,700	500	1,000	1,000	2,500	10,200
19	14,000	1,000	1,500	500	3,000	17,000
20	14,000	1,000	1,500	500	3,000	17,000

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายการจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่ม ตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคม ทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
21	9,000	400	300	-	700	9,700
22	9,000	300	400	-	700	9,700
23	7,000	600	2,500	1,000	4,100	11,100
24	7,000	600	2,500	1,000	4,100	11,100
25	6,500	700	800	-	1,500	8,000
26	6,500	700	800	-	1,500	8,000
27	6,500	500	1,000	-	1,500	8,000
28	9,700	-	1,000	400	1,400	11,100
29	9,700	500	900	-	1,400	11,100
30	8,000	-	4,000	1,000	5,000	13,000
31	8,100	500	3,500	1,000	5,000	13,100
32	8,000	500	3,500	1,000	5,000	13,000
33	8,000	500	3,500	1,000	5,000	13,000
34	9,000	400	-	-	400	9,400
35	9,000	-	400	-	400	9,400
36	8,300	250	200	600	1,050	9,350
37	8,300	250	200	600	1,050	9,350
38	5,700	400	3,000	1,000	4,400	10,100
39	5,700	400	3,000	1,000	4,400	10,100
40	5,700	400	3,000	1,000	4,400	10,100

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
41	7,400	300	400	1,000	1,700	9,100
42	7,400	300	400	1,000	1,700	9,100
43	7,400	300	400	1,000	1,700	9,100
44	8,000	350	1,500	-	1,850	9,850
45	8,000	300	1,550	-	1,850	9,850
46	5,500	300	500	-	800	6,300
47	5,500	200	600	-	800	6,300
48	5,500	300	500	-	800	6,300
49	5,500	400	400	-	800	6,300
50	5,100	300	1,100	-	1,400	6,500
51	5,100	500	1,100	-	1,600	6,700
52	5,100	600	1,000	-	1,600	6,700
53	8,500	900	1,300	-	2,200	10,700
54	8,500	1,200	1,000	-	2,200	10,700
55	8,500	600	1,600	-	2,200	10,700
56	4,900	300	1,500	1,000	2,800	7,700
57	4,900	300	1,500	1,000	2,800	7,700
58	4,900	400	1,400	1,000	2,800	7,700
59	4,500	300	600	1,000	1,900	6,400
60	4,500	300	600	1,000	1,900	6,400

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่ม ตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคม ทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
61	9,500	500	1,500	-	2,000	11,500
62	9,500	1,000	1,000	-	2,000	11,500
63	4,500	200	500	1,000	1,700	6,200
64	4,500	300	400	1,000	1,700	6,200
65	7,700	300	4,500	1,500	6,300	14,000
66	7,700	300	4,500	1,500	6,300	14,000
67	3,930	480	1,000	500	1,980	5,910
68	3,930	480	1,000	500	1,980	5,910
69	6,500	400	-	-	400	6,900
70	6,500	400	-	-	400	6,900
71	4,200	300	1,200	200	1,700	5,900
72	4,200	300	1,200	200	1,700	5,900
73	4,900	1,000	1,000	2,000	4,000	8,900
74	4,900	1,000	1,000	2,000	4,000	8,900
75	4,200	500	1,600	600	2,700	6,900
76	4,200	500	1,600	600	2,700	6,900
77	5,200	-	500	200	700	5,900
78	5,200	500	-	200	700	5,900
79	6,300	400	2,700	500	3,600	9,900
80	6,300	400	2,700	500	3,600	9,900

หมายเหตุ: จากกรคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
81	6,500	100	-	-	100	6,600
82	6,500	-	100	-	100	6,600
83	3,600	500	500	-	1,000	4,600
84	3,500	300	700	-	1,000	4,500
85	7,000	350	550	-	900	7,900
86	7,000	300	600	-	900	7,900
87	6,200	250	400	-	650	6,850
88	6,200	250	400	-	650	6,850
89	5,300	700	500	500	1,700	7,000
90	5,300	500	700	500	1,700	7,000
91	5,800	200	-	-	200	6,000
92	5,800	200	-	-	200	6,000
93	4,000	500	420	-	920	4,920
94	4,000	300	620	-	920	4,920
95	8,600	300	-	-	300	8,900
96	8,600	300	-	-	300	8,900
97	5,300	650	400	300	1,350	6,650
98	5,300	450	600	300	1,350	6,650
99	9,000	200	1,400	200	1,800	10,800
100	9,000	200	1,400	200	1,800	10,800

หมายเหตุ: จากกรคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
101	5,000	500	1,000	-	1,500	6,500
102	5,000	500	1,000	-	1,500	6,500
103	4,300	-	1,400	500	1,900	6,200
104	4,300	500	900	500	1,900	6,200
105	5,400	-	500	500	1,000	6,400
106	5,400	500	-	500	1,000	6,400
107	5,150	200	-	-	200	5,350
108	5,150	200	-	-	200	5,350
109	5,700	300	1,300	500	2,100	7,800
110	6,700	1,000	1,200	1,000	3,200	9,900
111	4,700	200	350	-	550	5,250
112	4,700	350	200	-	550	5,250
113	9,700	250	200	700	1,150	10,850
114	9,700	250	200	750	1,200	10,900
115	5,000	-	-	500	500	5,500
116	4,500	-	-	500	500	5,000
117	9,000	500	500	-	1,000	10,000
118	9,000	500	500	-	1,000	10,000
119	3,050	300	100	500	900	3,950
120	3,050	400	-	500	900	3,950

หมายเหตุ: จากกรคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
121	4,500	400	-	-	400	4,900
122	4,500	200	200	-	400	4,900
123	4,500	300	100	-	400	4,900
124	2,800	-	-	-	-	2,800
125	2,800	-	-	-	-	2,800
126	6,050	600	300	300	1,200	7,250
127	6,050	300	600	300	1,200	7,250
128	4,950	600	1,500	500	2,600	7,550
129	4,950	500	1,600	500	2,600	7,550
130	8,450	1,000	100	-	1,100	9,550
131	8,450	300	500	300	1,100	9,550
132	4,550	300	200	-	500	5,050
133	4,550	300	300	-	600	5,150
134	7,400	-	1,500	500	2,000	9,400
135	7,400	500	1,000	500	2,000	9,400
136	2,100	300	800	200	1,300	3,400
137	2,100	500	600	200	1,300	3,400
138	3,900	200	300	-	500	4,400
139	3,900	300	200	-	500	4,400
140	5,300	-	600	500	1,100	6,400

หมายเหตุ: จากการคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลผู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
141	5,300	300	300	500	1,100	6,400
142	5,300	-	600	500	1,100	6,400
143	4,500	500	1,400	-	1,900	6,400
144	4,500	500	1,400	-	1,900	6,400
145	4,100	540	700	500	1,740	5,840
146	4,100	300	940	500	1,740	5,840
147	4,700	600	2,000	-	2,600	7,300
148	4,700	600	2,000	-	2,600	7,300
149	3,800	-	200	-	200	4,000
150	3,800	200	-	-	200	4,000
151	3,500	-	100	400	500	4,000
152	3,500	100	-	400	500	4,000
153	5,800	500	500	200	1,200	7,000
154	5,800	300	700	200	1,200	7,000
155	7,420	300	-	-	300	7,720
156	7,420	200	100	-	300	7,720
157	4,600	200	-	-	200	4,800
158	4,600	-	200	-	200	4,800
159	7,600	500	2,300	500	3,300	10,900
160	7,600	500	2,300	500	3,300	10,900

หมายเหตุ: จากกรคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
161	2,700	200	700	-	900	3,600
162	2,700	500	400	-	900	3,600
163	4,050	400	-	-	400	4,450
164	4,050	200	200	-	400	4,450
165	5,020	300	800	-	1,100	6,120
166	5,020	200	900	-	1,100	6,120
167	3,700	400	-	-	400	4,100
168	3,700	200	200	-	400	4,100
169	6,950	400	2,100	600	3,100	10,050
170	6,950	500	2,000	600	3,100	10,050
171	7,300	200	-	1,000	1,200	8,500
172	7,300	200	-	1,000	1,200	8,500
173	6,140	750	1,100	-	1,850	7,990
174	6,140	500	1,350	-	1,850	7,990
175	7,000	500	-	300	800	7,800
176	7,000	300	200	300	800	7,800
177	7,100	400	1000	1,000	2,400	9,500
178	7,100	400	1000	1,000	2,400	9,500
179	6,300	400	300	1,000	1,700	8,000
180	6,300	200	500	1,000	1,700	8,000

หมายเหตุ: จากกรคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

ตารางที่ 9 รายจ่ายทั้งหมดของนักศึกษาพยาบาลผู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนจากการถือเงินเพื่อการบริโภคและภาษีสังคม (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) (1)	รายจ่ายด้านภาษีสังคม (บาท/เดือน)			รายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้งหมด (Tax : T) (5) = (2)+(3)+(4)	รายจ่ายทั้งหมด (6) = (1)+(5)
		รายจ่ายด้านเทคโนโลยี (2)	รายจ่ายด้านแพชั่น (3)	รายจ่ายด้านท่องเที่ยว (4)		
181	1,000	500	100	300	900	1,900
182	1,000	300	300	300	900	1,900
183	1,000	500	100	300	900	1,900
184	1,000	100	500	300	900	1,900
185	11,300	400	2,500	500	3,400	14,700
186	11,300	900	2,000	500	3,400	14,700
187	11,300	400	2,500	500	3,400	14,700
188	11,300	400	2,500	500	3,400	14,700
189	3,450	400	100	500	1,000	4,450
190	3,450	300	200	500	1,000	4,450
191	7,800	300	400	1,000	1,700	9,500
192	7,700	250	700	200	1,150	8,850
193	2,700	300	1,700	1,500	3,500	6,200
194	3,700	500	3,000	4,000	7,500	11,200
195	5,000	500	3,000	1,000	4,500	9,500
196	5,400	500	1,000	500	2,000	7,400
197	5,300	450	200	-	650	5,950
198	4,300	750	900	-	1,650	5,950
199	6,550	600	600	1,000	2,200	8,750
200	6,120	500	800	500	1,800	7,920

หมายเหตุ: จากกรคำนวณ รายจ่ายทั้งหมดเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T)

จากตารางที่ 9 ผลการศึกษาความต้องการถือเงินของ นักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงินให้ กั๊ยมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนในด้านรายจ่ายทั้งหมด ทั้งนี้จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง สามารถแบ่งเป็นรายจ่ายด้านการบริโภคได้แก่อาหาร เครื่องดื่ม เครื่องนุ่งห่ม ค่าที่อยู่อาศัย ค่าเดินทางปกติ ของใช้ส่วนบุคคลและการใช้จ่ายด้านการศึกษา พบว่ารายจ่ายด้านการบริโภคของ นักศึกษาพยาบาล มีค่าระหว่าง 1000 - 16,800 บาทต่อเดือน

ในด้านค่าใช้จ่ายที่เป็นภาษีสังคมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร (เช่น ค่าบริการ มือถือ ค่าอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์มือถือ/คอมพิวเตอร์ ฯลฯ) ด้านแฟชั่น เครื่องแต่งกายตามสมัย (เช่น เสื้อผ้าแฟชั่น รองเท้า กระเป๋า ฯลฯ) เครื่องประดับ (เช่น ต่างหู โบว์ผูกผม สร้อยคอ นาฬิกา ฯลฯ) เครื่องสำอาง (เช่น แป้งฝุ่น/แป้งตลับ ดินสอเขียนคิ้ว มาสคาร่า บลัชออน อายแชโดว์ ยาทาเล็บ ฯลฯ) รวมทั้งบริการด้านสุขภาพและความงาม (เช่น ฟิตเนส อาหารเสริม ค่าทำผม คลินิกเสริมความงาม/ รักษาผิวหน้า ฯลฯ) ด้านท่องเที่ยวทั้งการท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิง และการท่องเที่ยวต่างจังหวัด ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีค่าระหว่าง 0 – 6,000 บาทต่อเดือน

นอกจากนี้สามารถสรุปรวมเป็นรายจ่ายทั้งหมดซึ่งเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T) มีค่าระหว่าง 1,900 – 18,200 บาท ต่อเดือน

2.1.3 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI)

จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จาก การนำรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ซึ่งเป็นรายได้ที่นักศึกษาพยาบาลกั๊ยมกองทุนเงิน ให้กั๊ยมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับจริงจากแหล่งต่างๆทั้งหมด หักลบกับรายจ่ายทั้งหมด ซึ่งได้แก่รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) บวก ภาษีสังคม (Tax : T) ในด้านต่างๆได้แก่ เทคโนโลยี แฟชั่นและการท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาสามารถสรุปข้อมูลจำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ของนักศึกษาพยาบาลได้ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
1	14,200	18,200	-4,000
2	12,200	15,900	-3,700
3	12,200	16,400	-4,200
4	13,200	17,900	-4,700
5	7,200	10,950	-3,750
6	8,200	10,950	-2,750
7	7,700	10,950	-3,250
8	6,700	10,450	-3,750
9	9,200	13,900	-4,700
10	9,200	12,700	-3,500
11	9,200	13,800	-4,600
12	9,700	14,100	-4,400
13	10,700	14,100	-3,400
14	10,700	14,400	-3,700
15	6,700	11,800	-5,100
16	6,700	11,800	-5,100
17	5,200	10,200	-5,000
18	5,200	10,200	-5,000
19	12,200	17,000	-4,800
20	12,200	17,000	-4,800

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
21	5,200	9,700	-4,500
22	5,200	9,700	-4,500
23	7,200	11,100	-3,900
24	7,200	11,100	-3,900
25	4,200	8,000	-3,800
26	4,200	8,000	-3,800
27	4,200	8,000	-3,800
28	8,000	11,100	-3,100
29	7,200	11,100	-3,900
30	10,200	13,000	-2,800
31	10,200	13,100	-2,900
32	10,200	13,000	-2,800
33	10,200	13,000	-2,800
34	7,000	9,400	-2,400
35	7,000	9,400	-2,400
36	7,200	9,350	-2,150
37	7,200	9,350	-2,150
38	8,200	10,100	-1,900
39	8,200	10,100	-1,900
40	8,200	10,100	-1,900

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง(Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด(รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
41	7,200	9,100	-1,900
42	7,200	9,100	-1,900
43	7,200	9,100	-1,900
44	8,000	9,850	-1,850
45	8,000	9,850	-1,850
46	5,200	6,300	-1,100
47	6,200	6,300	-100
48	5,200	6,300	-1,100
49	5,200	6,300	-1,100
50	6,200	6,500	-300
51	6,200	6,700	-500
52	6,200	6,700	-500
53	10,200	10,700	-500
54	10,200	10,700	-500
55	10,200	10,700	-500
56	7,200	7,700	-500
57	7,200	7,700	-500
58	7,200	7,700	-500
59	6,200	6,400	-200
60	6,200	6,400	-200

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
61	11,200	11,500	-300
62	11,200	11,500	-300
63	6,200	6,200	-
64	6,200	6,200	-
65	14,000	14,000	-
66	14,000	14,000	-
67	6,200	5,910	290
68	6,200	5,910	290
69	7,200	6,900	300
70	7,200	6,900	300
71	6,200	5,900	300
72	6,200	5,900	300
73	9,200	8,900	300
74	9,200	8,900	300
75	7,200	6,900	300
76	7,200	6,900	300
77	6,200	5,900	300
78	6,200	5,900	300
79	10,200	9,900	300
80	10,200	9,900	300

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
81	7,200	6,600	600
82	7,200	6,600	600
83	5,200	4,600	600
84	5,200	4,500	700
85	9,000	7,900	1,100
86	9,000	7,900	1,100
87	8,000	6,850	1,150
88	8,000	6,850	1,150
89	8,200	7,000	1,200
90	8,200	7,000	1,200
91	7,200	6,000	1,200
92	7,200	6,000	1,200
93	6,200	4,920	1,280
94	6,200	4,920	1,280
95	10,200	8,900	1,300
96	10,200	8,900	1,300
97	8,000	6,650	1,350
98	8,000	6,650	1,350
99	12,200	10,800	1,400
100	12,200	10,800	1,400

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
101	8,200	6,500	1,700
102	8,200	6,500	1,700
103	8,200	6,200	2,000
104	8,200	6,200	2,000
105	8,200	6,400	1,800
106	8,200	6,400	1,800
107	7,200	5,350	1,850
108	7,200	5,350	1,850
109	9,200	7,800	1,400
110	11,200	9,900	1,300
111	7,200	5,250	1,950
112	7,200	5,250	1,950
113	13,000	10,850	2,150
114	13,000	10,900	2,100
115	7,200	5,500	1,700
116	7,200	5,000	2,200
117	12,200	10,000	2,200
118	12,200	10,000	2,200
119	6,200	3,950	2,250
120	6,200	3,950	2,250

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
121	7,200	4,900	2,300
122	7,200	4,900	2,300
123	7,200	4,900	2,300
124	5,200	2,800	2,400
125	5,200	2,800	2,400
126	9,700	7,250	2,450
127	9,700	7,250	2,450
128	10,200	7,550	2,650
129	10,200	7,550	2,650
130	12,200	9,550	2,650
131	12,200	9,550	2,650
132	7,800	5,050	2,750
133	7,800	5,150	2,650
134	12,200	9,400	2,800
135	12,200	9,400	2,800
136	6,200	3,400	2,800
137	6,200	3,400	2,800
138	7,200	4,400	2,800
139	7,200	4,400	2,800
140	9,200	6,400	2,800

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
141	9,200	6,400	2,800
142	9,200	6,400	2,800
143	9,200	6,400	2,800
144	9,200	6,400	2,800
145	8,700	5,840	2,860
146	8,700	5,840	2,860
147	10,200	7,300	2,900
148	10,200	7,300	2,900
149	7,200	4,000	3,200
150	7,200	4,000	3,200
151	7,200	4,000	3,200
152	7,200	4,000	3,200
153	10,200	7,000	3,200
154	10,200	7,000	3,200
155	11,000	7,720	3,280
156	11,000	7,720	3,280
157	8,200	4,800	3,400
158	8,200	4,800	3,400
159	14,500	10,900	3,600
160	14,500	10,900	3,600

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
161	7,200	3,600	3,600
162	7,200	3,600	3,600
163	8,200	4,450	3,750
164	8,200	4,450	3,750
165	10,200	6,120	4,080
166	10,200	6,120	4,080
167	8,200	4,100	4,100
168	8,200	4,100	4,100
169	14,200	10,050	4,150
170	14,200	10,050	4,150
171	12,700	8,500	4,200
172	12,700	8,500	4,200
173	12,200	7,990	4,210
174	12,200	7,990	4,210
175	12,200	7,800	4,400
176	12,200	7,800	4,400
177	14,000	9,500	4,500
178	14,000	9,500	4,500
179	13,000	8,000	5,000
180	13,000	8,000	5,000

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

ตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) (1)	รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค(C) + ภาษีสังคม(T)) (2)	ส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) (3) = (1)-(2)
181	7,200	1,900	5,300
182	7,200	1,900	5,300
183	7,200	1,900	5,300
184	7,200	1,900	5,300
185	20,000	14,700	5,300
186	20,000	14,700	5,300
187	20,000	14,700	5,300
188	20,000	14,700	5,300
189	10,200	4,450	5,750
190	10,200	4,450	5,750
191	15,000	9,500	5,500
192	15,000	8,850	6,150
193	11,300	6,200	5,100
194	17,500	11,200	6,300
195	15,500	9,500	6,000
196	12,200	7,400	4,800
197	12,200	5,950	6,250
198	12,200	5,950	6,250
199	15,000	8,750	6,250
200	14,000	7,920	6,080

หมายเหตุ: จากการคำนวณ จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) หาได้จากรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบ รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

จากตารางที่ 10 จำนวนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) จากการคำนวณโดยใช้ข้อมูลรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ลบรายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T)) มีค่าอยู่ระหว่าง -5,100 ถึง 6,300 บาทต่อเดือน

แบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของมหาวิทยาลัยเอกชน

ผลการวิเคราะห์แบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคล ซึ่งนำเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) เปรียบเทียบกับรายจ่ายทั้งหมดซึ่งเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) รายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T) โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอย สามารถแสดงได้ ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรที่ศึกษา

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients		
	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
Constant	3467.656	165.445	-.829	20.960	.000
X	-2.262	.108		-20.896	.000

จากตารางที่ 11 สามารถเขียนสมการพยากรณ์ได้คือ

$$Y = 3,467.66 - 2.26 X, r = -0.83$$

โดยกำหนดค่า

Y = เงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI)

X = รายจ่ายทั้งหมด (รายจ่ายเพื่อการบริโภค (C) + ภาษีสังคม (T))

r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)

จากสมการถดถอยข้างต้น ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย b คือ 2.26 จะบอกการเปลี่ยนแปลงของ Y เมื่อ X เปลี่ยนไป 1 หน่วย รวมทั้งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ - 0.83 ซึ่งหมายความว่าหากรายจ่ายเพิ่มขึ้น 1 บาท จะส่งผลให้เงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ลดลง 2.26 บาท

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา” ซึ่งมีคำถามการวิจัยคือ 1) นักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน มีความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินเป็นอย่างไร 2) แบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชนเป็นอย่างไร ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการใช้จ่ายเงิน
2. เพื่อศึกษาแบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน

สำหรับการดำเนินการศึกษาใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) จากนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรปกติ ในปีการศึกษา 2559 ชั้นปีที่ 1 - 4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร มีประชากรจำนวน 385 คน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เก็บโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) จำนวน 200 คน โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกคือ นักศึกษาพยาบาลที่กู้เงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาพร้อมด้วย ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลรายรับและความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันในการบริโภค และภาษีสังคมในด้านต่างๆ ได้แก่ เทคโนโลยี แพชั่นและการท่องเที่ยว ของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน โดยการประยุกต์จากทฤษฎีการเงินของเคนส์ : ความต้องการถือเงิน (John Maynard Keynes, 1936) นำข้อมูลที่ได้มาดำเนินการจัดกระทำข้อมูลโดยใช้ Program Excel for Window และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่

ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย และสถิติอ้างอิง (Inferential statistics) โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยและสหสัมพันธ์ (Regression and Correlation Analysis)

สรุปผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

การศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของประชากรที่ศึกษา ซึ่งเป็นนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชนในด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษา แหล่งที่มาของรายได้ การออมเงินและความเพียงพอของการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือน โดยนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวนและร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 จำนวน 200 คน โดยนักศึกษาทั้งหมดมีการกู้ยืมจากกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เมื่อแยกจำนวนและเพศตามชั้นปีพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 2 จำนวนชั้นปีละ 50 คน เป็นเพศหญิงทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 คน มีนักศึกษาชายจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4 นักศึกษาหญิงจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96 ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 50 คน มีนักศึกษาชายจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6 นักศึกษาหญิงจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 94 เมื่อรวมจำนวนนักศึกษาทั้งหมดทุกชั้นปีเป็นเพศหญิงจำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 97.5 เป็นเพศชายจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 โดยนักศึกษาทั้งหมดมีอายุระหว่าง 18-32 ปี อายุเฉลี่ย 20.89 ปี

ผลการศึกษาแหล่งที่มาของรายได้ของนักศึกษามีทั้งจากผู้ปกครอง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เงินกู้ยืมเงินค่าครองชีพ (กยศ.) จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รายได้จากทุนการศึกษา จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23 รวมถึงรายได้จากแหล่งอื่นๆได้แก่การทำงานพิเศษ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ในด้านการออมเงินพบว่านักศึกษาจำนวนเพียง 55 คน มีการออมเงิน โดยคิดเป็นร้อยละ 27.5 ส่วนนักศึกษาไม่มีการออมเงินมีจำนวนมากถึง 145 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 72.5 นักศึกษาส่วนใหญ่มีรายรับไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 66 มีเพียงส่วนน้อยที่มีรายรับเพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 34

การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือน พบว่านักศึกษาทั้งหมดมีค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวันเช่น อาหาร เครื่องดื่ม ค่าที่พัก ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 100 ในส่วนค่าใช้จ่ายส่วนตัวเช่น เสื้อผ้า ของใช้ ค่าเดินทาง ฯลฯ มีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 80 นักศึกษาจำนวน 136 คน มีค่าใช้จ่ายด้านสินค้าฟุ่มเฟือยเช่น ค่าบริการโทรศัพท์ เครื่องสำอาง เครื่องประดับ ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 68 ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเช่น หนังสือ ตำรา อุปกรณ์ประกอบการเรียน ค่าทำรายงาน ฯลฯ มีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 80 และค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิงและพักผ่อนเช่น ดูหนัง ท่องเที่ยว ฯลฯ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 50

ส่วนที่ 2 ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีรายรับเฉลี่ยต่อเดือน 9,201.00 บาท มีค่าใช้จ่ายในการบริโภคได้แก่ อาหาร เครื่องดื่ม รวมทั้งเครื่องนุ่งห่ม ค่าที่อยู่อาศัย ค่าเดินทางปกติ ของใช้ส่วนบุคคล และการใช้จ่ายด้านการศึกษา โดยเฉลี่ยเป็นเงิน 6,388.45 บาทต่อเดือน

ผลการศึกษาค่าการถือเงินในด้านการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคและภาษีสังคมของนักศึกษาพยาบาลกั๊กั๊กั๊กกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน พบว่าค่าใช้จ่ายที่เป็นภาษีสังคมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร (เช่น ค่าบริการมือถือ ค่าอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์มือถือ/คอมพิวเตอร์ ฯลฯ) จำนวน 387.25 บาทต่อเดือน ด้านแฟชั่น เครื่องแต่งกายตามสมัย (เช่น เสื้อผ้าแฟชั่น รองเท้า กระเป๋า ฯลฯ) เครื่องประดับ (เช่น ต่างหู โบว์ผูกผม สร้อยคอ นาฬิกา ฯลฯ) เครื่องสำอาง (เช่น แป้งฝุ่น/แป้งตลับ ดินสอเขียนคิ้ว มาสคาร่า บลัชออนอายเชโดว์ ยาทาเล็บ ฯลฯ) รวมทั้งบริการด้านสุขภาพและความงาม (เช่น ฟิตเนส อาหารเสริม ค่าทำผม คลินิกเสริมความงาม/รักษาผิวหน้า ฯลฯ) เฉลี่ยเป็นเงินจำนวน 940.90 บาทต่อเดือน ด้านท่องเที่ยวทั้งการท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิง และการท่องเที่ยวต่างจังหวัด เป็นเงิน 421.25 บาทต่อเดือน

แบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกั๊กั๊กั๊กกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของมหาวิทยาลัยเอกชน

จากการศึกษาแบบแผนเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income) เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายทั้งหมดซึ่งเป็นผลรวมของรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) รายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T) พบว่าได้สมการพยากรณ์การถดถอยเท่ากับ $3,467.66 - 2.26X$ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.83 ซึ่งหมายความว่าหากรายจ่ายทั้งหมดเพิ่มขึ้น 1 บาท จะส่งผลให้เงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ลดลง 2.26 บาท

อภิปรายผล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาลกั๊กั๊กั๊กกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรปกติ ชั้นปีที่ 1 - 4 ที่กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) จำนวนตัวอย่าง 200 คน โดยประยุกต์จากทฤษฎีการเงิน : ความต้องการถือเงิน ของ John Maynard Keynes (1936) ศึกษาการถือเงินใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคมพบว่า นักศึกษาพยาบาลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยนักศึกษาทั้งหมดกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) และได้รับเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาในแต่ละเดือน รวมถึงมีรายได้ส่วนใหญ่จากผู้ปกครอง และ

ทุนการศึกษาอื่นๆ เฉลี่ยเป็นเงิน 9,201.00 บาทต่อเดือน สอดคล้องกับรายงานของ วิจิตร ศรีสุพรรณ และ กฤษดา แสงวดี (Srisuphan, W., and Sawaengdee, K., 2012) ที่ว่าในปัจจุบันนักศึกษาส่วนใหญ่มีการกู้เงินเพื่อการศึกษาจากกองทุนต่างๆ โดยเฉพาะเงินกู้ยืมกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ของภาครัฐ ซึ่งเข้ามามีบทบาทในการช่วยเหลือภาระค่าใช้จ่ายของนักศึกษา

ในการศึกษาของ ภาวินีย์ ธนาอนวัช (2552) โดยการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษา ภาคปกติมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ประจำปีการศึกษา 2552 ก็พบว่ารายได้ของนักศึกษาที่เป็นรายได้ประจำที่ไม่ต้องใช้คืน ส่วนใหญ่ได้รับเงินจากบิดา/มารดา ร้อยละ 80.7 เช่นเดียวกันกับการศึกษาของ วรภพ ซ่อนทรัพย์อนันต์ (2554) ถึงการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 210 คน พบว่าส่วนใหญ่ นักศึกษาเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21 - 22 ปี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000 - 10,000 บาท นอกจากนี้ผลการศึกษาถึงพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยพายัพ คณะอื่นที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือโดย อภิยุทธ นวอัจฉริยะกิจ (2557) พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ซึ่งส่วนใหญ่มีรายได้นับสนุนจากผู้ปกครอง จำนวนเฉลี่ย 5,001 - 10,000 บาทต่อเดือน จะเห็นได้ว่ารายได้เฉลี่ยของนักศึกษาพยาบาลมีความใกล้เคียงไม่แตกต่างจากนักศึกษาจากคณะอื่นและภูมิภาคอื่นโดยส่วนใหญ่

จากการศึกษาพบว่า มีนักศึกษาจำนวนมากที่ยังไม่มีการออมเงิน ซึ่งส่วนใหญ่มีรายรับไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กุติศรา กฤตวรกาญจน์ (2552) ที่พบว่าภาพรวมของพฤติกรรมการออมของเยาวชนมีการออมเงินไม่ได้ มักเกิดจากการมีค่าใช้จ่ายมาก ใช้เงินจนเกินตัว มีรายรับไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย โดยเหตุผลของการไม่มีเงินออมเกิดจากอิทธิพลทางสังคมที่ทำให้เยาวชนมีค่าใช้จ่ายสูงกว่ารายได้ทั้งสิ้น รวมถึงเยาวชนส่วนใหญ่แล้วไม่มีประสบการณ์ในการทำบัญชีส่วนบุคคลมาก่อนเลย ทั้งนี้ผลการวิจัยของสถาบันคีนันแห่งเอเชีย (2558) ซึ่งได้ทำการสำรวจความรู้เรื่องทางการเงินทั่วประเทศ พบว่ากลุ่มนักเรียนนักศึกษา ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มเสี่ยง ที่ขาดความรู้และทักษะในด้านการจัดการทางการเงิน นอกจากนี้การศึกษาของ พรภัทร อินทวรพัฒน์, สิริรัตน์ เชษฐสุมน และ ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2557) ในปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษา พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมแบบบริโภคนิยม รวมถึงมีทัศนคติเชิงบวกต่อการก่อหนี้สิน โดยจากปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้เกิดการจัดการทางการเงินส่วนบุคคลที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินและขาดความตระหนักรู้ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินแต่ละเดือนในด้านต่างๆ ได้แก่ ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเช่น เสื้อผ้า ของใช้ ฯลฯ ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าฟุ่มเฟือย ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา รวมถึงค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิงและพักผ่อน เช่น ดูหนัง

ท่องเที่ยว ฯลฯ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของกนกรัตน์ เอี่ยมอรุณวรรณ (2551) ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายและการใช้เวลาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง พบว่าค่าใช้จ่ายและการใช้เวลาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงส่วนใหญ่เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีวิต รวมทั้งด้านบันเทิงและพักผ่อน เช่นเดียวกันกับผลการศึกษาของ อภิยุท นวัจฉริยะกิจ (2557) ซึ่งศึกษาถึงพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาในวิทยาลัยพายัพ คณะอื่นๆที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ โดยพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาส่วนใหญ่พบว่ามีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าเดินทางไปกลับมหาวิทยาลัย ค่าเครื่องอุปโภคบริโภค (ของใช้ส่วนตัว) ค่าพักผ่อนหย่อนใจ และค่ารักษาพยาบาล รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่พักและอาหาร 2,001 - 3,000 บาทต่อเดือน และมีค่าใช้จ่ายอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษา 1,001 - 2,000 บาทต่อเดือน ทั้งนี้รายงานการศึกษาของ ปรางพรพรรณ วรณกุล (2557) พบว่านักเรียน/นักศึกษาที่ศึกษาในประเภทสถานศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยไม่แตกต่างกัน

ส่วนที่ 2 ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

ในการศึกษาครั้งนี้ นักศึกษาพยาบาลมีพฤติกรรมการใช้จ่ายในการบริโภค รวมถึงรายจ่ายด้านภาษีสังคมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ เทคโนโลยี แพชั่น ท่องเที่ยว โดยพฤติกรรมที่พบเช่นเดียวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาคณะอื่นๆ (กนกรัตน์ เอี่ยมอรุณวรรณ, 2551; อภิยุท นวัจฉริยะกิจ, 2557; ปรางพรพรรณ วรณกุล, 2557) โดยจากทฤษฎีพฤติกรรมของผู้บริโภคของ คอทเลอร์ (Kotler, 1997) ทั้งนี้ผู้บริโภคที่อยู่ในขั้นขั้นทางสังคม การได้รับการศึกษาเดียวกันหรือที่คล้ายกันจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเหมือนกัน นั่นคือความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ เป็นส่วนที่ได้รับอิทธิพลมาจากลักษณะของผู้ซื้อ ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจาก ปัจจัยด้านวัฒนธรรม ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางจิตวิทยา และยังได้รับอิทธิพลมาจากกระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อนั่นเอง

แบบแผนความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน

ในการศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชน โดยการประยุกต์จากทฤษฎีการเงิน : ความต้องการถือเงิน ของ John Maynard Keynes (1936) ซึ่งเคนส์ได้ให้ความเห็นว่าเงินเป็นสินทรัพย์ชนิดหนึ่งที่มีอรรถประโยชน์มากในฐานะที่เป็นสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องสูงที่สุดในบรรดาสินทรัพย์ต่างๆ ดังนั้นในขณะใดขณะหนึ่ง คนเราจึงอาจต้องการถือเงินไว้เพื่อจุดมุ่งหมายอื่นๆ

นอกเหนือจากการถือเงินเพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ทั้งนี้เคนส์ได้แบ่งความต้องการถือเงินออกเป็น 3 ประเภท คือ ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดไว้ล่วงหน้า และความต้องการถือเงินเพื่อแสวงหากำไร ในการศึกษาของกลุ่มของนักศึกษาพยาบาลซึ่งอยู่ในช่วงวัยเรียน และยังมีความต้องการถือเงินโดยมุ่งเน้นไปในส่วนของความต้องการถือเงินเพื่อการบริโภคและการใช้จ่ายภาษีสังคมใน 3 ด้านคือด้านเทคโนโลยี ด้านแฟชั่น และด้านการท่องเที่ยว

ในส่วนรายได้ส่วนบุคคล (Personal Income : PI) ของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชนพบว่านอกจากนักศึกษาจะได้รับเงินจากการกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาแล้ว ยังมีรายได้จากครอบครัวมาสนับสนุนค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันด้วย รวมทั้งในนักศึกษาบางรายมีรายได้จากทุนการศึกษาเพิ่มขึ้นอีกด้วย ในส่วนด้านรายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C) และรายจ่ายด้านภาษีสังคม (Tax : T) ซึ่งรวมเป็นรายจ่ายทั้งหมดพบว่านักศึกษาพยาบาลส่วนใหญ่มีทั้งรายจ่ายเพื่อการบริโภคและรายจ่ายด้านภาษีสังคม

เมื่อนำรายจ่ายทั้งหมดมาวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายเพื่อศึกษาถึงแบบแผนของเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน พบว่าหากมีรายจ่ายเพิ่มมากขึ้นจะมีผลลดเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) ของนักศึกษาพยาบาล นั่นหมายความว่าเงินที่จะนำมาเก็บออมจะลดลงนั่นเอง โดยจากทฤษฎีการออม (Saving Theory) ที่กล่าวไว้ว่าการออมทรัพย์ของครัวเรือนจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับรายได้ที่สามารถใช้จ่ายใช้สอยได้จริงและการบริโภคของครัวเรือนอย่างมาก เนื่องจากเมื่อครัวเรือนได้รับรายได้มาแล้ว นำไปหักภาษีออก รายได้ดังกล่าวถือเป็นรายได้ที่ครัวเรือนสามารถนำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง ครัวเรือนจะจัดสรรรายได้ ส่วนนี้ไปใช้เพื่อการบริโภคส่วนที่เหลือจึงค่อยเก็บออมไว้เป็นเงินสะสม เรียกการออมเงินส่วนที่เหลือนี้ว่า "การออมทรัพย์" เช่นเดียวกันกับการออมของบุคคล ซึ่งการออมของบุคคลนั้นๆ จะมีความสัมพันธ์กับรายได้หรือเงินที่สามารถใช้จ่ายใช้สอยได้จริง

จากการศึกษาของ สุขใจ น้ำผุด, อนุชนาฏ เจริญจิตรกรรม และสมนึก วิวัฒน์นะ (2557) ได้กล่าวถึงการวางแผนการเงินส่วนบุคคล โดยเฉพาะการวางแผนการบริโภคและอุปโภคที่มีประสิทธิภาพ (Consumption Planning) โดยการบริหารรายได้และรายจ่ายอย่างมีประสิทธิภาพเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความมั่งคั่งและความมั่นคงทางการเงินให้แก่ตนเองและครอบครัว ดังนั้นควรสนับสนุนและส่งเสริมความรู้ในการวางแผนทางการเงินแก่กลุ่มนักศึกษาพยาบาลให้มีทักษะในการจัดการทางการเงินอย่างเหมาะสม เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ข้างหน้า นอกจากนี้จะช่วยลดภาระและปัญหาของทางภาครัฐ ในเรื่องการขาดชำระหนี้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของนักศึกษาได้อีกทางหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พบว่านักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร มีความต้องการถือเงินเพื่อใช้จ่ายในด้านการบริโภคและภาษีสังคม โดยผลต่างของรายรับและรายจ่ายทั้งหมด เป็นรายได้ส่วนบุคคลที่เหลืออยู่หลังจากหักค่าภาษีสังคมของแต่ละบุคคล ซึ่งก็คือเงินส่วนบุคคลที่นำไปใช้จ่ายใช้สอยได้จริง (Disposable Income : DI) อีกนัยหนึ่งคือเงินที่นักศึกษาสามารถเก็บออม (Saving : S) ได้นั้นเองดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เสนอแนวทางในการดำเนินงานดังนี้

1. แม้ว่านักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่มีทุนการศึกษาเพิ่มเติมจากโรงพยาบาลหรือหน่วยงานที่มีความต้องการ นอกเหนือจากเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่รัฐจัดสรรให้ จากการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการบริโภคที่แตกต่างกัน ซึ่งนักศึกษาจะมีค่าใช้จ่ายในด้านบริโภคมากที่สุด รวมถึงรายได้ของนักศึกษาที่มีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยเฉพาะรายได้จากครอบครัว ผู้ปกครอง ดังนั้นจากปัญหาดังกล่าว จึงเสนอให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องพิจารณาเพิ่มงบประมาณในส่วนของการครองชีพ เพื่อให้ นักศึกษามีรายได้เพิ่มขึ้นเพียงพอกับภาระค่าใช้จ่าย ซึ่งจะเป็นการช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ในอีกทางหนึ่งอีกด้วย

2. ในด้านรายจ่ายของนักศึกษา โดยเฉพาะรายจ่ายด้านภาษีสังคมของนักศึกษา ซึ่งเป็นรายจ่ายที่อาจไม่มีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้อง เรื่องการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ให้นักศึกษารู้จักใช้เท่าที่จำเป็น ในเรื่องการเลือกซื้อสิ่งของโดยเน้นที่คุณภาพ คำนึงถึงประโยชน์มากกว่าตามกระแสนิยม ควรเริ่มต้นตั้งแต่ระดับครอบครัว โรงเรียน จนถึงระดับอุดมศึกษา

3. ความรู้และทักษะในการจัดการทางการเงินและการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลจัดได้ว่ามีความสำคัญในปัจจุบัน ซึ่งเป็นสังคมในยุคทุนนิยม ดังนั้นผู้รับผิดชอบในทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐและภาคเอกชน จนถึงระดับสังคม โรงเรียน มหาวิทยาลัย รวมถึงระดับครอบครัว มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการให้ความสำคัญและสนับสนุนเกี่ยวกับการให้ความรู้ การปลูกฝังทัศนคติและความตระหนักรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินและการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษาซึ่งล้วนเป็นอนาคตของชาติ โดยหากมีการปลูกฝังทัศนคติและสนับสนุนความตระหนักรู้ในด้านการจัดการทางการเงินและการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล จะสามารถช่วยลดปัญหาด้านการเงินที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและอนาคตได้

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณซึ่งอาจทำให้ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาถึงสาเหตุและปัจจัยต่างๆ ในการการผิดชำระหนี้ของนักศึกษาพยาบาลซึ่งเป็นวิชาชีพที่มีรายได้และการงานที่มั่นคง ดังนั้นควรทำการศึกษาเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้รับองค์ความรู้เชิงลึกเกี่ยวกับเหตุหรือปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของการจัดการทางการเงินที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในวัยที่กำลังศึกษา และทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่เรียนในภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนเชิงนโยบายในการจัดการความรู้ทางการเงินในระดับนักเรียน นิสิต นักศึกษาต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกรัตน์ เอี่ยมมอญวรรณ. (2551). “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายและการใช้เวลาของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี กรณีศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.” วิทยานิพนธ์ บชม. (บริหารธุรกิจ). เชียงราย: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- กฤษณา คำเครื่อง. (2555). “พฤติกรรมของนักเรียนและนักศึกษาหญิงในจังหวัดลำปางในการซื้อ เสื้อผ้าแฟชั่น.” การค้นคว้าแบบอิสระ. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. (2558). **กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา**. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม. เข้าถึงได้จาก <http://www.Studentloan.or.th/list.php?cid=1327>
- กาญจนา บุญภักดี. (2551). **พฤติกรรมและปัญหาในการใช้เงินกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของ นักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- กุลิสรา กฤตวรกาญจน์. (2552). “การพัฒนาพฤติกรรมกรรมการออมในเยาวชนโดยใช้กลยุทธ์การสื่อสาร เพื่อการพัฒนา: กรณีศึกษาเยาวชนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่.” รายงานวิจัย. คณะการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- คำนาย อภิปรัชญาสกุล. (2558). **พฤติกรรมผู้บริโภค Consumer behavior**. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ: โฟกัสมีเดีย แอนด์พับลิชชิ่ง.
- ฉัตรสุมน พงษ์ภิญโญ. (2553). **หลักการวิจัยทางสังคม**. กรุงเทพมหานคร: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์.
- ญาดา พรหมมา. (2556). “ผลของการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อความตระหนักในการวางแผน การเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาในชั้นเรียน.” บทความย่อ. วิทยาลัยเทคโนโลยีพัฒนการสยาม.
- ณัฐพร ธรรม์ชูวงศ์. (2555). “พฤติกรรมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาสาย สังคมศาสตร์และสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (กรณีศึกษาคณะ เศรษฐศาสตร์และคณะเกษตรศาสตร์)” รายงานวิจัย. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐพร สายโกสุม. (2556). “ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยของนักศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.” รายงานการวิจัย. คณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทรายทอง เลิศเปียง. (2557). พฤติกรรมการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษาสาขา การบัญชีคณะบริหารธุรกิจ โรงเรียนลำปางพณิชยการและเทคโนโลยี. **วารสารวิชาการ เครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ**. 4, 6: 15-26.

- ทวีลาภ เจนชัย. (2557). “พฤติกรรมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายภาษีสังคมกรณีศึกษาของพนักงาน การประปาส่วนภูมิภาค (สำนักงานใหญ่).” บทความวิจัย. คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธนชาติ ซีเอสอาร์. (2558). **ภาษีสังคมกับชีวิตประจำวัน**. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม. เข้าถึงได้จาก <http://thanachartcsr.com/?p=1271>.
- ธนพัทธ์ จันดาโชติ. (2558). **รายได้ประชาชาติ**. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม. เข้าถึงได้จาก <http://www.elearning.msu.ac.th/opencourse/0001065/admin/learn7.html>.
- ธนศ อุบัติค. (2541). **การเงินและการธนาคาร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธีระวัฒน์ จันทิก. (2550). “ผลของการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่มีต่อการออมเงินส่วนบุคคล.” **ปริญญาานิพนธ์. หลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การ จัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**.
- นิตยา มณีนาค. (2554). “การจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาที่ได้รับเงินกู้จากกองทุนเงินให้ กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกล กังวาล.” บทความวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.
- ประนอม คำผา. (2547). “การศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาการ บริหารธุรกิจ (การบัญชี) สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.” รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัย ราชภัฏอุบลราชธานี.
- ประสพชัย พสุนนท์. (2555). **การวิจัยการตลาด**. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประพันธ์ เสวตนันท์. (2541). **เศรษฐศาสตร์มหภาค**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). **ทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย**. กรุงเทพฯ: ไทย วัฒนาพานิช.
- ปรางพรรณ วรรณกุล. (2557). “การศึกษาพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง.” **บทความออนไลน์**. บธ.ม.สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ และการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปรเมศวร์ ว่องพิริยพงศ์. (2551). “การออมและการลงทุนของพนักงานเอกชน”. สารนิพนธ์ สม. (เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรภัทร อินทรวรพัฒน์, สิริรัตน์ เชษฐสุมน และผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล. (2557). ปัจจัยเชิง สาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อกำหนดหนี้สินของนักศึกษาปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร. **เกษตรศาสตร์(สังคม)** 35, 1: 1-15.
- พระมหาชัยวุธ โภชนกุล. (2553). **ชีวิตสมภาร 2 : ภาษีสังคม**. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม. เข้าถึง ได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/428795>.

- สภาการพยาบาล. (2559). **พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ 2528.**
- พันธรัตน์ รัตนวิชัย. (2550). “ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าและบริการที่
พุ่มเฟือยกับรายได้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.” การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง. เชียงใหม่:
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เพ็ญนิภา พรพัฒนนางกูร. (2551). “ทัศนคติและพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นนำเข้าจากต่างประเทศของ
วัยรุ่น.” การศึกษาเฉพาะบุคคล. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
กรุงเทพ.
- ภคพงศ์ อุดมกัลยารักษ์. (2558). **เผยหนักยศ. แพทย์-พยาบาลไม่ชำระหนี้สูงสุด ตั้งใจชกดาบ.**
เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม. เข้าถึงได้จาก <http://news.voicetv.co.th/business/282180.html>.
- ภาวินีย์ ธนาอนวัช. (2552). “การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาภาคปกติ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏกาญจนบุรี ประจำปีการศึกษา 2552.” รายงานวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
กาญจนบุรี.
- ภัทรพร กิจชัยนุกูล. (2556). “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่าใช้จ่ายของประชาชนในกรุงเทพมหานคร.”
วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (สถิติประยุกต์). คณะสถิติประยุกต์. สถาบันบัณฑิต
พัฒนบริหารศาสตร์.
- ภูเบศร์ สมุทรจักร และมนสิการ กาญจนะจิตรา. (2557). “พฤติกรรมบริโภคนิยมในวัยรุ่นไทยและปัจจัยที่
เป็นสาเหตุ.” วารสารธรรมศาสตร์ ปีที่ 33 ฉบับที่ 1.
- มนัส สุวรรณ. (2544). **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: โอ.
เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.
- มารีสา จันทร์ฉาย. (2552). “พฤติกรรมบริโภคนิยมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยา
เขตหาดใหญ่.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- มุสลินท์ โต๊ะกานี. (2552). ปัญหาและความต้องการบริการให้การปรึกษาของนักศึกษาคณะพยาบาล
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. *Princess of Naradhiwas University
Journal*. มกราคม -เมษายน. ปีที่ 1 ฉบับปฐมฤกษ์.
- รายงานวิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2556). **มธ. เผย 10 อันดับคณะบัณฑิตจบใหม่
ได้เงินเดือนสูงสุด.** เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม. เข้าถึงได้จาก <http://th.jobsdb.com/th-th/articles/10-คณะ-จบใหม่-เงินสูง>
- รัชนิกร วงศ์จันทร์. (2553). **การบริหารการเงินส่วนบุคคล.** กรุงเทพฯ: บริษัทบุญศิริการพิมพ์จำกัด.

- รัชนีกร วงศ์จันทร์. (2555). “ผลของการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อความตระหนักในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาในชั้นเรียน.” รายงานวิจัย ทุนอุดหนุนงานวิจัยสโมสรอาจารย์ มหาวิทยาลัยพายัพ.
- วรภพ ช่อนทรัพย์อนันต์. (2554). “การวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.” รายงานการวิจัย เศรษฐศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรพงษ์ ประดิษฐ์ยิ่ง. (2549). “การเปรียบเทียบพฤติกรรมการออมระหว่างนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์และนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.” รายงานการวิจัย เศรษฐศาสตร์บัณฑิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรภุรี มูลสิน. (2553). **หลักการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย PSPP เพื่อการวิจัย.** สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน).
- วรเวศม์ สุวรรณระดา และ สมประวิณ มั่นประเสริฐ. (2552). “ปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการออมของผู้มีงานในประเทศไทย: การศึกษาจากข้อมูลสำรวจระดับจุลภาค.” กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันรักษ์ มิ่งมณีนาคนิ. (2550). **หลักเศรษฐศาสตร์มหภาค.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิกานดา ปกปิงเมือง. (2552). “พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นของนักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.” การค้นคว้าแบบอิสระ. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2523). **การพัฒนาหลักสูตรและการสอน: มิติใหม่.** กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.
- วิศิษฐ์ ชวนพิพัฒน์พงศ์ และ ปกรณ์ พึ่งเนตร. (2557). กยศ.หนี้ท่วม-ยิ่งฟ้องยิ่งวุ่นแนะวิธีใหม่ ติดตามหนี้ 1.7 ล้านราย. เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม. เข้าถึงได้จาก <http://www.komchadluek.net/detail/20140908/191659.html>
- สมภพ สุคนธสรรพ์. (2552). “พฤติกรรมของนักศึกษาปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อการซื้อเครื่องประดับ.” การค้นคว้าแบบอิสระ. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมจิตร วิริยานนท์. (2558). การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. บทความวิจัย. **วารสารพัฒนาเทคนิคศึกษา.** ปีที่ 27. ฉบับที่ 94 (2).
- สิรินุช คำบุญเรือง. (2554). “พฤติกรรมการบริโภคของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่กู้เงินเพื่อการศึกษา.” รายงานการวิจัย. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สนทยา เขมวิรัตน์, ดวงใจ เขมวิรัตน์, ธาณี คงเพชร และ พรประภา แสงสินเจริญชัย. (2555). “ความรู้และทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร.” รายงานการวิจัย. คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

- สุขใจ น้ำพุต, อนุชานาฏ เจริญจิตรกรรม และสมนึก วิวัฒน์นะ. (2557). **กลยุทธ์การบริหารการเงินส่วนบุคคล**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรพี หมื่นประเสริฐดี. (2556). “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคสินค้าตามกระแสนิยมของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร.” การค้นคว้าอิสระ. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สายชล สีนสมบูรณ์ทอง. (2551). **สถิติวิศวกรรม**. จามจุรีโปรดักท์, กรุงเทพฯ.
- สถาบันคีนันแห่งเอเชีย. (2558). “โครงการ “คนไทยก้าวไกล ใส่ใจการเงิน”.” เอกสารรายงานโครงการจากความร่วมมือกันระหว่างมูลนิธิคีนันและสถาบันคีนันแห่งเอเชีย.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2557). “บทสรุปสำหรับผู้บริหารการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2557.” เอกสารการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555 - 2559. เข้าถึงเมื่อ 5 พฤษภาคม. เข้าถึงได้จาก http://www2.oae.go.th/EVA/download/Plan/SummaryPlan11_thai.pdf.
- อารี ลือกลาง. (2555). “ระดับความพึงพอใจและความคาดหวังในการให้บริการของบุคลากรกองประกอบองค์การบริหารส่วนตำบลหนองงูเหลือมอำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา.” บทความวิจัยวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- อภิยุทธ์ นวัจฉริยะกิจ. (2557). “พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพที่อาศัยหอพักในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลหนองป่าครั่ง อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่.” การค้นคว้าแบบอิสระ. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาษาอังกฤษ

- Bloom, B.S., Hastings, J.T., and Madaus, G.F. (1971). **Handbook on formative and summative evaluation of student learning**. New York: McGraw Hill.
- Breckler. S.W. (1986). **Attitude Structure and Function**. Hillsdale, NJ: L. Erlbaum Association.
- Charupasha, R., Taksinajenkita, K., and Somjaipena, S. (2010). “Applying the sufficient economical theory in personal money planning : A class room action research at Sirindhron Public Health College Khon Kaen Province, Thailand.” **Procedia Social and Behavioral Sciences**. 2: 3792-3795.
- Jenkins, John R.G. (1972). **Marketing and Customer Behavior**. Oxford; New York: Pergamon Press.

- Keynes, J.M. (1936). **The general Theory of Employment, Interest and Money.** New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Kotler, P., and Amstrong, G. (1990). **Market and Introduction.** New Jersey: Prentice-Hall, Inc, Second Edition.
- Kotler, E.L., and Armstrong, H.L. (2002). **Citizen evaluation and urban management: Services delivery in an era of protest.** Harper & Row. New York.
- Krejcie, R.V., and Morgan, D.W. (1970). **Determinining Sample Size for Research Activities.** Educational and Psychological Measurement. v. 30, 607-610.
- Maslow, A. (1937). "The Comparative Approach to Social Behavior." **Journal of Social Forces.** 15: 487-490.
- Michael, R.S. (2012). **Consumer Behavior (11th Edition).** Prentice Hall; New Jersey.
- Rothstein, J., and Rouse C.E. (2011). "Constrained after college: Student loans and early-career occupational choices." **Journal of Public Economics.** Volume 95, Issues 1-2, February: 149-163.
- Schiffman, L.G., and Kanuk, L.L. (1994). **Consumer behavior.** 5th ed. Englewood Cliffs, NJ : Prentice-Hall.
- Srisuphan, W., and Sawaengdee, K. (2012). "Recommended policy-based solutions to shortage of registered nurses in Thailand." **Thai Journal of Nursing Council.** 27(1); 5-12.
- Vihtelic, J.L. (1996). "Personal finance: An alternative approach to teaching undergraduate finance." **Financial Services Review.** 5: 119-131.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางของเครื่องซีและมอร์แกน

ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970)

ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) ใช้ในการประมาณค่าสัดส่วนของประชากร และกำหนดให้สัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากร เท่ากับ 0.5 ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% และระดับความเชื่อมั่น 95% สามารถคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างกับประชากรที่มีขนาดเล็กได้ตั้งแต่ 10 ขึ้นไป ทั้งนี้ในการอ่านตารางผู้วิจัยต้องทราบขนาดของประชากร

จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
10	10	100	80	280	162	800	260	2800	338
15	14	110	86	290	165	850	265	3000	341
20	19	120	92	300	169	900	269	3500	346
25	24	130	97	320	175	950	274	4000	351
30	28	140	103	340	181	1000	278	4500	354
35	32	150	108	360	186	1100	285	5000	357
40	36	160	113	380	191	1200	291	6000	361
45	40	170	118	400	196	1300	297	7000	364
50	44	180	123	420	201	1400	302	8000	367
55	48	190	127	440	205	1500	306	9000	368
60	52	200	132	460	210	1600	310	10000	370
65	56	210	136	480	214	1700	313	15000	375
70	59	220	140	500	217	1800	317	20000	377
75	63	230	144	550	226	1900	320	30000	379
80	66	240	148	600	234	2000	322	40000	380
85	70	250	152	650	242	2200	327	50000	381
90	73	260	155	700	248	2400	331	75000	382
95	76	270	159	750	254	2600	335	100000	384

ที่มา: Robert V. Krejcie and Daryle W. Morgan, *Determining Sample Size for Research*

Activities (Educational and Psychological Measurement, 1970), 607.

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามประกอบงานวิจัยเรื่อง

ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาล กู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

แบบสอบถามเรื่อง “ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา” ได้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อการบริโภค และภาษีสังคมของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา

แบบสอบถามชุดนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามของท่าน จะถูกเก็บเป็นความลับ ข้อมูลจะถูกนำเสนอในภาพรวม และนำไปใช้เพื่อการศึกษาวิจัยในเชิงวิชาการเท่านั้น จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามและขอความกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามชุดนี้มีจำนวน 3 หน้า

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าสำหรับการให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามชุดนี้ มา ณ โอกาสนี้

นางสาวเหมวลา เขิดชูพันธ์เสรี

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง และกรณารอกข้อมูลในช่องว่างตามข้อมูลที่เป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ.....ปี
3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา
 ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4
4. แหล่งที่มาของรายได้ และโปรดระบุจำนวนเงิน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ผู้ปกครอง จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน
 เงินกู้ยืมเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.)
 จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน
 ทุนการศึกษา จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน
 แหล่งอื่นๆ โปรดระบุ.....จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน
5. ท่านมีการออมเงินในแต่ละเดือนหรือไม่
 มี ไม่มี
6. รายได้ที่ท่านได้รับเพียงพอกับรายจ่ายในแต่ละเดือนหรือไม่
 เพียงพอ ไม่เพียงพอ
7. พฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ แต่ละเดือนของท่าน ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวันเช่น อาหาร เครื่องดื่ม ค่าที่พัก ฯลฯ
 ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเช่น เสื้อผ้า ของใช้ ค่าเดินทาง ฯลฯ
 ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าฟุ่มเฟือยเช่น ค่าบริการโทรศัพท์ เครื่องสำอาง เครื่องประดับ ฯลฯ
 ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเช่น หนังสือ ตำรา อุปกรณ์ประกอบการเรียน ค่าทำรายงาน ฯลฯ
 ค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิงและพักผ่อน เช่น ดูหนัง ท่องเที่ยว ฯลฯ
 ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ โปรดระบุ.....

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ก่อนกรอกข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของท่านในส่วนที่ 2

ข้อมูล

โดยทั่วไปในการดำรงชีวิตในแต่ละเดือนได้มีรายจ่ายเพื่อการบริโภค ทั้งการบริโภคสินค้าไม่คงทน ได้แก่ อาหาร น้ำ เครื่องดื่ม ฯลฯ และการบริโภคสินค้าคงทนเช่น ที่อยู่อาศัย หอพัก รถยนต์ ฯลฯ รวมทั้งในปัจจุบันอาจมีรายจ่ายที่เป็นภาษีสังคมซึ่งเป็นเงินที่ใช้จ่ายเพื่อการเข้าสังคม ในการรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาพบว่าภาษีสังคมของกลุ่มนักศึกษาที่พบส่วนใหญ่มักเป็นเงินที่ถูกใช้จ่ายในด้านเทคโนโลยี แฟชั่น และการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 ความต้องการเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

ความต้องการเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายในการบริโภค

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของท่านในระหว่างการศึกษา ลงในช่องว่างหรือ ใส่เครื่องหมาย √ ลงในช่อง ตามความเป็นจริง

รายการ	ค่าใช้จ่าย (บาทต่อเดือน)	หมายเหตุ
ค่าใช้จ่ายในการบริโภค		
1. อาหารบาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
2. เครื่องดื่ม (เช่น น้ำอัดลม กาแฟ เครื่องดื่มชูกำลัง ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
3. เครื่องนุ่งห่ม (เช่น ชุดนักศึกษา ชุดชั้นใน ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
4. ค่าที่อยู่อาศัย (เช่นค่าเช่าหอพัก ค่าน้ำ ค่าไฟ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
5. ค่าเดินทางตามปกติ (เช่นค่ารถเมล์ แท็กซี่ ค่าน้ำมันรถ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
6. ของใช้ส่วนบุคคล (เช่น สบู่ ยาสีฟัน ยาสระผม ครีมบำรุงผิว ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
7. ด้านการศึกษา (เช่นค่าหนังสือ ค่าถ่ายเอกสาร ค่าทำรายงาน ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้

ความต้องการเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายด้านภาษีสังคม

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของท่านในระหว่างการศึกษา ลงในช่องว่างหรือใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ตามความเป็นจริง

รายการ	ค่าใช้จ่าย (บาทต่อเดือน)	หมายเหตุ
รายจ่ายด้านเทคโนโลยี		
1. ประเภทอุปกรณ์เทคโนโลยีการสื่อสารเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ค่าบริการมือถือ ค่าอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์มือถือ/คอมพิวเตอร์ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
รายจ่ายด้านแฟชั่น		
1. เครื่องแต่งกายตามสมัยเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น เสื้อผ้าแฟชั่น รองเท้า กระเป๋า ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
2. เครื่องประดับเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ต่างหู โบว์ ผูกผม สร้อยคอ นาฬิกา ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
3. สินค้าประเภทเครื่องสำอางเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น แป้งฝุ่น/แป้งตลับ ดินสอเขียนคิ้ว มาสคาร่า บลัชออน อายแชโดว์ ยาทาเล็บ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
4. บริการด้านสุขภาพและความงามเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ฟิตเนส อาหารเสริม ค่าทำผม คลินิกเสริมความงาม/รักษาผิวหน้า ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
รายจ่ายด้านท่องเที่ยว		
1. การท่องเที่ยวเพื่อบันเทิงเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ดูหนัง ร้องคาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ)บาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้
2. การท่องเที่ยวต่างจังหวัดเฉลี่ยต่อเดือนบาทต่อเดือน	☐ ไม่มีกิจกรรมนี้

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

ผู้ทำวิจัย

ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์

ตำแหน่ง คณบดีคณะวิทยาการจัดการ ปี พ.ศ.2555 - ปัจจุบัน

สถานที่ทำงาน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

2. ดร.วัฒน์ีย์ ปานจินดา

ตำแหน่ง ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการ

สถานที่ทำงาน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขศิริ ประสมสุข

ตำแหน่ง หัวหน้างานแผนและประกันคุณภาพ

สถานที่ทำงาน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ภาคผนวก ง

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ

การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์

(Index of Item Objective Congruence : IOC)

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบสอบถามประกอบงานวิจัยเรื่อง “ความต้องการถือเงินส่วนบุคคลเพื่อวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาพยาบาลกู้ยืมกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา” โดยใส่เครื่องหมาย (/) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง และกรณากรอกข้อมูลในช่องว่างตามข้อมูลที่เป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย หญิง

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	-

2. อายุ.....ปี

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	-

3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา

- ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	-

4. แหล่งที่มาของรายได้ และโปรตรระบุจำนวนเงิน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ผู้ปกครอง จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน
- เงินกู้ยืมเงินค่าครองชีพของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.)
จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน
- ทุนการศึกษา จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน
- แหล่งอื่นๆ โปรตรระบุ.....จำนวนเงิน.....บาทต่อเดือน

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	-

5. ท่านมีการออมเงินในแต่ละเดือนหรือไม่

- มี ไม่มี (กรณีไม่มีข้ามไปตอบข้อ 7)

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	-

6. จำนวนเงินออมโดยเฉลี่ย.....บาทต่อเดือน

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	-

7. รายได้ที่ท่านได้รับเพียงพอกับรายจ่ายในแต่ละเดือนหรือไม่

- เพียงพอ ไม่เพียงพอ

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	-

8. พฤติกรรมการใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ แต่ละเดือนของท่าน ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวันเช่น อาหาร เครื่องดื่ม ค่าที่พัก ฯลฯ
- ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเช่น เสื้อผ้า ของใช้ ค่าเดินทาง ฯลฯ
- ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าฟุ่มเฟือยเช่นค่าบริการโทรศัพท์ เครื่องสำอาง เครื่องประดับ ฯลฯ
- ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเช่น หนังสือ ตำรา อุปกรณ์ประกอบการเรียน ค่าทำรายงาน ฯลฯ
- ค่าใช้จ่ายด้านความบันเทิงและพักผ่อน เช่น ดูหนัง ท่องเที่ยว ฯลฯ
- ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ โปรดระบุ.....

ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
+1	+1	+1	1.0	คำว่า“ฟุ่มเฟือย”มีความหมายลบต่อความรู้สึก ถ้าปรับเป็น “สินค้าอำนวยความสะดวกและส่งเสริมบุคลิกภาพ” จะดีกว่าหรือไม่

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ก่อนกรอกข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของท่านในส่วนที่ 2

ข้อมูล

โดยทั่วไปในการดำรงชีวิตในแต่ละเดือนได้มีรายจ่ายเพื่อการบริโภค ทั้งการบริโภคสินค้าไม่คงทน ได้แก่ อาหาร น้ำ เครื่องดื่ม ฯลฯ และการบริโภคสินค้าคงทนเช่น ที่อยู่อาศัย หอพัก รถยนต์ ฯลฯ รวมทั้งในปัจจุบันอาจมีรายจ่ายที่เป็นภาษีสังคมซึ่งเป็นเงินที่ใช้จ่ายเพื่อการเข้าสังคม ในการรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาพบว่าภาษีสังคมของกลุ่มนักศึกษาที่พบส่วนใหญ่มักเป็นเงินที่ถูกใช้จ่ายในด้านเทคโนโลยี แพชั่น และการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 ความต้องการถือเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายในการบริโภคและภาษีสังคม

ความต้องการถือเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายในการบริโภค

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของท่านในระหว่างการศึกษา ลงในช่องว่างหรือใส่เครื่องหมาย ลงในช่อง ตามความเป็นจริง

รายการ	ค่าใช้จ่าย (บาทต่อเดือน)	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ค่าใช้จ่ายในการบริโภค						
1. อาหารบาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
2. เครื่องดื่ม (เช่น น้ำอัดลม กาแฟ เครื่องดื่มชูกำลัง ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
3. เครื่องนุ่งห่ม (เช่น ชุดนักศึกษา ชุดชั้นใน ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
4. ค่าที่อยู่อาศัย (เช่นค่าเช่าหอพัก ค่าน้ำ ค่าไฟ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
5. ค่าเดินทางตามปกติ (เช่นค่ารถเมล์ แท็กซี่ ค่าน้ำมันรถ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
6. ของใช้ส่วนบุคคล (เช่น สบู่ ยา สีฟัน ยาสระผม ครีมบำรุงผิว ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
7. ด้านการศึกษา (เช่นค่าหนังสือ ค่าถ่ายเอกสาร ค่าทำรายงาน ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-

ความต้องการถือเงินส่วนบุคคล เพื่อใช้จ่ายด้านภาษีสังคม

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของท่านในระหว่างการศึกษา ลงในช่องว่างหรือใส่เครื่องหมาย ลงในช่อง ตามความเป็นจริง

รายการ	ค่าใช้จ่าย (บาทต่อเดือน)	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
รายการด้านเทคโนโลยี						
1. ประเภทอุปกรณ์เทคโนโลยีการสื่อสารเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ค่าบริการมือถือ ค่าอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์มือถือ/คอมพิวเตอร์ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
รายการด้านแฟชั่น						
1. เครื่องแต่งกายตามสมัยเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น เสื้อผ้าแฟชั่น รองเท้า กระเป๋า ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
2. เครื่องประดับเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ต่างหู โบว์ผูกผม สร้อยคอ นาฬิกา ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
3. สินค้าประเภทเครื่องสำอางเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น แป้งฝุ่น/แป้งตลับ ดินสอเขียนคิ้ว มาสคาร่า บลัชออน อายแชโดว์ ยาทาเล็บ ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
4. บริการด้านสุขภาพและความงามเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ฟิตเนส อาหารเสริม ค่าทำผม คลินิกเสริมความงาม/รักษาผิวหน้า ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
รายการด้านท่องเที่ยว						
1. การท่องเที่ยวเพื่อบันเทิงเฉลี่ยต่อเดือน (เช่น ดูหนัง ร้องคาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ)บาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-
2. การท่องเที่ยวต่างจังหวัดเฉลี่ยต่อเดือนบาทต่อเดือน	+1	+1	+1	1.0	-

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน
ผู้ทำวิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวเหมวลา เชิดชูพันธ์เสรี
ที่อยู่	21 ซอยพณิชยการธนบุรี 28 แยก 2 ถนนพณิชยการธนบุรี แขวงวัดท่าพระเขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร 10600
ที่ทำงาน	โรงพยาบาลศิริราช ปิยมหาราชการุณย์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	พยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย
พ.ศ. 2557	ศึกษาดำเนินระดับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ ภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.2538 - พ.ศ.2543	พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ หอผู้ป่วยอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินและ หน่วยผู้ป่วยไฟไหม้น้ำร้อนลวก (Burn unit)
พ.ศ.2543 - พ.ศ.2556	ธุรกิจส่วนตัว
พ.ศ.2556 - ปัจจุบัน	พยาบาล หน่วยพัฒนาคุณภาพพยาบาลและฝึกอบรม สายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ปิยมหาราชการุณย์